

ความเป็นมา : บทสวด : คำแปล

มหाराชปรีตร

บทสวดป้องกันภัยทั้งปวง ทำให้ประสบสุขสวัสดิ มีชัยชนะทุกเมื่อ

พระมหาวิสุทธิ จานากโร พระมหาประนอม ธมฺมาลงกาโร
เรียบเรียง ที่ปรึกษาและตรวจชำระ

ความเป็นมา : บทสวด : คำแปล

มหाराชปริตร

บทสวดป้องกันภัยทั้งปวง ทำให้ประสบสุขสวัสดิ มีชัยชนะทุกเมื่อ

พระมหาวิสุทธิ จานากโร
เรียบเรียง

พระมหาประนอม ธมมาลงกาโร
ที่ปรึกษาและตรวจชำระ

มหाराชปริตร

เรียบเรียงจากตำราและคำเทศนาของ พระมหาประนอม ธมฺมาลังกาโร

ผู้เรียบเรียง : พระมหาวิสุทธิ จานากโร

ภาพประกอบ : เรื่องศักดิ์ ดวงปลา คาริณีย์ หีกขุนทด
ประมิตร ดวงพล

ที่ปรึกษา : พระมหาประนอม ธมฺมาลังกาโร ประธานที่ปรึกษา
พระมหาจารย์ พุทธปิโย ป.ธ. ๙
อ. ศักดา วิมลจันทร์
น.ส. อภิรดี หนองสิมมา ผู้อำนวยการสำนักงานการศึกษา
ศาสนาและวัฒนธรรม อบจ. เชียงราย

ศิลปกรรม : เรื่องศักดิ์ ดวงปลา

พิสูจน์อักษร : นายน้อม ดาดขุนทด

จัดพิมพ์โดย : พระมหาประนอม ธมฺมาลังกาโร

P-paraku@hotmail.com รักษาการแทนเจ้าอาวาส
วัดจากแดง วัดจากแดง ๑๖ หมู่ ๖ ถนนเพชรหิรัญ
ซอยเพชรหิรัญ ๑๐ ตำบลทรงคนอง อำเภอพระประแดง
จังหวัดสมุทรปราการ ๑๐๑๓๐ โทร. ๐๒-๔๖๔-๑๑๒๒
คุณสันติ เตชอัศกุล เจ้าภาพผู้อุปถัมภ์การจัดพิมพ์

พิมพ์ครั้งที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๖๒ จำนวน ๑๐,๐๐๐ เล่ม

พิมพ์ที่ : หจก.แอลซีพี ฐิติพรการพิมพ์ (ในเครือบุญกิจเลี้ยงเชียง
เพียรเพื่อพุทธศาสน์). LCP ๑๐๕/๑๑๐-๑๑๒
ถนนประชาอุทิศ ซอย ๔๕ แขวงบางมด เขตทุ่งครุ
กรุงเทพฯ ๑๐๑๔๐ โทรศัพท์ ๐๒-๘๗๒-๙๘๘๗,
๐๙๘-๖๓๙-๔๕๘๘ www.thitiporn.com

คำอนุโมทนา

บทสวดมนต์ต่าง ๆ เป็นต้นว่ามหาราชปริตรนี้ เป็นบทที่
บันทึกคำสอนของพระพุทธเจ้า ที่ชาวพุทธนิยมสวดตั้งแต่โบราณกาล
เป็นการระลึกถึงคุณพระรัตนตรัย แผ่เมตตาจิตให้แก่สรรพสัตว์ ทำให้
ผู้สวดสามารถจงรักและอันตรายให้หมดสิ้นไป ประสบความสุข
สวัสดิ มีชัยชนะในกาลทุกเมื่อ และเป็นการเจริญภาวนาที่ช่วงจัด
เกลาจิตของตนให้ผ่องใสจากกิเลสเครื่องเศร้าหมองตามสมควร
แก่การปฏิบัติ

อาตมาภาพขออนุโมทนาในกุศลเจตนาของ คุณสันติ
เชษฐ์ดรกุล ที่เป็นเจ้าภาพอุปถัมภ์การจัดพิมพ์หนังสือมหาราชปริตรนี้
แจกเป็นธรรมทาน เนื่องในโอกาสวันทอดจุลกฐินริษเด็ค
ณ วัดจากแดง จังหวัดสมุทรปราการ ในวันอาทิตย์ ที่ ๒๐ เดือน
ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๖๒

ขอกุศลจิราที่ท่านเจ้าภาพได้บำเพ็ญแล้วนี้ จงเป็นปัจจัย
อำนวยความสุขพิสดารแก่ท่านเจ้าภาพและญาติมิตรบริวาร และเป็น
ปัจจัยแห่งความเจริญรุ่งเรืองในบวรพระพุทธศาสนาตลอดไป เทอญ.

(พระมหาพรหมอม ธมฺมาจุการ)์

รักษาการแทนเจ้าอาวาสวัดจากแดง

คำนำ

มหาราชปริตร คือ พระปริตร หรือ บทสวด ๑๒ บท ที่เรียกกันว่า ๑๒ ตำนาน นั่นเอง เป็นคำสอนของพระพุทธเจ้าที่คนไทยสมัยก่อนนิยมสวด เพื่อระลึกถึงคุณพระรัตนตรัย แม่เมตตาจิต และเจริญภาวนา ทำให้ปลอดจากภัยทั้งปวง ประสบสุขสวัสดิ มีชัยชนะเสมอ และช่วยขัดเกลากิเลสในจิตของตนให้ลดน้อยลง

ชาวพุทธแต่โบราณได้อาศัย บทสวดมนต์ ซึ่งเป็นร่องรอยหลักฐานหนึ่งที่เหนี่ยวนำไปถึงพุทธกาล ซึ่งช่วงระยะเวลาที่มีพระพุทธเจ้านั้นน้อยยิ่งนัก และโอกาสที่จะได้พบพระพุทธเจ้าและได้ฟังธรรมก็แสนยากเช่นกัน ฉะนั้น บทสวดมนต์จึง เป็นบ่อบุญ เป็นแหล่งน้ำทิพย์ที่คอยเจือจุนร่างกายและจิตใจที่ทุก ๆ คนสามารถดื่มกินและนำไปใช้ได้ ตามปรารถนา

ฉะนั้น ขอให้สาธุชนทุกท่านจงหมั่นสวดมนต์ไหว้พระเป็นประจำ ในขณะที่สวดก็ควรเปล่งเสียงทางวาจาเพื่อให้บุคคลอื่นที่เป็นมนุษย์หรือเทวดาได้ยินแล้วอนุโมทนาบุญ ตั้งจิตเมตตามุ่งประโยชน์ต่อผู้ฟัง สวดให้ถูกอักขระ และรู้ความหมาย เมื่อปฏิบัติได้อย่างนี้ย่อมได้รับนานาอานิสงส์จากพระปริตรอย่างแน่นอน

ขอให้ทุกท่านทั้งผู้ร่วมจัดทำ ผู้อุปถัมภ์การจัดพิมพ์ ผู้อ่านและผู้ฟัง จงสำเร็จนานาอานิสงส์ ได้บรรลุผลดังใจตนปรารถนา ดำเนินชีวิตในทางสัมมาปฏิบัติ และเห็นแจ้งเห็นชัดในธรรมทั้งปวงเทอญ.

พระมหาประนอม ธมฺมาลงกาโร
รักษาการแทนเจ้าอาวาสวัดจากแดง

สารบัญ

คำอนุโมทนา ๓

คำนำ ๔

สารบัญ ๕

ใคร ? ใครควรเป็นผู้สวดมนต์ ๘

มนต์ขลัง – พุทธมนต์ ๑๐

พุทธมนต์กับการสวด ๑๒

ความดีเด่นของพุทธมนต์ ๑๓

สวดมนต์คือแสดงธรรม ๑๔

สวดมนต์คือฟังธรรม ๑๖

เมื่อใดที่ควรสวดมนต์ ๑๗

วิธีสวดมนต์แบบมีหลักการ ๑๙

สวดแบบพหูสูต ๒๑

สวดมนต์แล้วได้ผลดีจริงไหม ๒๒

ปัญหาคลาสสิกเรื่องพระปริตร ๒๓

เมตตาอย่างไร ๒๘

พระปริตรกับสัจจาจา ๒๙

อานุภาพของสัจจะ ๓๑

มหาราชปริตร ๓๓

พระปริตร ๓๔

การสักการบูชาพระรัตนตรัย ๓๖

คำสักการบูชาพระรัตนตรัย ๓๗

การกราบไหว้พระรัตนตรัย ๓๘

คำกราบไหว้พระรัตนตรัย ๓๙

มหามัสการ ๔๐

ประโยชน์ของการกล่าวนะโม ๔๔

บทมหามัสการ ๔๕

ไตรสรณคมน์ ๔๖

บทไตรสรณคมน์ ๔๙

สมาทานศีล ๕๐

บทสมาทานศีล ๕

ชุมนุมเทวดา ๕๒

บทชุมนุมเทวดา ๕๕

พระพุทธานุภาพ ๕๗

บทพระพุทธานุภาพ ๕๙

พระธรรมคุณ ๖๐

บทพระธรรมคุณ ๖๓

พระสังฆคุณ ๖๔

บทพระสังฆคุณ ๖๗

มังคลปริตร ๗๐

บทขัดตำนาน ๗๕

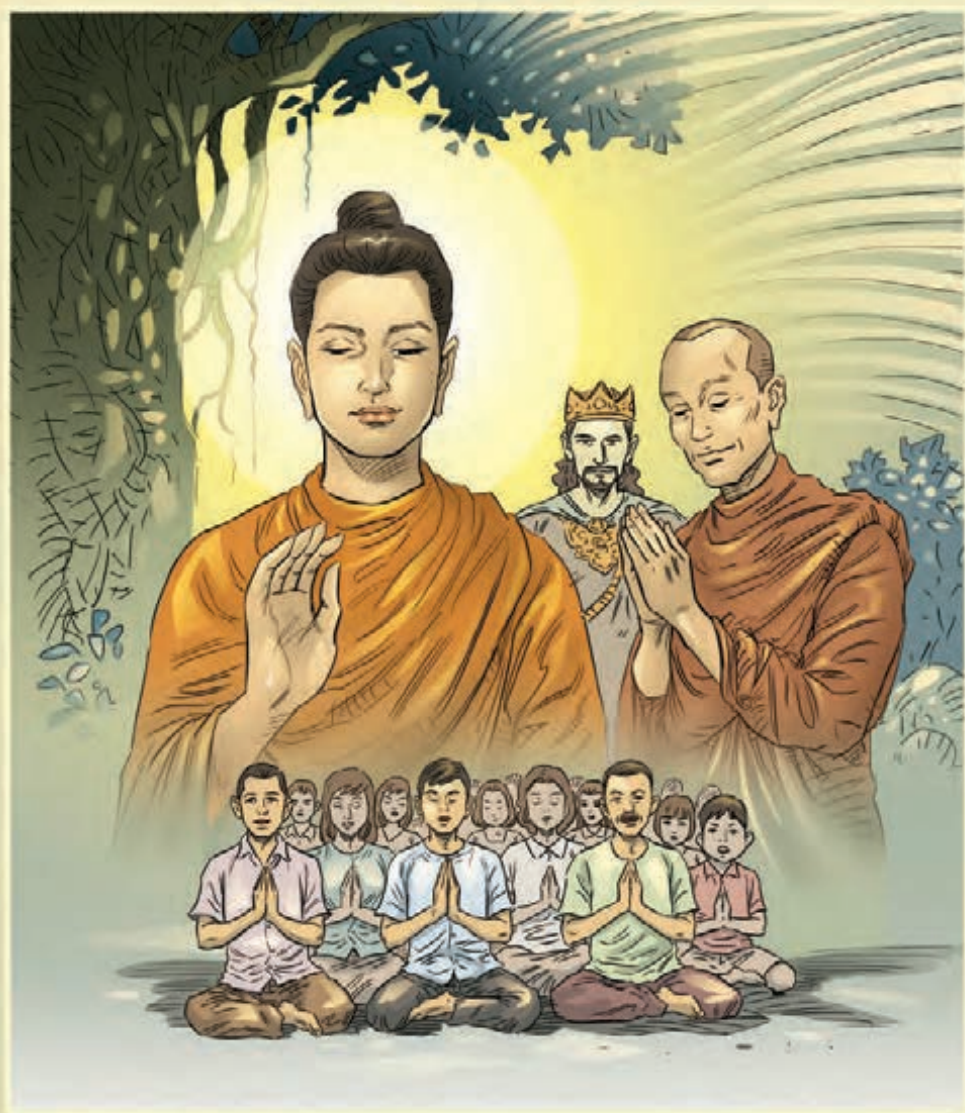
บทขัดมังคลปริตร ๗๗

บทมังคลปริตร ๗๘

รัตนปริตร ๘๔

บทחדรัตนปริตร	๘๙
บทรัตนปริตร	๙๑
เมตตปริตร	๑๐๒
อานิสงส์เมตตา	๑๐๗
บทחדเมตตปริตร	๑๐๘
บทเมตตปริตร	๑๐๙
ขันธปริตร	๑๑๔
บทחדขันธปริตร	๑๑๗
บทขันธปริตร	๑๑๘
โมรปริตร	๑๒๒
บทחדโมรปริตร	๑๒๙
บทโมรปริตร	๑๓๐
วิภูฏกปริตร	๑๓๔
บทחדวิภูฏกปริตร	๑๔๐
บทวิภูฏกปริตร	๑๔๑
ธชัคคปริตร	๑๔๔
บทחדธชัคคปริตร	๑๔๗
บทธชัคคปริตร	๑๔๘
อาฏานาฏิยปริตร	๑๖๒
บทחדอาฏานาฏิยปริตร	๑๖๕
บทอาฏานาฏิยปริตร	๑๖๖
อังคลิมาลปริตร	๑๘๐
บทחדอังคลิมาลปริตร	๑๙๕

บทอังคลิมาลปริตร	๑๙๖
โพชฌังคปริตร	๑๙๘
บทחדโพชฌังคปริตร	๒๐๓
บทโพชฌังคปริตร	๒๐๔
อภยปริตร	๒๐๗
บทחדอภยปริตร	๒๐๘
บทอภยปริตร	๒๐๙
เทวตาอุยโยชนคาลา	๒๑๑
บทเทวตาอุยโยชนคาลา	๒๑๒
ชยปริตร	๒๑๓
บทחדชยปริตร	๒๑๔
บทชยปริตร	๒๑๕
บทสัพพมังคลคาลา	๒๑๗
แม่เมตตา	๒๑๘
บทแม่เมตตาให้แก่ตนเอง	๒๑๙
บทแม่อุปปัณญา	๒๒๐
บทปัตติทานคาลา	๒๒๒
คำถวายผ้ากฐิน	๒๒๕
หนังสืออ่านประกอบ	๒๒๖
อานุภาพพระปริตร	๒๒๗
คำว่า สวตมนต์ให้พระเจ้า	๒๒๙

ใคร ?

ใครควรเป็นผู้สวดมนต์

การสวดมนต์ เหมือนจะเป็นเรื่องใกล้กับพระมากกว่า โยม เพราะพระดูจะคุ้นเคยกับภาษาแบบพระ ดูแต่การให้พรโยม ให้ศีลโยมก็เป็นภาษาบาลี หรือพิธีบวชของพระองค์เองเขาก็ใช้ภาษาบาลี ภาษาเดียวกับคำสวดมนต์ เปรียบเหมือน คนเป็นไกด์นำเที่ยว คนขายของตามแหล่งท่องเที่ยว ย่อมใกล้กับภาษาต่างประเทศกว่า หลายอาชีพ

ดังว่ามาก็จริงอยู่ แต่พระสงฆ์ก็ไม่ได้พูดบาลีแต่ที่แรก ไม่ได้สวดมนต์ได้แต่ไหนแต่ไร หากแต่เกิดจากวิธัธรรมนิยมและใส่ใจฝึกฝนจนเคยชินเรียนรู้จนเข้าใจ จึงทำให้เหมือนกับว่าท่านอยู่ใกล้

ภาษาบาลี และใกล้เคียงกับทสวดที่เป็นภาษาบาลีกว่า แต่ที่จริงหากเอาใจใส่ใกล้ชิดภาษาและธรรมะในบทสวดย่อมจะไม่ขยับหนีแน่นอน มีแต่จะขยับชิดใกล้จนอยู่กับจิตใจ สมกับคำว่า **อุบาสก อุบาสิกา** ที่แปลว่า **ชายหญิงผู้ชิดใกล้พระรัตนตรัย** ในที่นี้เราจะชิดใกล้พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ด้วยการสวดมนต์

ทุก ๆ คนเป็นผู้ควรสวดมนต์ และจะดียิ่งหากบำเพ็ญตนเป็นอุบาสกอุบาสิกาชั้นยอด เป็นผู้มีคุณสมบัติ ๕ ประการ คือ มีศรัทธา มีศีล ไม่ดื่มข้าวสุกกลาง ไม่แสวงหาเขตบุญนอกศาสนา เอาใจใส่คำจวนพระศาสนา

พระพุทธเจ้าได้ตรัสถึงบุคคลดังกล่าวไว้ว่า เปรียบเป็นผองผู้ดงามดั่งดอกบัวบาน เมื่อปฏิบัติตามหลักพื้นฐานชาวพุทธขั้นดี ควบคู่ไปกับการสวดมนต์ ย่อมแน่นแฟ้นในกุศล ชื่อว่าเป็นผู้นำตนไปสู่ความเจริญ

มนต์ขลัง - พุทธมนต์

เคยไหม ที่ได้ไปในสถานที่หนึ่งแล้ว อยากกลับไปอีก เหมือนมีอะไรเรียกร้อง

เคยไหม ที่มองบางคนแล้ว ยากจะละลายตา เหมือนมีอะไรดึงดูด

เราคงเคยได้ยินการให้เหตุผลถึงความรู้สึกดังกล่าวว่า เป็นเพราะต้องมนต์ขลังเข้าแล้ว เหมือนเพลงที่ร้องว่า “เรณูนคร ถิ่นนี้ช่างมีมนต์ขลัง ได้พบนวนาง ดังเหมือนต้องมนต์แน่งนี้ น่องนุ่ง ชื่นไหม ไฉ้มมวดยสวดยพิศพริ้ง พี่รักเจ้าแล้วแท้จริง สาวเวียงพิงค์ แห่งแดนอีสาน” นั่นก็บ่งบอกอยู่ว่า คำว่า มนต์ มาคู่กับคำว่า ขลัง มีผลให้ผูกพันทางใจ รู้สึกชื่นชม ยากแก่การอธิบาย

มนต์ที่ให้ผลเป็นความขลังเป็นสิ่งที่มียู่จริง และมีใช้มีแต่แบบที่ทำให้ชื่นชอบเท่านั้น มีแบบที่ทำให้ชิงชังกันด้วย และอีกหลายแบบตามแต่จะต้องการสรรพคุณด้านใด นั่นคือ *เวทมนตร์ คาถาอาคม* นั่นเอง

ความขลังเหล่านั้นอยู่ในฐานะเป็นขั้นต้น ช่วยให้คนเลื่อมใสคำสอนในพระศาสนา ไม่ใช่จุดหมายปลายทางที่เป็นที่สุด ไม่ควรหยุดอยู่กับการศรัทธาในความขลังของเวทมนตร์

แต่ควรหมั่นเจริญกุศลทุก ๆ ด้าน เรียนรู้และปฏิบัติให้เกิดญาณปัญญายัง ๆ ไป โดยอาศัยศรัทธานั้นเป็นพื้นฐาน ในขณะที่เดียวกัน ผู้เจริญด้วยปัญญาก็ควรปลูกศรัทธาของตนเช่นกัน ศรัทธาที่ดีควรให้เป็นเหมือนไม้ยืนต้น ไม่ควรให้เป็นอย่างไม้ล้มลุก เพราะผู้สมบูรณ์สุขย่อมจะมีศรัทธาและปัญญาพอเหมาะสมกัน

พุทธมนต์กับการสวด

มนต์ ในที่นี้ก็คือ **พุทธมนต์** การเจริญพระพุทธานต์ก็คือ สวดมนต์นั่นเอง แต่ใช้คำต่างกันไปตามรูปแบบงาน ถ้าเป็น **งานศพ** ก็เรียก **สวดมนต์** ถ้าเป็น **งานบวช งานแต่งงาน** ก็เรียก **เจริญพระพุทธานต์**

คำว่า **สวด** นอกจากจะหมายถึง เปล่งเสียงบทมนต์เป็นทำนองแล้ว ยังสื่อว่าทำพร้อมกันหลายคนด้วย

หากเราสวดนะโมคนเดียว จะสวดแบบอ่านหนังสือก็ได้ ซ้ำหรือไวก็ได้ แต่หากคนหนึ่งร้อยคนสวดนะโมในคราวเดียว ก็ต้องใช้วิธีสวดเป็นทำนองเพื่อความพร้อมเพรียงให้ผู้ร่วมสวดเปล่งเสียงพร้อมกันได้ง่าย เมื่อสามารถรักษาระดับสม่ำเสมอต่อเนื่องกันไป ก็เกิดเป็นความเลื่อมใสศรัทธาแก่ผู้ได้ยินได้ฟัง รับรู้ถึงพลังสะอาดบริสุทธิ์แห่งพุทธดำรัสที่เป็นบทสวดนั้น

ความดีเด่นของพุทธมนต์

พุทธมนต์ ที่เป็น พุทธดำรัส มีความดีเด่นหลายข้อ เริ่มจากก่อให้เกิดศรัทธาให้ปัญญาได้เพิ่มพูน บริบูรณ์ด้วยเนื้อหาสภาวะธรรม ด้านถ้อยคำไวยากรณ์ก็ต้องตามหลักภาษา สามารถสวดและตรงตามได้ง่าย เมื่อพิจารณาแจ้งใจก็เห็นความลึกซึ้ง

ยามฟังพุทธมนต์จะรู้ว่า สบายหู รู้สึกจับใจ เพราะในเนื้อหาไม่มีที่ยกตนข่มท่านเลย มีแต่ความเยือกเย็นด้วยกรุณาให้สัมผัส เพราะพระพุทธานุศาสน์เป็นสิ่งที่ผ่องแผ้วด้วยปัญญา เป็นกระบวนการพัฒนาตนที่น่ารื่นรมย์ อดุมไปด้วยข้อควรขบคิด ยามฟังก็ฟังง่าย ฟังแล้วนำไปทดลองทำตามก็มีแต่ประโยชน์โดยแท้

สวดมนต์คือแสดงธรรม

ในหนังสือสวดมนต์มีตัวอักษรเขียนคำสวดไว้เป็นบท ๆ นั้น เป็นการบันทึกคำสอนของพระพุทธองค์และของสาวก เป็นการใช้ตัวอักษรบันทึกเสียง แต่ก่อนโบราณจารย์ไม่ได้บันทึกคำสอนไว้เป็นตัวหนังสือเช่นนี้ ท่านใช้วิธีจดจำเอา เหมือนกับเราร้องเพลงได้โดยไม่เคยเห็นเนื้อเพลง เหตุที่ท่านไม่ได้ทำเป็นตัวหนังสือ ไม่ใช่ไม่มีตัวหนังสือใช้ แต่เพราะสมัยนั้น วิธีจดจำมีความแม่นยำมากกว่าวิธีเขียน และการจดจำในปริมาณมากก็ไม่ใช่เรื่องยากสำหรับท่าน

เมื่อถึงคราวที่ท่านจะตรวจทานความถูกต้องของคำสอนที่ได้จดจำไว้ว่าเมื่อต่างคนต่างจำจะมีผิดเพี้ยนกันบ้างหรือไม่ ท่านก็ใช้วิธีสวดพร้อมกันหลายท่านเรียกว่า การสาธยายสังคายนา ซึ่งเป็นต้นแบบการสวดมนต์ทำวัตร ของพระสงฆ์ในปัจจุบัน และสัมพันธ์ถึงเราผู้สวดมนต์ในนามอุบาสกอุบาสิกา ที่ใช้การสวดเป็นช่องทางใกล้ชิดพระรัตนตรัย

ต่อมาท่านผู้สืบทอดคำสอนด้วยวิธีจดจำต่อเนื่องกันมา เห็นแนวโน้มว่าความสามารถด้านการจดจำของผู้คนในอนาคตจะไม่แน่นอน จึงตัดสินใจบันทึกคำสอนด้วยตัวหนังสือ ด้วยหวังให้เป็นสื่อ นำสิ่งดีงามมาถึงยุคเรา และส่งมอบยุคต่อไป

เพราะพระพุทธศาสนาแผ่ไปหลายประเทศ คำสอนที่เป็นภาษาบาลีก็ได้รับการบันทึกไว้ด้วยรูปตัวหนังสือของประเทศนั้น ๆ นั่นก็ล้วนแต่เป็นการบันทึกเสียงพระธรรมวินัยเสียงเดียวกัน เมื่ออ่านออกเสียงย่อมเป็นการแสดงธรรมดังครั้งก่อน เพราะต้นฉบับคือการแสดงธรรม

ฉะนั้น อานิสงส์ของการแสดงธรรมก็ย่อมเกิดกับเราด้วย เริ่มจากได้สัมผัสขณะแห่งความสงบ พบกับความดีใจเล็กน้อย แล้วพลอยเป็นความดีใจมากกว่าเดิม เป็นพลังเสริมให้จิตใจตั้งมั่น ยิ่งเมื่อหมั่นทบทวนฝึกท่อง ตรึกตรองในหัวข้อธรรม ก็จะทำให้ใจสะอาด สามารถข่มความโลภ ความโกรธ ความหลง ไว้ได้ในขณะนั้น ทำให้เป็นผู้รู้แจ้งอรรถและธรรม เป็นความดีงามนับแต่เบื้องต้นจนถึงพระนิพพาน นี่ก็ด้วยการแสดงธรรมตามที่ตนได้สดับมา หรือกล่าวได้ว่าการสวดมนต์นั่นเอง

สวดมนต์คือฟังธรรม

ไม่เพียงแต่การสวดมนต์จะเป็นการแสดงธรรมเท่านั้น ยังนับเป็นการฟังธรรมด้วย เพราะขณะที่สวดมนต์ไปก็มีผู้ได้ยิน ได้ฟังเสียงสวดนั้นด้วยบุคคลแรกที่สุดก็คือตัวเราผู้สวดนั่นเอง เป็นการเปิดโอกาสให้ตัวเองได้ยินกระแสเสียงสำเนียงใหม่จากบทสวด หรือถึงจะสวดจนคุ้นเคยแล้วก็ตาม ก็จะได้ความชำนาญมากขึ้น การออกเสียงและการฟังเสียงเป็นการเพิ่มศรัทธาให้มากกว่าเดิม และเป็นการกำกับความคิดให้อยู่ในแนวทาง ช่วยสร้างมุมมองที่ดีงามในจิตใจก็จะมีแต่ความผ่องใส ยิ่งเป็นการสวดด้วยความเข้าใจก็จะเป็นประโยชน์

กล่าวใจความกะทัดรัดในที่นี้ สวดมนต์ ก็คือ เทศน์ให้ตัวเองฟัง เพียงแต่เป็นการฟังเทศน์ในอีกภาษาหนึ่ง ถึงวันนี้จะยังไม่เข้าใจหมด ก็ไม่ได้หมายความว่าจะไม่เข้าใจตลอดไป ขอให้ศรัทธาในตัวเองและพร้อมจะเรียนรู้ตลอดชีวิตในหลายเรื่อง และยินดีจะใช้เวลาบางส่วนกับเรื่องทางธรรม เมื่อเปิดหทัยจิตใจไว้วรongsหายาดแห่งกระแสธรรมแล้ว ย่อมจะเพิ่มพูนขึ้นและเต็มได้ในที่สุด

ไม่ประมาณ
ต้องหาโอกาส
ชำระจิต

เมื่อใดที่ควรสวดมนต์

เวลาดังกล่าวต่อไปนี้ ควรคิดถึงธรรมะหาเวลาฟังธรรมก็คือ
ในวันพระ และ ในเวลาที่ใจถูกสิ่งหมองรุมเร้า

ควรสวดมนต์ในวันพระ ๘ ค่ำ ๑๕ ค่ำ ตามปฏิทินที่บอก
ข้างขึ้นข้างแรมที่ทำเป็นรูปพระหรือรูปดวงจันทร์ไว้ ตามคัมภีร์ท่าน
ระบุไว้แปดวันต่อเดือน หรือจะเพิ่มวันสำคัญ เช่น วันเกิด วันแม่
วันปีใหม่ ฯลฯ ก็ได้ และหากบริหารเวลาได้จัดสรรให้แต่ละวันมีช่วง
เวลาที่เป็นกุศล ที่สามารถสวดมนต์ได้ทุกวันก็จะยิ่งดี

ยามใดใจถูกสิ่งหมองรุมเร้า ยามนั้นเราควรสวดมนต์ปิด
เป่าให้ตัวเองด้วยตัวเอง สังเกตว่าสิ่งรุมเร้าใจจะมีสามรูปแบบ รูป

แบบหนึ่งคือ **กามวิตก** เกิดความสนใจในแบบยึดติด ทั้งต่อสิ่งที่เป็นตัวเป็นตน เป็นคนเป็นสัตว์เป็นสิ่งของ และที่เป็นอารมณ์ความรู้สึก รูปแบบสอง **พยาบาทวิตก** จะไม่ถูกใจในคน สัตว์ สิ่งของ และอารมณ์ความรู้สึกที่ไม่เป็นไปตามตั้งใจ รูปแบบสาม **วิหิงสาวิตก** อยากให้เกิดความเสียหายต่อคนต่อสัตว์อื่น

ทั้งสามแบบนี้คือความคิดเราเอง คนอื่นอาจไม่รู้ว่าเรารู้สึกอย่างไร แต่ยามนั้นจิตใจเราเรียกว่า ถูกอกุศลวิตกครอบงำ ควรเปลี่ยนอารมณ์มารับกระแสธรรมที่จะนำสู่ทางดีแท้ เพราะเมื่อรับกระแสเสียงอันสงบสบาย ย่อมช่วยคลายใจออกจากการถูกรุมเร้าใจจะได้กำลังจากปิติตัดตอนจากความคิดด้านลบได้ด้วยตนเองเป็นการเรียกสติมาอยู่ตรงหน้า เป็นเหมือนคนรู้จักที่คบหากันกับสติซึ่งมีคุณสมบัติสำคัญคือช่วยป้องกันกิเลสนิวรณ์ได้

วิธีสวดมนต์แบบมีหลักการ

การสวดมนต์จะบรรลุประสิทธิผล ก็เริ่มจากทราบวิธีใส่ใจ ในบทสวดก่อน เหมือนเวลาซื้อเครื่องใช้ไฟฟ้ามาสักชิ้นก็ควรอ่าน คู่มือคู่มือเอกสารเพื่อใช้งานได้ถูกต้องเหมาะสมและปลอดภัยทำความเข้าใจเรื่องการบำรุงรักษาและบริการ คุณสิทธิประโยชน์ทุกด้านให้ครบ เมื่อประสบปัญหา ก็จะแก้ไขได้ง่าย ยืดอายุการใช้งานให้นานปี

แต่ละคนที่สวดมนต์ ถึงจะสวดเล่มเดียวกัน บทเดียวกัน แต่ผลลัพธ์นั้นต่างกันไป ทุกคนหวังได้ดี ซึ่งหากทราบวิธีง่าย ๆ ประโยชน์มากมายก็จะเกิดขึ้นกับการสวดมนต์

๑. สวดตามลำดับ ว่าเป็นบท เป็นตอน ตามวรรค ตามความ ไม่ควรข้ามวรรคตอนหรือข้ามบรรทัดไป เพราะจะทำให้เหนื่อยได้ จิตจะตกไปจากความเข้มข้น การสวดมนต์โดยไม่ราบ

ราบรื่นก็ยากที่จะชื่นใจ เปรียบเหมือนคนก้าวขึ้นบันไดไปไหว้พระ
ธาตุบนยอดดอยที่ละสองขั้น จะทำให้พลันเหนื่อยกายไม่อาจยังเป้า
หมายให้สำเร็จ

๒. สวดไม่เร็วนัก แม้ว่าการสวดเร็วสามารถสวดให้จบลง
ได้ แต่สาระที่อยู่ในบทสวดก็จะไม่ปรากฏชัด คุณประโยชน์อันมีอยู่
แน่นขนัดก็จะได้เพียงนิดหน่อย เหมือนคนไปเที่ยวดอยโดยไม่รู้จัก
ชมวิวก่อนจะแวะ ได้แต่ไปถึงยอดดอยแล้วกลับลงมา ไม่รู้ว่าจะชื่น
ชมที่ใด ไม่นานก็ไปอีกมาอีกโดยด่วน นั้นทำให้ไปได้ครบระยะทาง
ก็จริง แต่จะดีย่างยิ่งหากเรียนรู้ก่อนออกเดินทาง คือรู้จักสำคัญใน
ระหว่างที่สวดไม่ควรสวดอย่างไรเกินไป

๓. สวดไม่เฉื่อยช้านัก ทำนองเดียวกับสวดไม่ครวไว เพราะ
หากสวดช้าไปก็จะไม่ถึงจุดนัดหมาย เปรียบเหมือนคนเดินลอยชาย
ที่มัวแวะพักต้องใช้เวลามากจึงถึงจุดหมาย การสวดส่ายยayiที่เชื่อง
ช้ามากทำให้ใช้เวลาสวดมากเช่นกัน

๔. สวดป้องกันความฟุ้งซ่าน อาจมีบางคราวบางบทที่
ปากว่าไปใจคิดถึงเรื่องอื่นต้องรู้จักป้องกันอารมณ์ภายนอกที่จะ
ดึงดูดออกจากการสวดมนต์ เปรียบเหมือนคนท่องเที่ยวเชิงผจญ
ภัย ขึ้นไปเงื้อมผาใหญ่ ไต่ทางเลียบเหวที่เป็นทางเดินเล็กพอเดินได้
คนเดียว ไม่แคล้วเกิดเรื่องชวนหวาดเสียวหากวางเท้าผิดไป จากที่
เดินอยู่ริมผาใหญ่ ก็จะตกลงไปในเหวชัน ฉะนั้น จึงต้องบอกตัว
เองว่าอย่าฟุ้งซ่านขณะสวด

สวดแบบพหุสูตร

เป็นการสวดมนต์เพื่อการเรียนรู้ โดยเริ่มจากอ่านสวดอย่างละเอียดทีละน้อยจนครบถ้วน จดจำทีละน้อยจนจำได้หมดและสามารถจำคำ รู้ความหมาย เข้าใจสาระ

จากคำสวดที่อยู่ในหนังสือก็จะมาอยู่ในตัวเรา ถึงแม้จะปิดหนังสือลงก็ยังคงเหมือนเปิดหนังสืออยู่ หมั่นทบทวนด้วยการสาธยายเสมอให้ชำนาญยิ่งขึ้นจนคล่องแคล่ว สามารถกล่าวได้ทันทีทันใด พิจารณาเนื้อหาบทสวดได้โดยเห็นกระจ่าง ทั้งในเชิงความหมายและเหตุผล ทั้งในทางโลกียะและโลกุตระได้ เป็นกลเม็ดการสวดมนต์ใน **แบบพหุสูตร** นั่นเอง

สวดมนต์แล้วได้ผลดีจริงไหม

มนต์ ที่พูดถึงในที่นี้ เป็นมนต์เดียวกันกับ **พระพุทธมนต์** ที่พระสงฆ์ท่านสวดที่เรียกว่า **พระปริตร** นั่นเอง

พระปริตรนั้น ให้ผลดีมีอานุภาพจริง หากสวดถูกวิธี เหมือนยาบำรุงที่ให้ผลดีจริง แต่ต้องทานถูกวิธี ถูกปริมาณ ถูกกาลเวลา เช่น หมอยาให้ผสมน้ำอุ่น ทานสองช้อน ก่อนอาหารเช้า แต่เราผสมน้ำเย็น ทานหนึ่งช้อน ก่อนเข้านอน ยาก็หย่อนสรรพคุณลงไป ไม่ได้ประโยชน์อย่างที่ควร

ท่านกล่าวไว้ว่า ถ้าสวดผิดอรรถผิดคำไปไม่คล่องแคล่ว พระปริตรก็ไม่มีเดช ถ้าเข้าใจเนื้อหาความหมาย สาธยายถูกอักขระ พระปริตรก็จะปรากฏอานุภาพ

แต่แม้ว่าเราจะสวดได้ถูกต้องคล่องแคล่วทุกประการก็ตาม หากสวดไปด้วยความโลภอยากได้ พระปริตรก็ไม่ส่งผล ผู้สวดต้องตั้งต้นก่อนว่า เราจะสวดด้วยใจเมตตาปราณี ขอส่งความปรารถนาดีถึงทุกท่านที่ได้ยินได้ฟังมนต์ที่สวดจึงจะยังประโยชน์ให้สำเร็จตามอานิสงส์แห่งบทนั้น ๆ

เพราะฉะนั้น เราจึงควรฝึกใจไปพร้อมกับฝึกสวด เพราะเมื่อฝึกฝนจนอยู่ตัวแล้ว การสวดมนต์ก็จะให้ผลไปทุกบททุกครั้งที่สวด

ปัญหาคลาสสิกเรื่องพระปริตร

หลังพระพุทธเจ้าปรินิพพานแล้วประมาณ ๕๕๐ ปี กษัตริย์ผู้ทรงปัญญาพระนามว่า **พระเจ้ามิลินท์** ได้ถกถามปัญหาหลายข้อกับพระสงฆ์ผู้ทรงปัญญาชื่อว่า **พระนาคเสน**

ในการสนทนาครั้งนั้น ท่านพระนาคเสนได้ตอบด้วยการยกตัวอย่างเปรียบเทียบให้เห็นจนเป็นที่แจ้งชัดขจัดทุกความสงสัย แต่ละประเด็นที่หยิบยกมา ล้วนแต่เป็นปมปัญหาชวนคิด เพราะถามด้วยสติปัญญา และผู้ตอบจะต้องคลี่คลายประเด็นด้วยสติปัญญาให้เห็นจริง

ตอนหนึ่ง พระเจ้ามิลินท์ยกภาษีศรัทธาของพระพุทธเจ้าว่า “ไม่ว่าจะหนีไปอยู่กลางฟ้า หนีไปอยู่กลางมหาสมุทร หรือ

หนีไปซอกเขา บุคคลที่เกิดมาแล้วก็ไม่พ้นความตาย ที่ที่คนจะรอดพ้นจากความตาย ที่นั่นไม่มี” แล้วเชื่อมโยงกับการที่พระพุทธองค์ทรงแสดงพระปริตรไว้หลายบทว่า คุณจะขัดแย้งกันเอง เพราะถ้าไปอยู่ที่ไหนก็ไม่อาจพ้นความตายได้ การเจริญพระปริตรก็เป็นเรื่องไม่ถูกต้อง และหากว่าจะมีอันพ้นความตายด้วยการเจริญพระปริตรได้จริง คำที่ตรัสไว้ก็จะไม่ถูกต้อง เป็นหน้าที่พระนาคนั้นต้องคลายปม

พระนาคนั้นทูลว่า พระพุทธเจ้าได้ตรัสภาณิตนี้จริง พระปริตรก็ได้ตรัสจริง แต่นั่นสำหรับคนที่ยังมีอายุเหลืออยู่ มีวัยสมบูรณ์ ไม่มีกรรมมากัน คนที่อายุถึงจุดสิ้นแล้วเปรียบดังต้นไม้แห้งผาก เมื่อไม่มีอายุสังขาร แม้น้ำที่รดน้ำพรมรด ก็ไม่อาจกลับมาเขียวสดแตกหน่อไปได้อีก สำหรับคนที่อายุหมดสิ้นแล้วนั้น หยูกยาทั่วทั้งแผ่นดินใหญ่หรือพระปริตรก็ไม่อาจคุ้มครองรักษา จะรักษาก็เฉพาะคนที่ยังมีอายุเหลืออยู่ มีวัยสมบูรณ์ ปราศจากกรรมาวรณ์ พระพุทธเจ้าทรงแสดงพระปริตรไว้สำหรับคนเหล่านี้ เปรียบเหมือนในแปลงนาที่มีต้นข้าวแห้งแก่ตายอยู่ ชาวนาก็ไม่ต้องสูบน้ำเข้าไป แต่แปลงที่มีต้นกล้าอ่อนจึงสูบน้ำเข้าไปเพื่อกอกล้าเติบโตได้ด้วยน้ำนั้น คนที่สิ้นอายุก็ยกเว้นการใช้ยาและพระปริตร แต่ยาและพระปริตรนั้นสำหรับคนกลุ่มที่กล่าวมา

พระเจ้ามิลินท์ตรัสว่า ถ้าอย่างใดคนที่หมดอายุจะต้องตาย คนมีอายุเหลือมากจึงจะไม่ตาย พระปริตรและยากี่เป็นของที่ไร้ประโยชน์

พระนาคนั้นถามว่า เคยเห็นคนไข้ยาจนหายจากโรคไหม พระเจ้ามิลินท์บอกเคยเห็นมาหลายร้อยคน พระนาคนั้นจึงกล่าว

ว่า ถ้าอย่างนั้น ที่พระองค์ตรัสว่า พระปริตรและยาเป็นของไร้ประโยชน์ ก็เป็นคำที่ไม่ถูกต้อง

ในการสนทนาธรรมตามตอบครั้งนั้น พระนาคเสนกล่าวถึง อานุกาพพระปริตรว่า “ขอถวายพระพร ฐิติต้องการจะกัด ก็ไม่อาจกัดบรูษผู้เจริญพระปริตรได้, ย่อมอ้าปากไม่ขึ้น, พวกโจรก็ไม่อาจ

เจือไม้ค้อนขึ้น (ทำร้าย) ได้, พวกโจรเหล่านั้นจะพากันทิ้งไม้ค้อนเสียแล้วทำความรักให้เกิดขึ้นแทน, แม้ช้างดู พอมาถึงตัวเข้าเท่านั้น ก็เชื่องไป, แม้กองไฟใหญ่กำลังลุกโพลงอยู่ ลามมาถึงตัวเท่านั้น ก็พลันดับไป, แม้ยาพิษแรงกล้าที่กลืนกินเข้าไป ก็หายไปเหมือนเจือยาแก้พิษ หรือกลับเป็นอาหารแผ่ซ่านไป, นักฆ่าคนผู้ต้องการจะกำจัด พอถึงตัวเข้าเท่านั้น ก็ยอมตนเป็นทาสไป, แม้เดินเหยียบบ่วง มันก็หาคล้อยเอาไม่”

ลำดับต่อมา พระนาคเสนตอบคำถามว่า **“พระปริตรสามารถคุ้มครองได้ทุกคนหรือไม่”** ด้วยการเปรียบเทียบกับอาหารว่าถ้าผู้ใดทานมากไป หรือระบบธาตุไฟย่อยอาหารไม่ดี อาหารก็จะเป็นโทษ ในขณะที่อาหารนั้นเป็นประโยชน์แก่คนทั่วไป เปรียบเหมือนพระปริตรที่ไม่สามารถคุ้มครองได้ทุกคน แม้จะเป็นผู้มีวิยสมควรก็ตาม ด้วยเหตุสามประการ

๑. กัมมวารณ เครื่องกั้นคือกรรม การทำไม่ดีเป็นผลให้พระปริตรไม่อาจคุ้มครองรักษา ที่นี้หมายถึงบาปใหญ่ ๕ อย่าง คือ ฆ่าพ่อ ฆ่าแม่ ฆ่าพระอรหันต์ ทำร้ายพระพุทธเจ้าให้ถึงห้อพระโลหิต ทำสงฆ์ให้แตกแยกกัน ซึ่งเป็นกรรมที่ปิดทางไปสวรรค์ และกั้นการบรรลุพระนิพพานในชาตินี้ เป็นกรรมที่ร้ายแรงที่สุดในฝ่ายไม่ดี อนึ่ง กรรม หมายถึง ตอนที่ทำ ส่วนตอนรับผล เรียกว่า วิบาก

๒. กิเลสวรณ์ เครื่องันคือกิเลส กิเลสจำแนกได้หลายชนิดหลายระดับ อาจนับเป็นสามประเภทหลักก็ได้ คือ โลก โกรธ หลง กิเลสชนิดที่กัณอานุภาพพระปรีตคือความหลงที่เห็นว่า ทุกอย่างขาดสูญ คือ ตายแล้วขาดสูญ ภพใหม่ชาติใหม่มิได้มี กิเลสชนิดนั้นไม่เป็นเครื่องัน ทั้งนี้ ความเห็นดังกล่าวต้องเป็นความเห็นในระดับเหนียวแน่นหนักหนา หากเป็นเพียงคำพูดเช่นว่า เกิดมาชาตินี้ชาติเดียว ตายหนเดียว จะขอสู้อยู่ หรือ ชาติหน้าไม่มีฉันขอทำความดีชาตินี้ชาติเดียว อย่างนี้ถือว่าเป็นโง่ ความเห็นผิดต้องเป็นแบบที่เห็นผิดเป็นประการเดียวกันแน่นอน

๓. อสัททนต์ ความไม่เชื่อถือ ไม่ปลงใจเชื่อ ไม่น้อมใจเชื่อ ไม่ตัดสินใจเชื่อ คลางแคลงใจ เพราะไม่มีศรัทธามั่นในพระปรีตว่ามีผลดีจริง มีข้ออุปมาอุปมัยที่พระนาคเสนยกมา อรรถาธิบายคือเรื่องของแม่ว่า แม่มีความรักต่อลูกมาก นับจากอยู่ในท้องถึงคลอดเป็นคนจนเดิบท ต่อมาลูกตนไปด่าว่าทำร้ายลูกคนอื่นเขา จนถูกจับเอาไปให้เจ้าหน้าที่เขียนตลงโทษ ผู้เป็นแม่ไม่ได้ถูกนำตัวไปเขียนตด้วยเพราะไม่ได้ทำผิด เปรียบเหมือนพระปรีตที่คุ้มครองรักษาทุกคนไป แต่ก็ไมอาจคุ้มครองคนดังกล่าวได้ ก็ไม่ใช่ความผิดของพระปรีต หากแต่เป็นความผิดของบุคคลเอง

เมตตาอย่างไร

จากที่ได้กล่าวว่า การสวดจะให้ได้ผลควรสวดด้วยใจเมตตา จึงควรทราบว่า **เมตตา** เป็นอย่างไร

เมตตา คือ *ความรักความเอ็นดู เป็นความรักที่มีอยู่ในมิตร เรียกว่า ไฉตริจิต* ก็ได้ เมตตาเป็นอย่างเดียวกันกับอุทสา อย่างเดียวกันกับขันติธรรม หากมีเมตตาในใจจะไม่มีความอาฆาตมาดร้าย เพราะเมตตาจะขจัดความเร่าร้อนจากใจเรา จิตใจที่มีเมตตา จะแสดงผลปรากฏออกมาเป็นความแผ่ไพศาลเหมือนพระจันทร์เต็มดวง

วิธีฝึกเมตตาอย่างง่าย คืออย่าถือสาใคร ๆ มองคนอื่นในแง่มนที่นารักให้ละเอียดยเห็นเยื่อใย จะช่วยให้จิตใจมีเมตตาได้ง่าย เมื่อฝึกสวดสาธยายพร้อมกับฝึกใจ ประโยชน์ที่ได้ย่อมกว้างขวางตามระดับจิตใจ

พระปริตรกับสัจวาจา

ในพระปริตรจะมีบทที่เกี่ยวกับ **สัจวาจา** อยู่หลายบท สัจจะ นั้นเป็นปัจจัยที่สำคัญอย่างหนึ่งในการให้เกิดผลดี เป็นการกระทำ **สัจกิริยา** อ้างอิงซึ่งสัจจะ หรือที่เราเคยได้ยินว่า **อธิษฐาน** นั่นเอง

คำว่า **สัจจะ** คือ **ความจริง** ส่วน **อธิษฐาน** คือ **การยื่น** **หยัด** เพื่อทำความดีตามที่ตนตั้งใจไว้ ไม่ใช่แค่เพียงการตั้งไว้ เท่านั้น แต่เป็นการตั้งแล้วพยายามไม่ละทิ้งการทำความดี

ดังเช่นการที่พระสงฆ์ท่านอธิษฐานเข้าพรรษาขออยู่จำที่ อาวาสเดียวตลอดสามเดือน เป็นการอธิษฐานเพื่อกระทำ ไม่ได้ อธิษฐานขอหรือเพื่อที่จะได้สิ่งใด

ฉะนั้น ในเวลาก่อนทำบุญและหลังทำบุญควรอธิษฐานทุก ครั้ง เพื่อทำบุญอีกและเพื่อบอกตัวเองว่าไม่ลืมสิ่งที่ได้ตั้งใจจะทำ

เปรียบเรื่องราวของชายคนหนึ่งทำงานในบริษัทแห่งหนึ่ง มาสิบปีไม่เคยทำทุจริตเลย วันหนึ่งเขาประณมมือกล่าวว่า “ผมทำงานที่นี้มาสิบปี ไม่เคยคดโกงบริษัท ไม่เคยคดโกงใครเลย ดินสอสักแท่ง ยางลบสักอัน ก็ไม่เคยเอา” อย่างนี้เรียกว่า **สัจจาจา**

หากเขาพูดว่า “แล้วผมก็จะขอทำอย่างนี้ต่อไป” ก็เป็น **การอธิษฐาน**

หากเขาพูดว่า “ขอความจริงที่ผมพูดไปจงช่วยให้ลูกผมหายป่วยด้วยเถิด สาธุ” อย่างนี้เรียกว่าเป็นการทำ **สังกิริยา** คืออ้างเอาความจริงของตน ซึ่งไม่ได้อ้างเพื่อสาปแช่งตนหรือคนอื่นแต่อย่างใด แต่อ้างด้วยใจปรารถนาดีต่อตนและคนอื่น

ในกรณีของชายคนนี้นั้น ความสำคัญขั้นแรกอยู่ที่ว่า **สิ่งที่เขากล่าวอ้างต้องเป็นความจริงก่อน**

ส่วนกรณีของเราที่สวดพระปริตรซึ่งเป็นความจริงอยู่แล้วนั้น ความสำคัญจึงอยู่ที่ว่า **ได้เลื่อมใสจริงดังที่สวดหรือไม่**

อานูภาพของสัจจะ

อานูภาพของสัจจะนั้นมีมากอย่างมหาศาล ดังในคัมภีร์ มิลินทปัญหากล่าวถึงพระเจ้าอโศกตอนเสด็จไปแม่น้ำคงคา ทรงปรารภว่ามีผู้ใดสามารถทำให้แม่น้ำคงคาไหลทวนกลับได้ไหม ความทราบไปถึงหญิงคนใดคนหนึ่งซึ่งอยู่ไม่ไกล นางได้ทำให้แม่น้ำคงคาอันกว้างใหญ่ไหลคืน ต่อพระเนตรของพระเจ้าอโศก

เหตุการณ์อัศจรรย์ดังกล่าวทำให้พระเจ้าอโศกเกิดความโหว่หวั่นในพระทัย รุดไปหาหญิงนางนั้นทันที แล้วตรัสถามว่าทำได้อย่างไร ใช้กำลังอะไร เมื่อหญิงกราบทูลว่าใช้กำลังสัจจะ พระเจ้าอโศกตรัสว่า

“สัจจะของคนอย่างเจ้ามีอยู่หรือ เป็นสัจจะเช่นไร ลองว่า
สัจกิริยาของเจ้าให้เราฟังที”

คำตอบของนางมีว่า “ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ผู้ใดจะเป็น กษัตริย์ก็ตาม เป็นพราหมณ์ก็ตาม เป็นแพศย์ก็ตาม เป็นศูทร ก็ตาม เป็นผู้ใดผู้หนึ่งก็ตาม ให้ทรัพย์แก่ข้าพระองค์, ข้าพระองค์ ก็ยอมบำรุงบำเรอบุคคลเหล่านั้นเท่าเทียมกันทีเดียว ไม่มีบุคคล พิเศษที่ว่า “เป็นกษัตริย์”, ไม่มีบุคคลที่ควรดูหมิ่นที่ว่า “เป็นศูทร”, ข้าพระองค์มีจิตที่ไม่ประกอบด้วยความยินดีในร้ายบำรุงบำเรอ คนมีทรัพย์เท่าเทียมกัน, ข้าแต่ท่านผู้ทรงเป็นสมมติเทพ ข้อที่ว่า นี่เป็นลัทธิกิจของข้าพระองค์, ซึ่งข้าพระองค์ใช้ทำมาหากองนี้ให้ ไหลทวนกลับ พระเจ้าข้า”

อันอำนาจของสัจจะจริงนั้น แม้เป็นสัจจะของหญิงคนึงก็ ยังมีอำนาจได้เพียงนี้ ขณะที่สัจจะที่เรากล่าวไปนั้น ก็ไม่ใช่สัจจะ ของบุคคลทั่วไป หากแต่เป็นสัจจะของพระพุทธเจ้า พระธรรม และ พระสงฆ์

พระปริตร

ปริตต์ หรือ **ปริตร** แปลว่า *คุ้มครอง ป้องกัน รักษา* พระปริตรคือเครื่องคุ้มกัน หมายถึงบทสวดที่ให้ผลป้องกันภัยและให้ผลดีด้านต่าง ๆ

พระปริตรในประเทศไทย จัดเป็นสองแบบ คือ แบบมี ๗ บท เรียกว่า **จุลราชปริตร** กับ แบบ ๑๒ บท เรียกว่า **มหाराชปริตร** เป็นอย่างเดียวกันกับที่เรียกว่า *สวดมนต์ ๗ ตำนาน ๑๒ ตำนาน* นั้นเอง

คำว่า **ตำนาน** ในที่นี้ไม่ใช่เรื่องเล่าเก่าแก่ แต่มาจากคำบาลีว่า **ตาณา** แปลว่า *คุ้มครอง ป้องกัน รักษา* เหมือนคำว่า **ปริตร** โบราณจารย์ท่านจัดไว้ ดังนี้

จุลราชปริตร (๗ ตำนาน)

๑. มังคลปริตร

๒. รัตนปริตร

๓. เมตตปริตร

๔. ขันธปริตร

๕. โมรปริตร

๖. ธชัคคปริตร

๗. อาฏานาฎิยปริตร

มหाराชปริตร (๑๒ ตำนาน)

๑. มังคลปริตร	๒. รัตนปริตร
๓. เมตตปริตร	๔. ชันธปริตร
๕. โมรปริตร	๖. วัฏฏกปริตร
๗. ธชัคคปริตร	๘. อาณานาฎิยปริตร
๙. อังคุลิมาลปริตร	๑๐. โพชฌังคปริตร
๑๑. อภยปริตร	๑๒. ชยปริตร

พระปริตร ๑๒ บท มีปรากฏอยู่ในพระไตรปิฎก ๑๑ บท บทชยปริตรมีคำที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้และมีคำที่โบราณจารย์ท่านแต่งประกอบด้วย ส่วนบทอภยปริตร เป็นบทที่แต่งในยุคต่อมา

กล่าวได้อีกอย่างหนึ่งว่า **พระปริตร** ก็คือ **พระสูตร** ที่พระพุทธเจ้าเทศนา โดยในการเทศน์ครั้งนั้นมีผลดีเกิดขึ้นจึงได้นำบทดังกล่าวมาสวดสาธยายเพื่อให้เกิดผลดีเช่นครั้งนั้น

ฉะนั้น เรื่องพระปริตรจึงมีแง่มุมที่ควรพิจารณาอยู่ว่า เราผู้สวดจะปรารถนาผลดีจากพระปริตรในชีวิตประจำวันเป็นชั้นโลกียะก็ได้หรือจะปรารถนาผลจากการปฏิบัติตามคำสอนเป็นชั้นโลกุตระก็ได้

การสักการบูชาพระรัตนตรัย

ในการสวดมนต์ หากมีเครื่องสักการบูชา เช่น รูป เทียน ดอกไม้หรือพวงมาลัยมาบูชาพระ ก็จะเป็นสิ่งเสริมสิริมงคลเพราะได้สวดมนต์และทำมงคลด้วยการบูชา มีอานิสงส์คือทำให้จิตใจใส ตั้งมั่นในกุศลธรรมได้นาน มีกิริยาอาการน่าชื่นชม มีคนนิยมเพราะมีความอ่อนน้อม สติปัญญาที่พร้อมเพื่อทำความดีต่อเนื่อง เป็นผู้ปราดเปรื่องเพราะมีความคิดที่เป็นระเบียบ

การบูชา ก็มีสองแบบ คือแบบ **บูชาด้วยเครื่องบูชา** ดังกล่าวมา กับ **การบูชาด้วยการทำดีเป็นปฏิบัติบูชา**

ในครั้งพุทธกาล พระอรหันต์รูปหนึ่งบูชากับเครื่องบูชา และปฏิบัติธรรมบูชา ก่อนปรินิพพานท่านกล่าวคำพูดสุดท้ายว่า

“บุคคลใดมีจิตใจใส ได้สักการบูชาสิ่งที่ควรบูชา มีองค์สมเด็จพระอรหันต์ล้นมาสัมพุทธเจ้าเป็นต้น พร้อมทั้งปฏิบัติธรรมตามคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระพุทธคุณ ย่อมมีอานิสงส์นับประมาณมิได้ ส่งผลให้พ้นจากทุกข์ทั้งปวง”

การปฏิบัติบูชานั้น สามารถทำได้เป็นลำดับขั้น เริ่มตั้งแต่การเข้าถึงรัตนะ การรับศีลสิกขาบท การสมาทานองค์อุโบสถศีล และด้วยคุณทั้งหลายของตน ดังที่พระพุทธเจ้าได้ตรัสบอกเราทุกคน โดยตรัสกับพระอานนทเถระว่า

“อานนท์ ภิกษุก็ดี ภิกษุณีก็ดี อุบาสกก็ดี อุบาสิกาก็ดี คนใดแล ปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม ปฏิบัติสมควร มีปกติประพฤติดำรงอยู่ ผู้นั้น ย่อมชื่อว่า สักการะ เคารพ นับถือ บูชาตถาคตอย่างยิ่ง”

คำสัการบูชาพระรัตนตรัย

อิมิณา สักกาเรนะ พุทธัง อะภิปูชะยามิ.

ข้าพเจ้าขอน้อมบูชาพระพุทธเจ้า ด้วยเครื่องสักการะนี้

อิมิณา สักกาเรนะ ธัมมัง อะภิปูชะยามิ.

ข้าพเจ้าขอน้อมบูชาพระธรรม ด้วยเครื่องสักการะนี้

อิมิณา สักกาเรนะ สังฆัง อะภิปูชะยามิ.

ข้าพเจ้าขอน้อมบูชาพระสงฆ์ ด้วยเครื่องสักการะนี้

ถ้าสวดหลายคน เปลี่ยนบาลีเป็น อะภิปูชะยามะ และคำแปลเป็น
ข้าพเจ้าทั้งหลาย

การกราบไหว้พระรัตนตรัย

ก่อนสวดพระปริตร ไม่ว่าจะสวดคนเดียวหรือสวดกันในครอบครัวก็ตาม ควรตั้งจิตนอบน้อมบูชาพระรัตนตรัย เพราะเป็นเหมือนก้าวแรกที่จะออกจากหมอกมัวไปพบพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สิ่งใดที่หมองเศร้าก็ควรปล่อยปลง แล้วระลึกถึงคุณพระพุทธรูป พระธรรม และพระสงฆ์ ที่ทรงแสงสว่างในสายทางอันงดงาม ผู้ที่ก้าวเดินตามก็ย่อมงดงามทั้งกายและใจ

คำกราบไหว้พระรัตนตรัย

อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ ะกะคะวา,

พระผู้มีพระภาคเจ้า เป็นผู้ไกลจากกิเลส ผู้ควรแก่ปัจจัยสี่
และการบูชา ผู้ตรัสรู้ธรรมทั้งปวงโดยชอบด้วยพระองค์เอง

พุทธัง ะคะวันตัง อะภิวาเทมิ.

ข้าพเจ้าขออภิวาทพระผู้มีพระภาคเจ้า ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน
(กราบ)

สวักขาโต ะคะวะตะ ัมโม,

พระธรรมอันพระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสไว้ดีแล้ว

ัมมัง นะมัสสามิ.

ข้าพเจ้าขอนมัสการพระธรรม
(กราบ)

สุปะฏิปันโน ะคะวะโต สวะกะสังโฆ,

พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า เป็นผู้ปฏิบัติดี

สังฆัง นะมามิ.

ข้าพเจ้าขอนอบน้อมพระสงฆ์
(กราบ)

มหานมัสการ

บทนะโม ที่เราค้นเคยมานานนั้นมีชื่อว่า มหานมัสการ แปลว่า คำนอบน้อมที่ยิ่งใหญ่ คำนอบน้อมที่สำคัญ เหตุที่ต้องสวดนะโมก็เพื่อแสดงความนอบน้อมทางกาย วาจา ใจ ต่อพระคุณอันยิ่งใหญ่ของพระพุทธเจ้าสามพระการ

พระพุทธเจ้าทรงมี พระมหากษัตริย์คุณ เป็นคุณประการแรกนับตั้งแต่เริ่มตั้งความปรารถนาเป็นพระพุทธเจ้าและเริ่มบำเพ็ญบารมีมาเป็นเวลาแสนนาน จนบรรลุโพธิญาณด้วยอรหัตมรรคอันเป็น พระบริสุทธิคุณ และทรงมีพระสัพพัญญุตญาณเป็น พระปัญญาธิคุณ

นอกจากนั้น การกล่าวบทนะโม ยังเป็นการแสดงความนอบน้อมต่อพระธรรมและพระสงฆ์อีกด้วย เพราะพระธรรมคือสิ่งที่พระพุทธเจ้ารู้แจ้งและแจกแจงเทศนาแต่พระสงฆ์สาวกจนได้บรรลุธรรมตามพระองค์ จึงรวมอยู่ในคำนอบน้อมนี้ เป็นนัยวิธีทางภาษาบาลีที่เรียกว่า วิธีไม่พราจากจากกัน

บพนะโมนี้ มีการกล่าวมาแต่ช้านานแล้ว ในสมัยพุทธกาล มีพรหมอาจารย์ผู้เฒ่าชื่อ **พรหมายุ** มีอายุ ๑๒๐ ปี เป็นพรหมณ์ผู้ศึกษาคัมภีร์เจนจบ เป็นผู้ได้รับการเคารพที่สุดในเมืองมิถิลา ชาวเมืองนับถือกันว่าท่านเป็นผู้หลักผู้ใหญ่ ท่านพรหมณ์นั้นไม่เคยเห็นพระพุทธรเจ้าเคยได้ยินแต่คำบอกเล่าถึงกิตติศัพท์อันดงามหลายด้าน เช่นเป็นพระอรหันต์ตรัสรู้ได้เองจึงใคร่อยากทราบความจริงในคำสรรเสริญพระพุทธรคุณที่ร่ำลือไปทั่วทิศ จึงส่งศิษย์ไปพิสูจน์ทราบโดยใช้ทฤษฎีในคัมภีร์พรหมณ์เป็นหลัก คือพิจารณาจากลักษณะมหาบุรุษ ๓๒ ประการ หากมีครบถ้วนก็มั่นใจได้ในคำที่ร่ำลือกัน เพราะเป็นลักษณะอันบ่งบอกได้ว่าผู้นั้นจักเป็นพระมหาจักรพรรดิ หรือหากเป็นบรรพชิต ก็จะเป็นผู้ตักตักได้หมดสิ้น

ลูกศิษย์ชื่ออุตตระรับคำอาจารย์แล้วออกเดินทางไกลไปเข้าเฝ้าพระพุทธรเจ้าถึงที่ประทับ ได้เห็นพระลักษณะครบถ้วนตามที่อาจารย์บอกไว้ก็มีความสนใจศึกษากิริยาอาการเพิ่มเติม จึงติดตามพระพุทธรเจ้าไปในทุก ๆ ที่ เป็นเวลาเจ็ดเดือน และใช้เวลาอีกเจ็ดเดือนเดินทางกลับมาหาอาจารย์

อุตตระรายงานความครบถ้วนของลักษณะมหาบุรุษ และกิริยาอาการที่สังเกตมาโดยละเอียดลออ ไม่ว่าจะเป็นกิริยา ยามเดิน ยามบิณฑบาต ยามพิจารณาภัตตาหาร ยามล้างบาตร ยามอนุโมทนา และรายละเอียดอีกมากมายพร้อมกับสรุปลงท้ายว่า ทรงพระคุณจริง และทรงพระคุณยิ่งกว่าที่กล่าวกัน

เมื่อได้ทราบดังนั้น ท่านพรหมายุก์ลุกขึ้นพาดเฉวียงผ้าพลอง หันหน้าไปยังทางที่พระพุทธเจ้าประทับ เปล่งวาจาออกมาว่า

“นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ,
 นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ,
 นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ,”

การกล่าว *นะโม* ของท่านพราหมณ์ เป็นการแสดงความ
 นอบน้อมต่อพระพุทธเจ้าผู้ทรงพุทธลักษณะตามคัมภีร์ ทรงคุณ
 ความดีดังที่คนเขาเล่าขาน เป็นคำอุทานที่เปล่งไปด้วย *ใจปลาบ
 ปลื้ม* และเป็นธรรมเนียมนิยมในชมพูทวีปที่มักกล่าวกัน *สามครั้ง*
 เพื่อยืนยันว่าคำที่กล่าวไป *ตรงกับใจจริง*

ในการสวด *จบแรกนั้น* ให้กำหนดน้อมใน *ภะคะวะโต* ใน
 ฐานะที่มี *พระกรุณา* แจกแจงธรรม *จบที่สอง* *อะระหะโต* ในฐานะ
 ที่เป็น *ผู้บริสุทธิ์* ไม่มีกิเลส *จบที่สาม* *สัมมาสัมพุทธัสสะ* ในฐานะที่
 ทรงรู้ธรรมด้วย *ปัญญาอันยิ่ง* รวมสามจบยืนยันว่าได้กล่าวออกมา
 จากใจ

ประโยชน์ของการกล่าวนะโม

๑. เพื่อปรารถนาจะให้นักปราชญ์ทั้งหลายทราบว่าการ
ประพทิตอย่างนี้ไถ่ถอนวงศ์แห่งพระอริยะผู้ประเสริฐ

เพราะอริยสัตบุรุษเมื่อจะแสดงธรรม ฟังธรรม และทำ
การมงคลใดๆย่อมกล่าวนมัสการพระรัตนตรัยก่อนจนเป็นประเพณี
สืบมาถึงบัดนี้

๒. เพื่อจะป้องกันสรรพอันตราย

เพราะเมื่อบุคคลระลึกถึงคุณพระรัตนตรัยมั่นคงแล้ว
ย่อมไม่มีความสะดุ้งตกใจจนพองสยองเกล้า และถ้าตายไปในขณะ
นั้น ก็จะไม่ไปเกิดในทุราบาย

๓. เพื่อจะชำระสันดานให้หมดจด

เพราะเมื่อบุคคลระลึกถึงคุณพระรัตนตรัยให้เกิดความ
ปีติปราโมทย์ในกาลใด จิตสันดานย่อมปราศจากราคะ โทสะ โมหะ
ในกาลนั้น

๔. เพื่อจะให้ชีวิตอินทรีย์เป็นแก่นสาร

เพราะผู้มีปัญญาพิจารณาเห็นคุณพระรัตนตรัยแล้วเชื่อ
ว่า ทำชีวิตให้เป็นแก่นสาร

จากคัมภีร์สุมังคลวิลาสินีฎีกา, ขุททกปาฐะ, ปรมัตถโชติกา, และ
นิทานสังยุตต์

บทมหานมัสการ

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ.

ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคเจ้า ผู้ไกลจากกิเลส ผู้ควร
แก้ปัจจัยสี่และการบูชา ผู้ตรัสรู้ธรรมทั้งปวงโดยชอบด้วยพระองค์
เอง พระองค์นั้น

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ.

ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคเจ้า ผู้ไกลจากกิเลส ผู้ควร
แก้ปัจจัยสี่และการบูชา ผู้ตรัสรู้ธรรมทั้งปวงโดยชอบด้วยพระองค์
เอง พระองค์นั้น

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ.

ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคเจ้า ผู้ไกลจากกิเลส ผู้ควร
แก้ปัจจัยสี่และการบูชา ผู้ตรัสรู้ธรรมทั้งปวงโดยชอบด้วยพระองค์
เอง พระองค์นั้น

ไตรสรณคมน์

สำหรับผู้นับถือพระพุทธศาสนา **สรณะ** มีสามประการเรียกว่า **ไตรสรณะ** คือ **พระพุทธเจ้า พระธรรม และพระสงฆ์** ก็คือ **พระรัตนตรัย** นั่นเอง

สรณะ แปลได้สองแบบ คือแปลว่า **ที่ยึดเหนี่ยวใจ** กับแปลว่า **กำจัดภัย**

สรณะ คือ สิ่ง que ปล่อยความหวาดกลัว ทำลายทุกข์ ทำลายทุกข์ และสิ่งหม่นหมอง

การเข้าถึงไตรสรณคมน์ มีสองแบบ คือแบบ **สำหรับพระอริยเจ้า** กับ**สำหรับเราปุถุชน**

พระอริยเจ้าได้ที่พึ่งในศาสนาแน่นอนแล้ว ท่านเข้าถึง
สรณคมน์ได้ด้วยการบรรลุธรรม สำหรับปุถุชนสามารถกล่าวคำ
เข้าถึงว่า พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ เป็นต้น

เดิมทีเดียวไม่มีคำกล่าวเพื่อการนี้โดยตรงแต่อย่างใด
สาวกชนผู้เลื่อมใสแต่ละคนก็กล่าวต่างกัน มาเริ่มมีเมื่อพระพุทธเจ้า
อนุญาตให้ใช้วิธีกล่าวไตรสรณคมน์ในการบวชพระและบวชเณร
นั่นจึงเป็นแบบอย่างอันดีงาม ให้อุบาสกอุบาสิกาบวชดังกล่าวมา
ปฎิญาณ อันเป็นเหมือนกับการเปิดประตู ก่อนจะก้าวเดินสู่มรรคา
พระพุทธศาสนาต่อไป เพราะจิตที่เลื่อมใสมีพระรัตนตรัยเป็นเป้า
หมายชื่อว่า สรณคมน์

พระพุทธเจ้า เป็นสรณะที่เราควรถึง เพราะพระพุทธเจ้า
กำจัดภัยให้สัตว์ทั้งหลายด้วยการนำไปสู่สิ่งที่เป็นประโยชน์
ช่วยให้พ้นจากสิ่งไม่เป็นประโยชน์

พระธรรม เป็นสรณะที่เราควรถึง เพราะพระธรรมชักจูง
สรรพสัตว์ให้หลุดพ้นขึ้นมาจากความกัณดารในสังสารภพ และด้วย
การให้ความอบอุ่นใจคลายทุกข์

พระสงฆ์ เป็นสรณะที่เราควรถึง เพราะพระสงฆ์ทำให้
สักการะที่เราทำ เช่น การถวายทาน การกราบไหว้ ที่แม้เพียงเล็กน้อย
แต่ให้ได้ผลไพบุลย์

อานิสงส์ไตรสรณคมน์ ขจัดภัย ให้ความคุ้มครอง กำจัด
กิเลสหม่นหมองใจ บันดาลให้เกิดประโยชน์

อานิสงส์สรณคมน์ที่เป็นโลกียะ ให้ความอารักขาคุ้ม
ครอง ไม่ต้องหวาดกลัวต่อภัยอันตราย อำนวยผลเป็นภคสัมปทา
คือถึงพร้อมด้วยโภคทรัพย์ อำนวยผลเป็นภวสัมปทา ด้วยการชัก
พาให้เกิดในสุคติภพ

อานิสงส์สรณคมน์ที่เป็นโลกุตระ ย่อมอำนวยผลเป็น
วิมุตตายนะ ให้บรรลุสามัญผล คืออริยผล ๔ ประการ ที่สุดคือ
บรรลุพระอรหัตผล ดับกิเลสและสิ้นทุกข์ทั้งปวง

พระพุทธเจ้าได้ตรัสกับเจ้าศากยมะหานามว่า “ดูก่อน
ท่านมหานาม เพราะเหตุที่อุบาสก (อุบาลิกา) เป็นผู้ถึงแล้วซึ่ง
พระพุทธเจ้าเป็นสรณะ เป็นผู้ถึงแล้วซึ่งพระธรรมเป็นสรณะ เป็นผู้
ถึงแล้วซึ่งพระสงฆ์เป็นสรณะ ดูก่อนท่านมหานาม คฤหัสถ์นั้นชื่อ
ว่าเป็น อุบาสก (อุบาลิกา) ด้วยประการอย่างนี้แล”

บทไตรสรณคมน์

พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ.

ข้าพเจ้าขอถึงพระพุทธรเจ้าเป็นที่พึ่งที่ระลึก

ธัมมัง สะระณัง คัจฉามิ.

ข้าพเจ้าขอถึงพระธรรมเป็นที่พึ่งที่ระลึก

สังฆัง สะระณัง คัจฉามิ.

ข้าพเจ้าขอถึงพระสงฆ์เป็นที่พึ่งที่ระลึก

พุทฺธัมปิ พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ.

แม้ครั้งที่สอง ข้าพเจ้าขอถึงพระพุทธรเจ้าเป็นที่พึ่งที่ระลึก

พุทฺธัมปิ ธัมมัง สะระณัง คัจฉามิ.

แม้ครั้งที่สอง ข้าพเจ้าขอถึงพระธรรมเป็นที่พึ่งที่ระลึก

พุทฺธัมปิ สังฆัง สะระณัง คัจฉามิ.

แม้ครั้งที่สอง ข้าพเจ้าขอถึงพระสงฆ์เป็นที่พึ่งที่ระลึก

ตตฺถัมปิ พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ.

แม้ครั้งที่สาม ข้าพเจ้าขอถึงพระพุทธรเจ้าเป็นที่พึ่งที่ระลึก

ตตฺถัมปิ ธัมมัง สะระณัง คัจฉามิ.

แม้ครั้งที่สาม ข้าพเจ้าขอถึงพระธรรมเป็นที่พึ่งที่ระลึก

ตตฺถัมปิ สังฆัง สะระณัง คัจฉามิ.

แม้ครั้งที่สาม ข้าพเจ้าขอถึงพระสงฆ์เป็นที่พึ่งที่ระลึก

สมาทานศีล

สิ่งสำคัญอย่างหนึ่งที่เราควรทำเมื่อสวดมนต์ไหว้พระ คือ การสมาทานศีล ได้แก่การถือเอาสิกขาบททั้งห้าข้อเพื่อปฏิบัติตาม เมื่อตั้งใจสมาทานศีลแล้ว ก็นับได้ว่า เป็นคนมีศีล เพราะ ศีล มี ๕ แบบ คือ ๑. ปกติศีล ๒. สมาทานศีล ๓. จิตตปสาทะ ๔. สมณะ ๕. วิปัสสนา

การสมาทานศีลนั้น นอกจากจะเป็นการเตรียมกาย วาจา ใจ ได้เป็นอย่างดีแล้ว ยังจะช่วยให้ใจตั้งมั่นได้ไว และศีลก็ยังหลั่งไหลประโยชน์อันสงส์ให้ตลอด ลำดับอันสงส์จะส่งกันเป็นทอดเป็นเหตุและเป็นผลต่อกันไป ดังพระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า

“ดูก่อนอานนท์ ศีลทั้งหลายที่เป็นกุศล มีความไม่เดือดร้อน เป็นประโยชน์เป็นอันสงส์...” เมื่อจิตใจไม่มีสิ่งมาต้องให้หมองหม่น ก็จะส่งผลให้จิตใจเราปราโมทย์ มีความชื่นบาน จากความชื่นบาน ก็จะยังผลให้มี ความอึดเอิบ ที่บาลีเรียกว่า ปิติ จะทำให้ ปัสสัทธิ หรือความสงบเกิดได้ในลำดับต่อกัน และให้อันสงส์เป็น ความสุข เป็น สมภาติ ตั้งมั่นในลำดับต่อมา

อันสงส์ของศีลต่อจากสมภาติ คือ ความรู้เห็นตามความเป็นจริง เมื่อรู้เห็นตามความเป็นจริงแล้ว ก็มี นิพพิทา เป็นผล และ วิมุตติ หลุดพ้นในที่สุด

เพราะศีลมีความบริบูรณ์ หลั่งไหลประโยชน์มากมาย เมื่อจะสวดมนต์สาธยายจึงควรสมาทานศีล

บทสมาทานศีล ๕

ปาณาติปาตา เวระมะณีสิกขาปะทัง สะมาทิยามิ.

ข้าพเจ้าสมาทานสิกขาบท ที่งดเว้นจากการฆ่าสัตว์

อะทินนาทานา เวระมะณีสิกขาปะทัง สะมาทิยามิ.

ข้าพเจ้าขอสมาทานสิกขาบท ที่งดเว้นจากการลักทรัพย์

กาเมสุมิจฉาจารา เวระมะณีสิกขาปะทัง สะมาทิยามิ.

ข้าพเจ้าขอสมาทานสิกขาบท ที่งดเว้นจากการประพฤติดู

ในกาม

มุสาวาทา เวระมะณีสิกขาปะทัง สะมาทิยามิ.

ข้าพเจ้าขอสมาทานสิกขาบท ที่งดเว้นจากการพูดเท็จ

สุราเมรัยมัชชะปะมาทัฏฐานา เวระมะณีสิกขาปะทัง
สะมาทิยามิ.

ข้าพเจ้าขอสมาทานสิกขาบท ที่งดเว้นจากการดื่มของเมา
คือสุราเมรัย อันเป็นเหตุแห่งความประมาท

ชุมนุมเทวดา

บทชุมนุมเทวดา คือ บทที่แสดงความมีไมตรีของผู้สวด ที่ได้เชื่อเชิญเหล่าเทวดามาร่วมรับฟัง อีกนัยหนึ่ง เป็นการแสดงออกซึ่งความขอบคุณต่อเทวดาด้วยว่าหลายๆ บทธรรมนั้นเป็นบทที่พระพุทธเจ้าทรงแสดงแก่เหล่าเทวดา หรือแสดงเพราะมีเทวดามาทูลถาม จึงเป็นการระลึกถึงคุณของเทวดา ในฐานะที่ทำให้เกิดคำสอนในสูตรนั้น

ในยามที่พระพุทธเจ้าทรงแสดงธรรมแก่มนุษยโลกนั้น เทวดาก็มีศรัทธารับฟังพระธรรมเทศนาไปด้วยในเวลาพร้อมกัน และได้รับผลแห่งธรรมเช่นเดียวกัน

ดังตัวอย่างตอนที่พระพุทธเจ้าทรงแสดงธรรมครั้งแรกคือ ฉัมมจักกัปปวัตตนสูตรโปรดปัญจวัคคีย์ มีมนุษย์ผู้บรรลุธรรมเพียงหนึ่งท่านจากทั้งหมดห้าท่าน คือ พระอัญญาโกณฑัญญะบรรลุเป็นพระโสดาบัน เรียกว่า ได้ดวงตาเห็นธรรม แต่มีเทวดาจำนวนมากบรรลุเป็นพระอรหันต์ จากการฟังธรรมในครั้งเดียวกันนั่นเอง

ด้วยว่าเทวดามีอายุชั้มากกว่ามนุษย์มากนัก เทวดาที่เคยฟังธรรมะกับพระพุทธเจ้าโดยตรงยังคงมีชีวิตอยู่ และมองเหตุการณ์ว่าพระพุทธเจ้าเพิ่งแสดงธรรมจบไปไม่นาน เทวดาสัมมาทิฐิที่มีศรัทธามั่นคงจึงชอบฟังธรรมรำลึกกุศลให้กุศลเกิดเนื่อง ๆ

ดังนั้น เมื่อการสวดมนต์คือการแสดงธรรมเพราะได้กล่าวคำที่พระพุทธเจ้าทรงแสดงไว้อีกครั้งหนึ่ง จึงควรมีไตร่ตรองเชื้เชื่อเทวดาทั้งปวงมาฟังธรรม เพื่อร่วมเจริญกุศล เราผู้สวดเองนั้นก็จะมีเจริญในกุศลยิ่งขึ้น หากได้ระลึกถึงเทวดาในฐานะเป็นพยานในการทำ ความระลึกโดยเริ่มต้นว่า เทวดามีอยู่จริงเพราะมีธรรมห้าอย่าง คือ มีศรัทธา มีศีล มีการฟังธรรม มีการเผื่อแผ่ มีปัญญา จึงบังเกิดเป็นเทวดาในภพนั้น ๆ และธรรมแต่ละอย่างก็มีอยู่ในตัวเราเช่นกัน เป็นการเจริญกุศลในส่วนเทวดานุสติด้วยนั่นเอง

เมื่อระลึกอยู่เสมอมีอานิสงส์ผลผลดีหลายอย่าง คือ เริ่มจาก เทวดาทั้งหลายรักใคร่ ถึงความไพบุลย์ด้วยธรรมทั้งห้า คือ ศรัทธา มีมาเพิ่ม รักศีล กว่าเดิม เพราะมีความยินดีรักษาศีล มีความรู้ เพราะชอบฟังสิ่งมีประโยชน์ เป็นคนเสียสละ แบ่งปันได้ง่าย แก่ใจซ้อบกพร่อง ของตนได้ดี มีใจเบิกบานด้วยปิติ ได้พบ สุกคติในเบื้องหน้า

บทชุมนุมเทวดา

สระรัชชัง สะเสนัง สะพันธุง นะรินทั้ง
ปะริตตานุกาโว สะทา รักขะตุติ
ผะริตวานะ เมตตัง สะเมตตา ภาทันตา
อะวิกขิตตะจิตตา ปะริตตัง ภาณันตุ.

ขอท่านผู้เจริญทั้งหลาย ผู้เพียบพร้อมด้วยเมตตา จงแผ่
เมตตาจิตด้วยคิดว่า ขออานุภาพพระปริตรจงรักษาพระราชผู้เป็น
เจ้าแห่งนรชน พร้อมด้วยราชสมบัติ พร้อมด้วยราชวงศ์ พร้อมด้วย
เสนามายุ ในกาลทุกเมื่อ แล้วอย่ามีจิตฟุ้งซ่าน ตั้งใจสวดพระ
ปริตรเถิด

สะมันตา จักกะวาเหสุ อัถราคัจฉันตุ เทเวตา
สัทธัมมัง มุนิราชัสสะ สุธันตุ สักกะโมกขะกัง.

ขออัญเชิญเหล่าเทวดาในจักรวาลทั้งหลายโดยรอบ จงมา
ประชุมกันในสถานที่นี้ ขอเชิญฟังพระสัทธรรมของพระจอมมุนี อัน
ชี้ทางสวรรค์และนิพพาน

ลัคเค กาเม จะ รูปเป, คิริติขะระตะณฺเฏ จันตะลิกเข วิมานเ,
ทีเป รัฏฺฐเฐ จะ คาเม, ตะรุวะนะคะหะเน เคหะวัตถุมฺหิ เขตเต,
ภุมมา จายันตุ เทวา, ชะละถะละวิสะเม ยักขะคันธัพพะนาคา,
ติฏฐันตา สันติเก ยัง มุนีวะระวะจะนัง สาธะโว เม สุนันตุ.

ขออัญเชิญเหล่าเทวดา ผู้สถิตอยู่ในสวรรค์ชั้นกามภพ ชั้น
รูปภพ และภุมเทวดาผู้สถิตอยู่ ในวิมาน บนยอดเขา ในหุบผา
ในอากาศ บนเกาะ ในแวนแคว้น ในบ้าน ในต้นพฤกษา ในป่าช้า
ในเรือน และในไร่นา

ขออัญเชิญยักษ์ คนธรรพ์ และนาค ผู้สถิตอยู่ในน้ำ บนบก
ในที่ไม่ว่าบนเรียบ ในที่ไถลไคยง จงมาประชุมกันในสถานที่นี้

ขอท่านสาวุธชนทั้งหลายจงสำรวมจิตตั้งใจสวดพระสัท-
ธรรมอันเป็นพระดำรัสประเสริฐของพระมหามุนี ที่ข้าพเจ้าจะสวด
ต่อไปนี้.

ธัมมัสสะวะนะกาโล อะยัมภะทันตา.

ท่านผู้เจริญทั้งหลาย กาลนี้เป็นกาลฟังธรรม

(สวด ๓ จบ)

ตั้งแต่คำว่า
ลัคเค จนถึง สุนันตุ
เป็นกลอนภาษาบาลี มี ๒๑ คำ
สวดหยุดวรรคละ ๗ คำ
จะเห็นความไพเราะ
ของฉันทลักษณ์

พระพุทธรูป

ควรระลึกถึงคุณของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบ่อยๆ ทุกโอกาสที่สามารถทำได้ สิ่งที่ใช้ระลึกนั้นคือ **สติ** โดยให้ **มุ่งหน้าต่อพุทธรูป** ที่ล้วนล้าลึกและถูกต้อง

บทพุทธรูป หรือบทสวดทุกบท ควรอ่านให้เข้าใจเป็นเบื้องต้น ก่อนสวด เพราะจะเป็นการเตรียมใจให้พร้อม ช่วยให้น้อมศรัทธาได้ดีในเวลาที่สวด เมื่อสวดอีกก็จะทวี่ความเข้าใจ เพราะเห็นแจ่มใสด้วยปัญญา สามารถจดจำได้ง่ายและไม่ลืมเป็นปลาบปลื้มในทุกคราวที่สาธยาย การสวดก็就会有ความหมายมากกว่าการสวดมนต์ เพราะเป็นการเจริญกุศลตามแนวทางพุทธานุสติกรรมฐาน คือ พิจารณาพุทธรูปแต่ละประการอย่างเข้าใจจริง จนเห็นความยอดเยี่ยมของพระพุทธรูป โดยที่เรามิได้เห็นพระสรีระจริงของพระองค์ เพราะมีสติมุ่งตรงต่อพุทธรูปอย่างแท้จริง

การระลึกถึงพุทธคุณ มีอานิสงส์ส่งผลให้เป็นสาธุชนผู้เคารพ รักพระศาสดา มีศรัทธาคงที่ มีสติคงมั่น มีปัญญาแจ่มใส และมีบุญใหญ่อยู่กับตัว ไม่มีความหมองมัวเพราะปิติปราโมทย์ ถือเป็นการขจัดสิ่งที่เป็นโทษออกจากกาย วาจา ใจ อดทนได้เวลาพบปัญหาใจไม่หวาดผวาเวลามีทุกข์มีภัย ย่อมมีความมั่นใจว่า ได้อยู่กับพระพุทธเจ้า

หาก ระลึก ถึง คุณ ของ พระ พุทธ เจ้า จน สำเร็จกรรมฐาน ร่างกายก็เป็นเหมือนของควรแก่การไหว้บูชา เปรียบปานว่าเป็นเจดีย์สถานส่วนจิตใจก็จะมุ่งไปสู่สุขเกษมคานต์ตามอย่างพระพุทธเจ้า แม้ในบางคราวมีสถานการณ์ที่อาจทำไม่ได้ ความละอายและความกลัวเกรงก็จะเกิดกับใจในทันที เหมือนกับมีพระพุทธเจ้าอยู่ด้วย ณ ตรงหน้า และแม้ยังไม่บรรลุปุทธาณุตติกรรมฐาน เพียงแต่ฝึกทำชำนานาก็ย่อมมีสุคติเป็นผล ด้วยเหตุนี้ สาธุชนจึงควรหมั่นใช้สติระลึกพุทธคุณเนื่อง ๆ เทอญ.

บทพุทธคุณ

อิติปิ โส ะคะวา เพราะเหตุนี้ ๆ พระผู้มีพระภาคเจ้า
พระองค์นั้น

อะระหัง, เป็นผู้ไกลจากกิเลส ผู้ควรแก่ปัจจัยสี่และการบูชา
สัมมาสัมพุทธโ, เป็นผู้ตรัสรู้ธรรมทั้งปวงโดยชอบด้วย
พระองค์เอง

วิชชาจะระณะสัมปันโน, เป็นผู้ถึงพร้อมด้วยวิชาและ
จรรยา

สุคะโต, เป็นผู้เสด็จไปดีแล้วและผู้ตรัสดีแล้ว

โลกะวิทู, เป็นผู้รู้โลกอย่างแจ่มแจ้ง

อนุตตะโร ปุริสะทัมมะสาระถิ, เป็นสารถีผู้ฝึกบุรุษที่ควร
ฝึก ไม่มีใครยิ่งกว่า

สัตถา เทวะมะนุสสานัง, เป็นครูผู้สอนของเทวดาและ
มนุษย์ทั้งหลาย

พุทธโ, เป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน

ะคะวา. เป็นผู้ทำลายกิเลสและบาปกรรมทั้งปวง เป็นผู้
จำแนกธรรม

พระธรรมคุณ

ธรรมะ คือ ความจริง ไม่ใช่สิ่งที่พระพุทธเจ้าสร้างขึ้น แต่ความจริงเป็นสิ่งที่มียู่ก่อนที่พระพุทธเจ้าจะอุบัติมา พระพุทธเจ้าจะอุบัติมาหรือไม่ก็ตาม ธรรมะก็ยังคงเป็นอย่างนั้นอยู่ แต่พระพุทธเจ้าเป็นผู้รู้และจำแนกธรรมเหล่านั้นเปิดเผยความจริงตามเหตุและผล ที่ความจริงเป็น ซึ่งจำแนกเป็นสองระดับ คือ ระดับโลกียะ กับ ระดับโลกุตระ

ธรรมะระดับโลกียะ เรียกอย่างหนึ่งว่า ทางโลก เกี่ยวข้องกับโลก หมายถึงโลกทั้งสามคือ กามโลก รูปโลก อรูปโลก อันเป็นที่ให้ผู้ที่ยังมีกิเลสได้ใช้ชีวิตจนสิ้นและเริ่มต้นใหม่ต่อเนื่องกันตามการกระทำของตน โดยไม่เห็นจุดที่สิ้นสุด เรียกว่า สังสารวัฏ หรือ วัฏสงสาร นั่นเอง

ธรรมะระดับโลกุตระ หมายถึง พ้นโลก คือ ออกจากโลกทั้งสาม เป็นการ ออกจากทุกข์ทั้งมวล ที่จะตามมา เช่น แก่ เจ็บ ตาย การออกหรือการพ้นนี้ คือ ออกจากกิเลส ที่เราเคยได้ยินว่า บรรลุธรรม นั่นเอง

ธรรมะมีความงามโดยสมบูรณ์ เพียงแค่ฟังธรรม ก็ยังช่วยคลายกิเลสได้ นับเป็นความงามเบื้องต้น เมื่อลงมือปฏิบัติ ก็มีข้อปฏิบัติดีงามมีผลที่เกิดตามมาเป็นความสุขที่เกิดจากสมณะและวิปัสสนา เป็นความงามในท่ามกลาง และเมื่อปฏิบัติบรรลุผลแล้ว ก็มีผลจากการปฏิบัติเป็นความงามในที่สุด

ธรรมะที่จะใช้สตรัสลักในบทพระธรรมคุณ ได้แก่โลกุตระธรรม ๙ ประการ คือ มรรค ๔ ผล ๔ นิพพาน ๑

อานิสงส์ของการระลึกถึงคุณของพระธรรมช่วยนำใจให้เคารพรักพระพุทธเจ้า ด้วยคำนี้ว่า พระพุทธเจ้าได้ทรงแสดงธรรมที่เราควรน้อมมาใส่ใจ กล่าวย้อนอดีตไปหรือในปัจจุบัน ก็มีแต่พระพุทธเจ้าเท่านั้นที่แสดงธรรมแบบนี้ให้เห็น และมีผลช่วยให้เป็นผู้เคารพพระธรรม เต็มด้วยความศรัทธา อยู่เย็นด้วยปิติปราโมทย์ หลีกเว้นโทษที่น่ากลัว อดทนได้ดีเมื่อมีทุกข์ภัย มีความมั่นใจว่าได้อยู่กับพระธรรม

หากระลึกถึงพระธรรมบ่อยๆจนถึงขั้นร่างกายก็เปรี๊ยะปานเป็นเจดีย์สถาน จิตใจจะน้อมไปเพื่อการบรรลुธรรมชั้นเยี่ยม เมื่อพบเหตุการณ์เฉพาะหน้าที่จะพาให้ทำผิดจิตใจที่มีความละเอียดและกลัวเกรงก็จะเกิดขึ้นในเวลานั้น หากยังไม่บรรลุธรรมที่สูงขึ้นก็จะได้พบสุคติ

บทธรรมคุณ

สวากขาโต ภาคะวะตา ธัมโม. พระธรรมอันพระผู้มี
พระภาคเจ้าตรัสไว้ดีแล้ว

สันติภูตฺติโก, เป็นธรรมที่พระอริยบุคคลพึงเห็นได้ด้วยตนเอง
อะกาลิโก, ไม่รอกาลให้ผล

เอหิปัสสิโก, ควรเรียกให้มาดู

โอปะนะยิโก, ควรน้อมมาไว้ในจิตของตน

ปัจจุตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิ. เป็นธรรมที่วิญญูชนพึงรู้ได้
เฉพาะตน.

พระธรรมที่ตรัสไว้ดีแล้ว คือ มรรค ๔ ผล ๔ นิพพาน ๑ และ
ปริยัติธรรม ๑, พระธรรมที่พึงเห็นได้ด้วยตนเอง คือ โลกุตระธรรม ๙,
พระธรรมที่ไม่รอกาลให้ผล คือ มรรค ๔ ที่ให้ผลทันที, พระธรรมที่ควร
เรียกให้มาดู ควรน้อมมาไว้ในจิตของตน และวิญญูชนพึงรู้ได้เฉพาะตน
คือ โลกุตระธรรม ๙

พระสังฆคณ

พระสงฆ์ ที่บวชถูกต้องตามหลักพระธรรมวินัย เรียกว่า **สัมมติ** หรือ **สมมติสงฆ์** คือ เห็นพ้องต้องกัน รับรู้ร่วมกันว่า ท่านเป็นผู้บวชโดยนับถือและปฏิบัติตามคำสอนพระพุทธเจ้า จะบรรลุลัทธิหรือไม่ก็ตาม พระภิกษุสงฆ์ก็เป็น **สงฆ์** ในความหมายนี้

คำว่า **สงฆ์** อีกความหมายหนึ่ง คือผู้ที่บรรลุลัทธิเป็น **อริยบุคคล** โดยมีทั้งผู้ที่เป็นพระภิกษุสงฆ์และฆราวาส **สงฆ์** ใน **พระรัตนตรัย** ก็คือ **อริยบุคคล** นี้เอง ที่เรียกว่า **สงฆ์** เพราะคำว่า **สงฆ์** แปลว่า **หมู่** ด้วยว่าท่านผู้บรรลุลัทธิมีศีลที่บริสุทธิ์เหมือนกัน และท่านเห็นความจริงเหมือนกันทุกท่าน จึงเรียกว่า **หมู่**

อริยบุคคล ท่านเห็นแจ้งพระนิพพานด้วยจิตใจ จิตใจในขณะ ที่เห็นแจ้งนั้นเรียกว่า **มรรค** และมีจิตใจที่เกิดขึ้นต่อเนื่องกัน เรียกว่า **ผล**

จิตใจที่เห็นแจ้งพระนิพพานครั้งแรกคือ **โสดาปัตติมรรค** และมี **โสดาปัตติผล** เกิดต่อเนื่องกัน เราเรียกท่านผู้บรรลุธรรมนี้ว่า **โสดาปัตติบุคคล** หรือ **พระโสดาบัน** และเรียกว่า **พระสกทาคามี พระอนาคามี และ พระอรหันต์** ตามลำดับการบรรลุธรรมครั้งต่อมา

ในกรณีที่บรรลุธรรมเป็นพระอรหันต์ในคราวเดียวนั้น ก็หมายถึงบรรลุธรรมไปตามลำดับสี่ครั้ง ไม่ใช่บรรลุพระอรหันต์โดยทันทีครั้งเดียว การบรรลุธรรมแต่ละครั้งหมายถึงการขจัดกิเลสประเภทหนึ่ง ๆ ได้หมดจดโดยที่กิเลสชนิดนั้นไม่สามารถมีขึ้นมาอีก และจะขจัดกิเลสได้ทุกชนิดเมื่อบรรลุธรรมสี่ครั้ง คือเป็น **พระอรหันต์** ชื่อว่าเป็น **ผู้ได้รับประโยชน์จริงแท้อันสูงสุด** ในพระพุทธศาสนา

การใช้สวดระลึกถึงคุณของพระอริยบุคคลบ่อย ๆ นั้น จะมีอานิสงส์คือ ทำให้เป็นผู้เคารพรักพระสงฆ์ มีความไพบุลย์ด้วยธรรมทั้งห้า มีศรัทธาคงที่ ปิติปราโมทย์ก็มากล้น พ้นจากโทษภัยที่น่ากลัว อดทนต่อความทุกข์ได้ดี มีความมั่นใจว่าได้อยู่กับพระอริยบุคคล

หากเจริญสังฆานุสติได้ถึงขั้นแม้แต่ร่างกายก็ควรเลื่อมใสบูชา เปรียบดังว่าเป็นพระอุโบสถที่เต็มด้วยพระสงฆ์ ส่วนจิตใจก็มุ่งตรงสู่พระสังฆคุณ ในยามใดที่มีเหตุการณ์ให้ทำไม่ได้อย่างใด จิตใจก็จะรู้ละอายและกลัวเกรง เหมือนกับอยู่ต่อหน้าพระสงฆ์หมู่ใหญ่ และถึงแม้ไม่ได้บรรลุธรรมในชาตินี้ ด้วยการระลึกถึงพระสงฆ์ก็จะทำให้ได้ไปสู่สุคติโดยแท้

บทสังฆคุณ

สุปะฏิปันโน ะคะวะโต สาวะกะสังโฆ, พระสงฆ์สาวก
ของพระผู้มีพระภาคเจ้า เป็นผู้ปฏิบัติดี (ตามพระพุทธรพจน์)

อุชุปะฏิปันโน ะคะวะโต สาวะกะสังโฆ, พระสงฆ์สาวก
ของพระผู้มีพระภาคเจ้า เป็นผู้ปฏิบัติตรง (ตามมัชฌิมาปฏิปทา)

ญายะปะฏิปันโน ะคะวะโต สาวะกะสังโฆ, พระสงฆ์
สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า เป็นผู้ปฏิบัติเพื่อพระนิพพาน

สามีจิปะฏิปันโน ะคะวะโต สาวะกะสังโฆ, พระสงฆ์
สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า เป็นผู้ปฏิบัติสมควร

ยะทิทัง จัตตาริ ปุริสะยุคานิ อัฏฐะ ปุริสะปุคคะลา,
ท่านเหล่านั้น คือบุรุษ ๔ คู่ กล่าวคือ พระอริยบุคคล ๘ จำพวก

เอสะ ะคะวะโต สาวะกะสังโฆ, นันนหะละพระสงฆ์
สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า

อาหุเนยโย, เป็นผู้ควรรับปัจจัยสิ่งที่เขานำมาบูชา

ปาหุเนยโย, เป็นผู้ควรรับสักการะที่เขาจัดไว้ต้อนรับ

ทักขิเนยโย, เป็นผู้ควรรับทักษิณาทาน

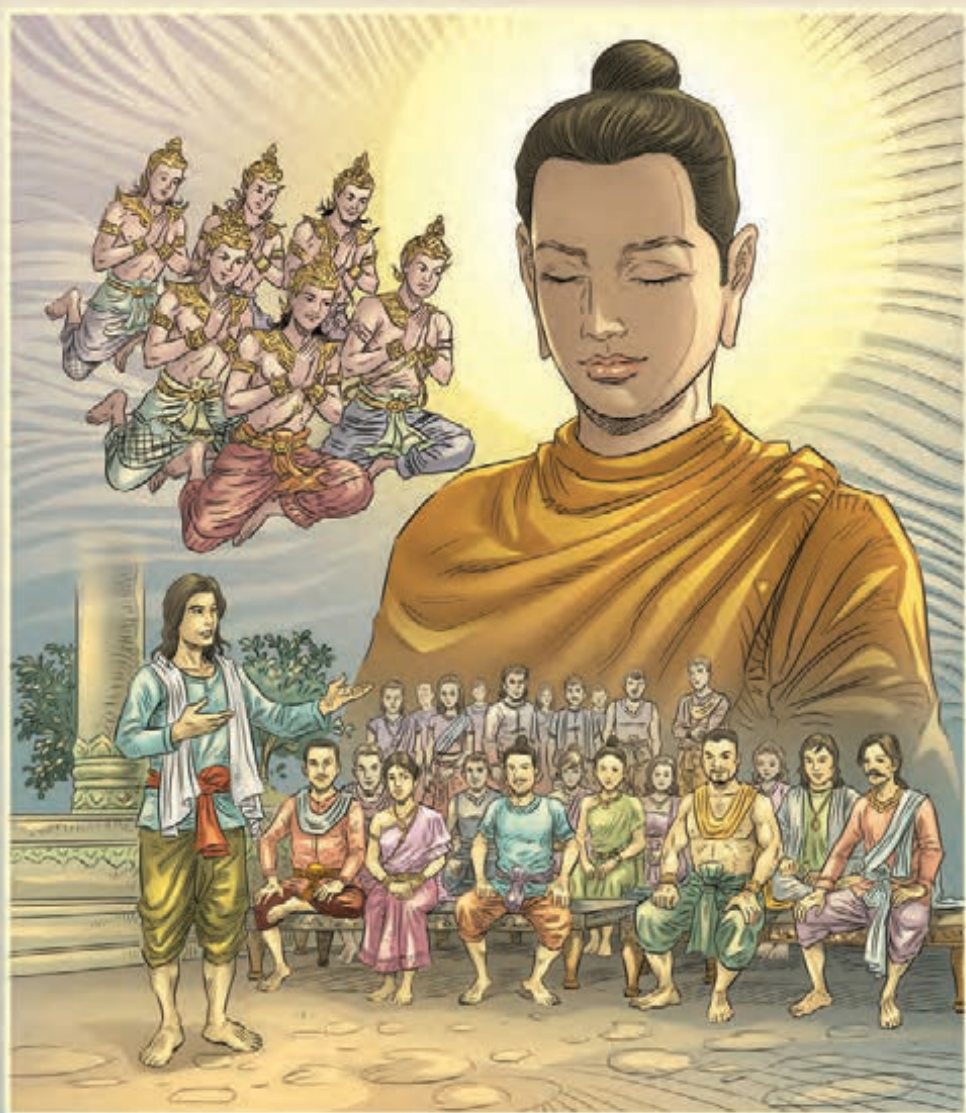
อัญชะลิกระระณียะ, เป็นผู้ที่ชาวโลกทั้งปวงควรทำอัญชลี

อะนุตตะรัง ปุญญักเขตตัง โลกัสสะ. เป็นนาบุญของโลก
ไม่มีนาบุญอื่นยิ่งกว่า.

ความงามของพระพุทธศาสนาในเบื้องต้นคือพระพุทธเจ้า เพราะทรงเป็นผู้รู้ดี ความงาม ในท่ามกลาง คือ พระธรรม ที่เป็น ธรรมดี และ ความงามในที่สุด ของพระพุทธศาสนา ก็คือ พระสงฆ์ เพราะเป็นผู้ปฏิบัติดี

มังคลปริตร

มีผู้คนจำนวนมากที่เดียวที่เป็นขาประจำของที่นี่ ที่นี่เป็นเวทีของนักพูดนักคิดที่ศึกษากันอยู่ตลอดปี เวทีสาธารณะแบบนี้แหละที่บรรดาผู้มีความสามารถใช้เป็นเวทีทำงาน พวกเขามีเรื่องมาเล่า คนฟังก็มีเงินให้เขา คนไม่มีเงินแต่อยากดูอยากฟังก็ไม่มีใครห้าม กล่าวว่าเป็นมหรสพอย่างหนึ่งก็ไม่ผิด

เรื่องที่เล่ากันนั้นมีความยาวขนาดมหากาพย์ชนิดที่ต้องฟังต่อกันเป็นตอน ๆ เฉลี่ยแล้วแต่ละเรื่องใช้เวลาสี่เดือนจบ จบเรื่องเก่าก็มีเรื่องใหม่มาเล่ามาฟังกันต่อ วันนี้เป็นตอนอวสานของเรื่อง มันจบลงในที่สุด เรื่องใหม่ก็กำลังจะเริ่มขึ้น

“อะไรคือมงคล” ผู้ฟังคนหนึ่งโยนคำถามมาในเวที เป็นคำถามที่สั้นมาก

ประชุมชนทั้งนักพูดนักคิดและผู้ฟังในเวทีสาธารณะให้

ความสนใจคำถามดังกล่าว พวกเขาใคร่รู้อยู่เหมือนกันว่า อะไรคือมงคล มงคลที่แปลว่าความดีที่ถึงโชคลาภ ความดีที่ช่วยให้ถึงความบริสุทธิ์

“สิ่งที่เห็นคือมงคล” บุคคลผู้หนึ่งให้คำตอบ “ผมรู้” เขาสร้างความมั่นใจให้กับผู้ฟังแล้วขยายความต่อ

“ก็ภาพประทับใจที่เราเห็นกันนั้นแหละคือมงคล ภาพของนกกระเต็นน้อยโฉบฉวยามเช้า ภาพหญิงมีครรภ์ ภาพวัยรุ่นหนุ่มสาวที่แต่งกายหลากสีสัน ฯลฯ หรืออย่างเวลาเห็นม้าอาชาไนยนั้นก็มงคล”

เสียงปรบมือเกรียวกราวจากผู้ฟังที่รายล้อมเป็นสิ่งบ่งบอกว่าการเห็นเขาได้รับการยอมรับไม่น้อย

“เดี๋ยวก่อนครับทุกท่าน” บุคคลผู้หนึ่งกล่าวเมื่อเสียงปรบมือซาลง

“ถ้ามงคลคือสิ่งที่เห็น มันก็ออกจะแปลก ๆ อยู่บ้าง เพราะสิ่งที่เห็นไม่ได้มีแต่สิ่งที่ดี แต่มีทั้งสิ่งที่ดีและไม่ดี มีทั้งสิ่งที่สะอาดและไม่สะอาด การจะสรุปว่าภาพที่เห็นเป็นมงคลคงไม่ถูกนัก” เขาแสดงเหตุผลแย้งได้น่าฟัง “ผมรู้ว่าอะไรคือมงคล” เขาสร้างความมั่นใจให้กับผู้ฟังแล้วขยายความต่อ

“เสียงที่ท่านได้ยินนั้นแหละครับคือมงคล ในเวลาเช้าตรู่ ท่านจะได้ยินเสียงอรุณสวัสดิ์ เสียงคนพูดกันว่า เจริญ มงคล ไชโย ฯลฯ นั่นคือมงคล”

เสียงปรบมือเกรียวกราวบ่งบอกได้ว่ามีผู้ฟังจำนวนมากเห็น

ด้วยกับเขาเหมือนกัน

“เดี๋ยวก่อนครับทุกท่าน” บุคคลผู้หนึ่งกล่าวเมื่อเสียงปรบมือซาลง

“มงคลไม่ใช่สิ่งที่เห็นและไม่ใช่สิ่งที่ได้ยินหรือกรับ เพราะเราเห็นเราได้ยินทั้งสิ่งที่ดีและไม่ดี มงคลต้องเป็นสิ่งที่นอกจากนั้น คือ กลิ่น รส สัมผัส อย่างนี้จึงจะเรียกว่ามงคล” ชายคนหลังนี้กล่าวบอกมงคลโดยไม่ลืมที่จะปฏิเสธสองอย่างก่อน เขาได้รับเสียงปรบมือเกรียวกราวเช่นกัน และเขาก็ได้รับการเห็นแย้งไปเช่นกัน ด้วยว่ากลิ่น รส สัมผัส ก็มีทั้งดีและไม่ดี อย่างเดียวกับที่เคยแย้งกันมา

นั่นเอง แม้จะมีผู้ให้คำตอบมาอีกมากมาย แต่กระแสหลักก็คงเป็นสามกระแสนี้ ผู้เห็นด้วยกับคำตอบหนึ่งก็ปฏิเสธสองคำตอบที่เหลือ แต่เมื่อให้อธิบาย กลับอธิบายไม่ได้เสียนี้

คำถามสั้น ๆ ว่า “อะไรคือมงคล” กลายเป็นคำถามที่ทำให้ทนายสังคมให้ถกหาคำตอบกันยืดยาว มันยาวนานกว่าการเล่าเรื่องมหากาพย์ เสียอีก

จากสังคมมนุษย์ที่คิดหาคำตอบกัน เทวดาที่ทราบเรื่อง ก็พากันคิดหาคำตอบบ้าง จนขยายวงไปในสังคมเทวดาหลายระดับแต่ก็ยังไม่พบคำตอบที่หมดจดตรงเป้้าแต่อย่างใด จนกระทั่ง เทวดาชั้นดาวดึงส์ไปขอให้พระอินทร์ช่วยตอบปัญหาคาใจ

“ไม่ทราบว่ามีผู้นำคำถามนี้ไปทูลถามพระศาสดาหรือยัง” พระอินทร์ถามเหล่าเทวดา เมื่อทราบว่ายังไม่มีพระอินทร์ก็ตรัสว่า “ทำไมท่านทั้งหลายที่ต้องการแสงสว่างละแว่นกองไฟใหญ่ มาหาแสงหิ่งห้อย ถ้าอยากทราบคำตอบก็จงไปถามพระศาสดาเถิดท่านผู้นิรทุกข์” แล้วพระอินทร์ก็บัญชาเทวดาตนหนึ่งทำการนี้

จากวันแรกมีคำถามถึงวันที่เทวดาเข้าเฝ้าพระพุทธเจ้า นับเวลาได้สิบสองปี

เทวดาปรากฏกายที่พระคันธกุฎีด้วยแสงวาววามเล่าความเป็นมาของข้อกังขาแล้วทูลอาราธนาพระพุทธเจ้าให้ทรงกล่าวมงคล

พระพุทธเจ้าตรัสบอกมงคลธรรมอันเป็นมงคลทำตามลำดับ ผู้ต้องการสิริมงคลสามารถกระทำตามได้ ในชีวิตของใครก็ตามที่ได้กระทำตามมงคลก็นับว่าเขามีมงคลชีวิต

เริ่มตั้งแต่ทำในสิ่งที่เป็นการสร้างรากฐานชีวิต การใช้ชีวิตดำรงชีวิต รับผิดชอบชีวิตตนและผู้อื่นตามลำดับ ๆ ไป

พระพุทธเจ้าป้องกันความเสื่อมเสีย ปิดโอกาสตกต่ำให้ผู้ปฏิบัติมงคลธรรม ยกกระดับจิตใจให้สูงขึ้น จนที่สุดจากปุถุชนเป็นอริยบุคคล

เป็นมงคลที่หมดจดงดงาม เป็นพระธรรมเทศนาที่ทรงคุณค่า เป็นพระปริตรที่มีอานิสงส์ให้เกิดสิริมงคล ปราศจากอุปสรรคอันตรายและให้ถึงความสำเร็จ

ขอให้สาธุชนทั้งหลายจงกระทำมงคล ขอให้สาธยายมงคล และบรรลุถึงอานิสงส์แห่งพระปริตรนี้ เทอญ.

บทชุดตำนาน

เย สันตา สันตะจิตตา, ติสระณะสระระณา, เอตถะ โลกันตะเร วา
ภุมมาภุมมา จะ เทวา, คุณะคะณะคะหะณะ, พยัวะฐา สัพพะกาลัง

เทวดาเหล่าใด ในโลกนี้หรือในโลกอื่น ผู้อาศัยอยู่ในปฐพีและ
อากาศ ผู้เป็นสัตบุรุษมีจิตสงบ มีพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่งที่ระลึก ผู้
ชวนชวายในการบรรลुकุณธรรมทั้งหลายตลอดกาลทุกเมื่อ

เอเต อายันตุ เทวา, วรระกะณะกะมะเย, เมรุราเช วรระสันโต
สันโต สันโต สะเหตุง, มุนีวรระวะจะนัง, โสตุมัคคัง สะมัคคัง.

ขออัญเชิญเทวดาเหล่านั้นจงมา อนึ่ง ขอเทวดาผู้สถิตอยู่ ณ เขา
เมรุราชที่สำเร็จจากทองอันประเสริฐ จงมาด้วย ขอเหล่าเทวดาสัตบุรุษ
จงมาฟังคำสอนอันประเสริฐ อันประกอบด้วยเหตุผล ของพระมุนีผู้
ประเสริฐ โดยพร้อมเพรียงกันเถิด

สัพเพสุ จักกะวาเสสุ ยักขา เทวา จะ พรัหมโน
ยัง อัมเหติ กะตัง ปุณญัง สัพพะสัมปัตติสาธะกัง.

บุญใดที่จะทำสมบัติทุกอย่างให้สำเร็จ ที่ข้าพเจ้าทั้งหลายได้
ทำแล้ว ขออัยย์ เทวดา และพรหมทั้งหลายทั่วทุกจักรวาล จงร่วม
อนุโมทนาบุญนั้น

สัพเพ ตัง อะนุโมทิตฺวา สะมัคคา สาสะเน ระตา
ปะมาทะระหิตา โหนตุ อารักขาสู วิเสสสะโต.

ขออัยย์ เทวดา และพรหมทั้งปวง ครั้นอนุโมทนาบุญนั้นแล้ว
จงเป็นผู้พร้อมเพรียงกันยินดีในพระศาสนา อย่าได้หลงลืมตั้งใจปกปักรักษา
ชาวโลกเถิด

สาสนัสสะ จะ โลกัสสะ วุฑฒิ ภาวะตุ สัพพะทา
สาสนัมปิ จะ โลกัญจะ เทวา รักขันตุ สัพพะทา.

ขอความเจริญจงมีแก่พระศาสนาและชาวโลกในกาลทุก
เมื่อ ขอเทวดาทั้งหลายจงรักษาพระศาสนาและชาวโลกในกาลทุก
เมื่อเถิด.

สัทธิง โหนตุ สุขี สัพเพ ปะริวารเหิ อัตตะโน
อะนิชา สุมะนา โหนตุ สะหะ สัพเพหิ ญาติภิ.

ขอสรรพสัตว์พร้อมด้วยบริวารของตน จงมีความสุข ปราศ
จากทุกข์ มีใจเบิกบาน พร้อมกับญาติทั้งปวงเถิด.

ราชะโต วา โจรชะโต วา มะนุสสะโต วา อะมะนุสสะโต วา
อัคคีโต วา อุทะกะโต วา ปิสาจะโต วา ขาณุกะโต วา กัณฐะกะโต
วา นักขัตตะโต วา ชะนะปะทะโรคะโต วา อะสัทธัมมะโต วา
อะสัททิกุญฐโต วา อะสัปปุริสะโต วา จัณทะ หัตถิ อัสสะ มิคะ
โคณะ กุกุระ อะหิ วิจฉิกะ มะณิสัปปะ ทิปี อัจฉะ ตะรัจฉะ สุกะระ
มะหิงสะ ยักขะ รักขะสาทีหิ นานาภะยะโต วา นานาโรคะโต วา
นานาอุปัทวะโต วา อารักขัง คัณ्हันตุ.

ขอชาวโลกจงได้รับการคุ้มครองจากอันตรายที่เกิดจากผู้
ปกครองประเทศ โจร มนุษย์ อมนุษย์ ไฟ น้ำ ปีศาจ ต่อไม้ หนาม
เคราะห์ร้าย โรคระบาดในถิ่นมนุษย์ ความประพฤติของคนทราม
ความเห็นผิด คนร้าย โรคและอุปัทวต่าง ๆ อันเกิดจาก ช้าง ม้า
กวาง วัว สุนัข งู แมงป่อง งูเขียว เสือดาว หมี หมาป่า หมู กระบือ
ยักษ์ และรากษส เป็นต้น.

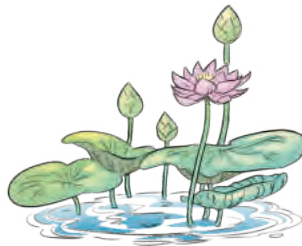
บทขัดมังคลปริตร

ยัญจะ ทิวาทะสะ วัสสานิ จินตะยิงสุ สะเทวะกา
 จิรัสสัง จินตะยันตาปิ เนวะ ชานิงสุ มังคะลัง.
 จักกะวาพะสะหัสเสสุ ทะสะสุ เยนะ ตัตตะกัง
 กาลัง โกลาหะลัง ชาตัง ยาวะ พรีหะมะนิเวสะนา.

กัมมมนุษย์ทั้งหลายพร้อมทั้งเทวดาคิดหามงคลใดสิ้น ๑๒ ปี
 มนุษย์และเทวดาเหล่านั้นในหมื่นจักรวาล แม้จะคิดมงคลเป็นเวลา
 นาน ก็ยังไม่รู้เลยทีเดียว ด้วยกาลเท่าใด ความโกลาหลเรื่องมงคล
 ได้เกิดขึ้นจนถึงพรหมโลก ตลอดกาลเท่านั้น

ยัง โลกะนาโถ เทเสสิ สัพพะปาปะวินาสะนัง
 ยัง สุตฺว่า สัพพะทุกเขหิ มุจจันตาสังขิยา นระ
 เอวะมาทิกุญเปตัง มังคะลันตัมภะณามะ เท.

พระพุทธโลกนาถเจ้าได้ทรงแสดงมงคลใด อันทำบาปกรรม
 ทั้งปวงให้พินาศไป เมื่อเหล่านั้นรชนนับไม่ถ้วนได้สดับมงคลใดแล้ว
 หลุดพ้นจากทุกข์ทั้งปวง ขอเราทั้งหลายจงสวดมงคลนั้น อัน
 ประกอบด้วยคุณอย่างนี้เป็นต้น เทอญ.

บทมงคลปริตร

เอวัมเม สุตัง.

ข้าพเจ้า (พระอานนทเถระ) ได้สดับมาแล้วอย่างนี้.

เอกัง สมะยัง ภคฺฉวา สāvattiyā viharati cetvare
อนาถปิณฑิกัสสะ อารามे.

ในสมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้าประทับอยู่ ณ พระเชตวัน
อารามของอนาถปิณฑิกเศรษฐี ใกล้พระนครสาวัตถี

อะละ โข อัญญะตะรา เทวะตา อภิกันตายะ รัตติยา
อะภิกันตะวณฺณา เกวะละกัปปัง เขตฺตวณฺณัง โอภาเสตฺวา
เยนะ ภคฺฉวา, เตนุปะสังกะมิ.

ครั้งนั้นแล เมื่อปฐมยามแห่งราตรีล่วงไปแล้ว เทวดาตน
หนึ่งมีรัศมีงามยิ่ง ทำพระเชตวันทั้งสิ้นให้สว่างไสว เข้าไปเฝ้าพระผู้
มีพระภาคเจ้าถึงที่ประทับ

อุปะสังกะมิต์วา ภาคะวันตัง อะภิวาเทตฺวา เอกะมันตัง
อัฐฐาลิ.

ครั้นเข้าไปเฝ้าแล้ว จึงถวายอภิวาทพระผู้มีพระภาคเจ้าแล้ว
ได้ยืนอยู่ ณ ที่ควรส่วนข้างหนึ่ง

เอกะมันตัง จูฑา โข สา เทวะตา ภาคะวันตัง คาถายะ
อชฺมะภาสิ.

ครั้นเทวดานั้นได้ยืนอยู่ ณ ที่ควรส่วนข้างหนึ่งแล้ว ได้กราบ
ทูลพระผู้มีพระภาคเจ้าด้วยคาถาว่า

พะหุ เทวา มนะสฺสา จะ มังคะลานิ อะจินตะยุง
อากังขะมานา โสตถานัง ปรูฑิ มังคะละมุตตะมัง.

เทวดาและมนุษย์ทั้งหลายเป็นอันมาก ผู้หวังความสวัสดิ ได้
คิดหามงคลทั้งหลาย ขอพระองค์จงตรัสเทศนามงคลอันสูงสุดเถิด

[พระผู้มีพระภาคเจ้าได้ตรัสตอบว่า]

อะเสวะนา จะ พาลานัง ปณฺทิตานัญจะ เสวะนา
ปุชา จะ ปุชณียานัง เอตัมมังคะละมุตตะมัง.

การไม่คบคนพาล การคบแต่บัณฑิต และการบูชาบุคคล
ผู้ควรบูชา นี่เป็นมงคลอันสูงสุด

ปะฏิรูปปะเทศวาโส จะ
อัตตะสัมมาปะณิธิ จะ

ปุพเพ จะ กะตะปุญญะตา
เอตัมมังคะละมุตตะมัง.

การอยู่ในประเทศที่สมควร การได้ทำบุญไว้ในกาลก่อน
และการตั้งตนไว้ชอบ นี่เป็นมงคลอันสูงสุด

พาหุสัจจัญจะ ลิปปัญจะ
สุภาสิตา จะ ยา วาจา

วินะโย จะ สุลิกขิตโต
เอตัมมังคะละมุตตะมัง.

ความเป็นพหูสูตร ความมีศีลปะ การมีวินัยที่ศึกษาดีแล้ว
และวาจาเป็นสุภาสิต นี่เป็นมงคลอันสูงสุด

มาตาปิตุอุปัฏฐานัง
อะนาคุลา จะ กัมมันตา

ปุตตะทารัสสะ สังคะโ
เอตัมมังคะละมุตตะมัง.

การบำรุงมารดาบิดา การสงเคราะห์บุตร การสงเคราะห์
ภรรยา และการงานไม่อาภูลคั่งค้าง นี่เป็นมงคลอันสูงสุด

ทานัญจะ ธัมมะจะริยา จะ
อะนะวัชขานิ กัมมานิ

ญาคะทานัญจะ สังคะโ
เอตัมมังคะละมุตตะมัง.

การให้ทาน การประพฤติธรรม การสงเคราะห์ญาติ และ
การงานอันไม่มีโทษ นี่เป็นมงคลอันสูงสุด

อาระตี วีระตี ปาปา
อัปปะมาโท จะ ธัมเมสุ

มัชชะปาณา จะ สัณฺญะโม
เอตัมมังคะละมุตตะมัง.

การงดเว้นจากบาป การสำรวมระวังตนจากการดื่มน้ำเมา และความไม่ประมาทในกุศลธรรมทั้งหลาย นี่เป็นมงคลอันสูงสุด

การะโว จะ นิวาโต จะ
กาเลนะ ธัมมัสสะวะนัง

สันตุฏฺฐี จะ กะตัญญูตา
เอตัมมังคะละมุตตะมัง.

ความเคารพ ความถ่อมตน ความสันโดษ ความกตัญญู และการฟังธรรมในกาลอันสมควร นี่เป็นมงคลอันสูงสุด

ขันตี จะ โสวะจัสสะตา
กาเลนะ ธัมมะสากัจฉา

สะมะณานัญจะ ทัสสะนัง
เอตัมมังคะละมุตตะมัง.

ความอดทน ความเป็นผู้ว่าง่าย การเห็นสมณะทั้งหลาย และการสนทนาธรรมในกาลอันสมควร นี่เป็นมงคลอันสูงสุด

ตะโป จะ พรัหมะจะริยัญจะ อะริยะสัจจานะ ทัสสะนัง
นิพพานะสัจฉิกิริยา จะ

เอตัมมังคะละมุตตะมัง.

ความเพียรเพื่อบาปธรรม การประพฤติพรหมจรรย์ การเห็นแจ้งอริยสัจ และการทำพระนิพพานให้แจ้ง นี่เป็นมงคลอันสูงสุด

พญฐัสสะ โลกะธัมเมหิ
อะโสกัง วิระชัง เขมัง

จิตตัง ยัสสะ นะ กัมปะติ
เอตัมมังคะละมุตตะมัง.

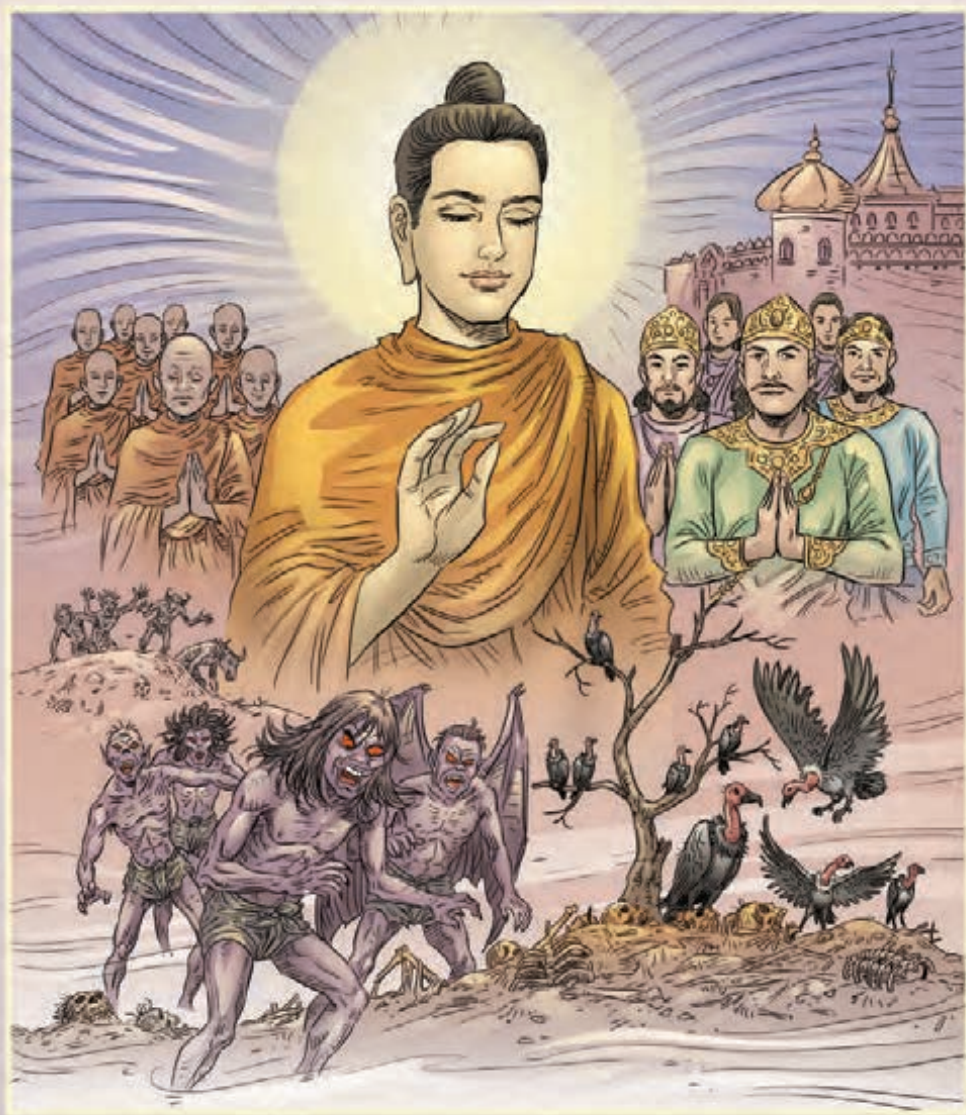
จิตของบุคคลผู้ถูกโลกธรรมกระทบแล้ว ไม่หวั่นไหว ไม่เศร้า
โศก ปราศจากละอองกิเลส เกษมไม่มีภัย นี่เป็นมงคลอันสูงสุด

เอตาทิสานิ กัตถวานะ
สัพพัตถะ โสตถิง คัจฉันติ

สัพพัตถะมะปะราชิตา
ตันเตสัง มังคะละมุตตะมัง.

เพราะเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย ทำมงคลทั้งหลายเช่นนี้
แล้ว เป็นผู้ไม่พ่ายแพ้ในข้าศึกทั้งหลาย ย่อมถึงความสวัสดิ์ในที่ทุก
สถาน ฉะนั้น มงคลทั้ง ๓๘ ประการ นั้น จึงเป็นมงคลอันสูงสุด ของ
เทวดาและมนุษย์เหล่านั้น.

รัตนปริตร

ใครจะไปคิดว่าแดนอันแสนรื่นรมย์อย่างกรุงเวสาลีจะมีวันนี้ เวสาลีที่รุ่งเรือง มีปราสาท คฤหาสน์ บึงบัว อย่างละเอียดพันเจ็ดร้อยกับอีกเจ็ดแห่ง แต่บัดนี้มีสภาพริบหรี่

เชื้อพระวงศ์ชั้นสูงเจ็ดพันเจ็ดร้อยกับอีกเจ็ดพระองค์ทบทวนปัญหาและหาทางออก

มันเริ่มจากฝนไม่ตก ข้าวกล้าตายเมื่อไม่มีกิน คนก็อดตายตามกันไป เริ่มจากคนอนาถาที่ตายไปก่อน ตามมาด้วยคนค่อม เมือง ศพถูกขนไปทิ้งกองสุ่มกันเป็นพะเนินที่นอกเมือง กลิ่นเหม็นคละคลุ้งรบกวนไปทั่วเมือง พร้อมด้วยโรคระบาด คนก็ยังล้มตายเป็นไปไม่ไ้ร่วง เป็นสถานการณ์ที่สลดสำหรับมนุษย์ แต่เป็นสถานการณ์ที่สนุกสำหรับอมนุษย์ที่ได้กลืนคนตาย พวกมันพากันหลั่งไหลมาสู่กรุงเวสาลีราวกับว่าในเมืองมีมหาสมบัติซ่อนแต่แท้จริงมันคือเสียงร่ำไห้ของผู้คน

ณ ที่ประชุม เจ้าลิจฉวีเห็นชอบให้ทูลอารานาพระพุทธเจ้าให้เสด็จมาอนุเคราะห์ ปลดเปลื้องทุกข์ โศก โรค ภัย เป็นที่พึง และ

เป็นขวัญกำลังใจขณะเดียวกันก็เกรงว่าพระเจ้าพิมพิสารพระราชแห่งแคว้นมคธที่พระพุทธเจ้าประทับอยู่ จะทัดทานไม่ให้เสด็จมา จึงตั้งตัวแทนเป็นเจ้าลิฉฉวีสองพระองค์ขึ้นข้างทรงพร้อมเครื่องบรรณาการ เดินทางไปเข้าเฝ้าราชาพิมพิสาร พระเจ้ากรุงราชคฤห์ ขอให้ช่วยในการนำส่งเสด็จ

พระเจ้าพิมพิสารต้อนรับและตรัสว่า “พวกท่านทรงรู้เรื่องเถิด” เป็นความหมายว่า ขึ้นอยู่กับพระพุทธเจ้า เจ้าลิฉฉวีรับคำแล้วเดินทางต่อไปยังพระอารามในป่าไผ่ พระพุทธเจ้ารับนิมนต์ แคว้นวัชชี

สมัยพุทธกาล คำว่า **แคว้น** นี้ ไม่ได้หมายถึงจังหวัดหรือภูมิภาค แต่แคว้นหนึ่ง ๆ คือ **ประเทศหนึ่ง ๆ** นี่คือการเยือนต่างประเทศของพระพุทธเจ้า จะเสด็จไปกรุงเวสาลี เมืองหลวงของประเทศวัชชี พร้อมด้วยพระสงฆ์ห้าร้อยรูป

พระเจ้าพิมพิสารปรับปรุงพื้นที่และถนนหนทางในระยะ ๘๐ กิโลเมตร เพื่อการนี้ จัดมหรธรรมสักการะเป็นระยะตามเส้น

ทาง ส่งเสด็จด้วยพระองค์เองตลอดห้าวัน จนถึงแม่น้ำคงคาซึ่งเป็น
เส้นพรมแดน

พระเจ้าพิมพิสารเสด็จดำเนินลงน้ำลึกถึงพระศอส่งเสด็จ
พระพุทธเจ้าและพระสงฆ์ห้าร้อยขึ้นแพขนานข้ามแม่น้ำใหญ่ขณะ
ที่อีกฟากแม่น้ำนั้นพวกเจ้าลิจฉวีจำนวนมากก็ลงไปรอรับเสด็จใน
น้ำเพียงพระศอเช่นกัน

ทันใดนั้นเอง ก็ปรากฏเมฆครึ้มดำใหญ่ ฟ้าแลบแปลบปลาบ
คำรามอยู่ครืน ๆ พอพระพุทธองค์ทรงวางพระบาทก้าวแรกลง ณ ริม
ฝั่งแม่น้ำ ฝนก็ตกลงมาอย่างฟ้ารั่ว จะเปียกแต่ผู้ที่ยากให้เปียก
ซากศพและสิ่งปฏิญ์ทุกสิ่งหมดถูกฝนซัดพาลงแม่น้ำคงคาและไหล
ไปสิ้น ผืนดินก็กลายเป็นสะอาดสะอ้าน

เหล่าเจ้าลิจฉวีนิมนต์พระพุทธองค์ให้ประทับอยู่ทุก ๆ หนึ่ง
โยชน์ระหว่างทาง ถวายมหาทานและทำการบูชาเป็นสองเท่า สาม
วันจึงนำเสด็จถึงกรุงเวสาลีเมื่อพระพุทธองค์เสด็จถึงกรุงเวสาลี
ท้าวสักกะพร้อมเทพบริวารได้เสด็จมาเฝ้า ทำให้พวกอมมนุษย์หลบ
หนีไปจำนวนมาก พระพุทธองค์ประทับยืนใกล้ประตูเมืองตรัสเรียก
พระอานนท์เข้าไปหาตรัสว่า “อานนท์ เธอจงเรียนรัตนสูตรนี้”

พระอานนท์รับฟังและจดจำเครื่องป้องกันที่ชื่อ รัตนปริตร แล้วรับเอาบาตรของพระพุทธเจ้า ใส่ น้ำลงในบาตรแล้วออกเดินไปพร้อมกับเหล่าพระราชกุมารลิจฉวี เพื่อประพรมและสาธยายให้ทั่วพระนคร

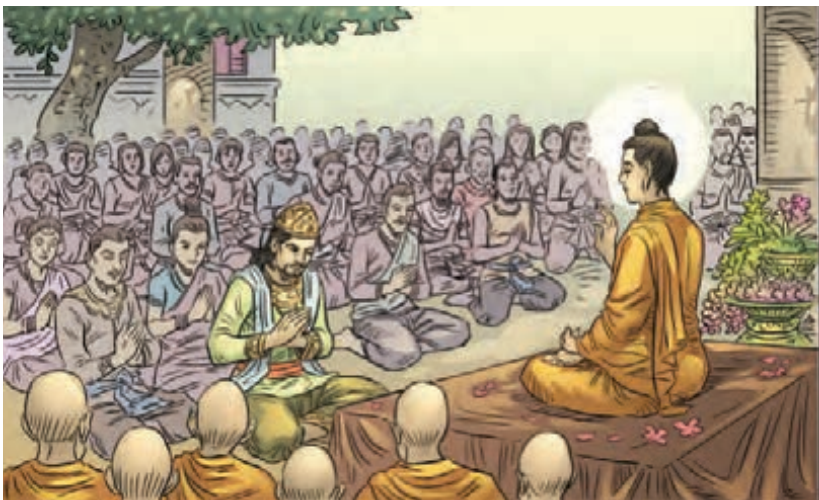
เพียงแต่คำว่า “ยังกิญจิ” ที่ท่านเปล่งเสียงออกไปเท่านั้น พวกอมนุษย์ที่ยังไม่หนีไปตอนแรกก็ต้องเตลิดหนีไปจนหมดสิ้น โรคภัยบาดแผลตามตัวคนก็หายในทันใด พวกเขาพากันมามอบดอกไม้ให้พระอานนท์

ชาวเมืองรีบฟื้นฟูสภาพเมือง พากันประดับประดาอาคารใหญ่กลางเมือง ปูพุทธอาสน์ไว้แล้วออกมารวมตัวกันนำเสด็จพระพุทธเจ้ามา ณ ที่นั้น ขณะที่พระอานนท์และกลุ่มพระราชกุมารที่เสร็จจากการสาธยายและการประพรมรอบเมืองก็เข้าไปรวมกัน ณ ที่นั้น

ณ กรุงเวสาลินั้น พระพุทธเจ้าทรงแสดง รัตนสูตรโปรดเหล่า เทวดาและมนุษย์ทั้งหมดที่มาประชุมกัน ในเวลาจบเทศนา ความ สวัสดิได้มีแก่ราชสกุล อันตรายก็หายสิ้นไป สัตว์ ๘๔,๐๐๐ ได้บรรลุ ธรรม แม้วันที่สองถึงวันที่เจ็ด พระพุทธองค์ก็ทรงแสดงรัตนสูตรนี้ และมีผู้บรรลุธรรมจำนวนมากอย่างนี้ทุก ๆ วัน

พระพุทธเจ้าทรงแสดงธรรมเป็นภาษาเดียว แต่ผู้ฟังจะฟัง เป็นภาษาของตนเอง และทุก ๆ คน ไม่ว่าจะอยู่ใกล้หรือไกลก็จะ ได้ยินชัดเจนเท่ากัน

ตลอด ๑๕ วัน ที่พระพุทธเจ้าประทับอยู่ในกรุงเวสาลี มี อริยบุคคลเกิดขึ้นมากมาย เป็นความรุ่งเรืองอย่างยิ่งของกรุงเวสาลี ด้วยสัจจะของพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ สามรัตนะอันทรงค่า ชาวกรุงเวสาลีเฝ้าที่ต้อนรับท่านผู้ปรารภนาจักร่วมสดับรัตนสูตร ขอให้ทุกท่านจงบรรลुถึงอานิสงส์ของพระปริตรนี้ เทอญ.

บทחדรตนปริตร

ปะณิธานะโต ปัญญาเย ตะถาคะตัสสะ ทะสะ ปาระมิโย,
 ทะสะ อุปะปาระมิโย, ทะสะ ประระมัตถะปาระมิโย, ปัญจะ
 มะหาปะริจจาเค, ติสโส จะรียา, ปัจฉิมัพพะเว คัพภาวกัณติง,
 ชาติง, อะภินิกขะมะนัง, ปะธานะจะรียัง, โพธิปัลลังเก มาระ-
 วิชะยัง, สัพพัญญุตะญาณูปะปฏิเวธัง, ธัมมะจักกัปปะวัตตะนัง,
 นะวะ โลกุตตะระธัมเมติ สัพเพปิเม พุทธะคุณเ อาวัชชิต์วา
 เวสาลียา ตีสุ ปาการันตะเรสุ ติยามะรัตติง ปะริตตัง กะโรนโต
 อายัสมา อานันทัตเถโร วียะ การุญญะจิตตัง อุပ္ปฐฺฐะเปต์วา

โกฏิสะตะสะหัสเสสุ

จักกะวาฬะสุ เทวะตา

ยัสสาณัมปะภุคคัณ्हันติ

ยัญจะ เวสาลียัมปุเร

โรคามะนุสสะทุพภิกขะ

สัมภูตันติวิธัมภะยัง

ชิปปะมันตะระธาเปลิ

ปะริตตันตัมภะณามะ เห.

เทวดาทั้งหลาย ในแสนโกฏิจักรวาล ยอมรับเอาแม่ซึ่ง
อาชญาแห่งพระปรีตรใด อนึ่ง พระปรีตรใด ขจัดภัย ๓ ประการ
อันเกิดจากโรค อมนุษย์ และข้าวยากหมากแพง ในเมืองเวสาลี
ให้อันตรธานไปโดยเร็วพลัน ขอเราทั้งหลายจงตั้งจิตประกอบด้วยความ
ความกรุณา สวดพระปรีตรนั้น

เหมือนอย่างที่ท่านพระอนนทเถระ ได้ระลึกถึงพระพุทธรูป
คุณทั้งหลายแม่ทั้งปวงเหล่านี้ ของพระตถาคตเจ้า ตั้งแต่ทรงตั้ง
ปณิธาน คือ บารมี ๑๐ อุปบารมี ๑๐ ปรมัตถบารมี ๑๐ การบริจาค
ใหญ่ทั้ง ๕ จริยวัตร ๓ การเสด็จลงสู่ครุฑโพธิ์ในภพสุดท้าย การ
ประสูติ การเสด็จออกกอธิเนชกรรม การบำเพ็ญเพียร การชนะ
มารเหนืออโศกบัลลังก์ การตรัสรู้พระสัพพัญญุตญาณ การหมุน
กงล้อธรรม และนวลโลกุตรธรรม ๔ ดังนี้แล้ว สวดพระปรีตรภายใน
กำแพง ๓ ชั้น ของเมืองเวสาลี ตลอดยามทั้ง ๓ แห่งราตรี

บทรัตนปริตร

ยานีระ ภูตานิ สะมาคะตานิ
 ภูมมานิ วา ยานิ วะ อันตะลิกเข
 สัพพะวะ ภูตา สุมะนา ภาวันตุ
 อะโถปิ สักกัจจะ สุนันตุ ภาสิตัง.

เทวดาเหล่าใด ผู้เกิดที่พื้นดิน หรือผู้เกิดที่วิมานอากาศ ผู้มา
 ประชุมกันในที่นี้ ขอเทวดาเหล่านั้นทุกหมู่เหล่า จงเป็นผู้เบิกบานใจ
 อนึ่ง ขอเทวดาเหล่านั้นจงฟังภาซิตด้วยความเคารพเถิด

ตัสส์มา หิ ภูตา นิสาเมละ สัพพะ
 เมตตัง กะโรละ มานุสสิยา ปะชาเย
 ทิวา จะ รัตโต จะ หะรันติ เย พะลิง
 ตัสส์มา หิ เน รักขะละ อัปปะมัตตา.

เพราะฉะนั้นแล ขอเทวดาทั้งหมดจงตั้งใจฟังข้าพเจ้า จงตั้ง
เมตตาจิตไว้ในหมู่มนุษย์ เพราะมนุษย์เหล่าใด นำเครื่องบวงสรวง
มาบูชา ทั้งในกลางวันและกลางคืน ฉะนั้นแล ขอท่านทั้งหลายจง
อย่าประมาท ช่วยคุ้มครองรักษามนุษย์เหล่านั้นด้วยเถิด

ยังกิญจิ วิตตัง อีระ วา หุรัง วา
สัคเคสุ วา ยัง ระตะนัง ปะณีตัง
นะ โน สะมัง อตฺถิ ตะถาคะเตนะ
อิทัมปิ พุทธะ ระตะนัง ปะณีตัง
เอเตนะ สัจเจนะ สุวตฺถิ โหตุ.

ทรัพย์ทุกอย่างในโลกนี้หรือโลกอื่น หรือรัตนะอันประณีต
ใด ๆ ในสวรรค์ ทรัพย์หรือรัตนะนั้น ๆ ที่เสมอกับพระตถาคตเจ้า ไม่
มีเลย แม้ข้อนี้ก็เป็พระรัตนคุณอันประเสริฐในพระพุทธเจ้า ด้วย
สัจวาจานี้ ขอจงมีความสวัสดิ์

ขะยัง วิราคัง อะมะตัง ปะณีตัง
ยะทัชฌะคา สักยะมุณี สะมาหิโต
นะ เตะนะ ธัมเมนะ สะมัตถิ กิญจิ
อิทัมปิ ธัมเม ระตะนัง ปะณีตัง
เอเตนะ สัจเจนะ สุวตฺถิ โหตุ.

พระศากยมนิผู้มีพระทัยตั้งมั่น ทรงบรรลุธรรมใด อันสิ้น
กิเลส สำรอกกิเลส เป็นอมตธรรม อันสูงสุด ไม่มีธรรมใด ๆ ที่เสมอ
ด้วยพระธรรมนั้น แม้ข้อนี้ก็เป็นรัตนคุณอันประเสริฐในพระธรรม
ด้วยสัจวาจาฉันี้ ขอจงมีความสวัสดิ์

ยัมพุทเธสกุโฏ ปะริวัณณะยิ สุจิง
สมาธิมานันตะริกัณญะมาหุ
สมาธินา เตนะ สะโม นะ วิชชะติ
อิทัมปิ ธัมเม ระตะนัง ปะณีตัง
เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โหตุ.

พระพุทธเจ้าผู้ประเสริฐ ตรัสสรรเสริญสมาธิใด ว่าเป็นธรรม
ผ่องแผ้ว บัณฑิตทั้งหลายกล่าวถึงสมาธิใด ว่าเป็นธรรมอันประเสริฐ
ที่ให้ผลทันที สมาธิใด ๆ ที่เสมอด้วยสมาธินั้น ไม่มีเลย แม้ข้อนี้ก็
เป็นพระรัตนคุณอันประเสริฐในพระธรรม ด้วยสัจวาจาฉันี้ ขอจงมี
ความสวัสดิ์

เย ปุคคะลา อัญญะ สะตัง ปะสัตถา
จัตตารี เอตานิ ยุคานิ โหนติ
เต ทักขิณียา สุคะตัสสะ สาวะกา

เอเตสุ ทินนานิ มะหัพพะลานิ
อิทัมปิ สังฆะ ระตะนัง ปะณีตัง
เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โหตุ.

พระอริยบุคคล ๘ จำพวก เหล่าใด ที่สัทบุรุษทั้งหลาย
สรรเสริญแล้ว ซึ่งจัดเป็น ๔ คู่ เหล่านี้ พระอริยบุคคลเหล่านั้น
เป็นสาวกของพระสุคตเจ้า ผู้ควรแก่ทักษิณาทาน ทานที่ถวายใน
พระอริยบุคคลเหล่านั้น มีผลมาก แม้ข้อนี้ก็เป็นพระรัตนคุณอัน
ประเสริฐในพระสงฆ์ ด้วยสัจวาจานี้ ของงมีความสวัสดิ์

เย สุปะยุตตะ มะนะสา ทัพเพนะ
นิกกามิโน โคตะมะสาสะนัมหิ
เต ปัตติปัตตะ อะมะตัง วิคยัหะ
ลัทธา มุธา นิพพุตัง ภูญชะมานา
อิทัมปิ สังฆะ ระตะนัง ปะณีตัง
เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โหตุ.

พระอรหันต์เหล่าใดในพระศาสนาของพระโคตมพุทธเจ้า ผู้
ประกอบตนไว้ดีแล้ว มีจิตมั่นคง เป็นผู้ปราศจากกิเลส พระอรหันต์
เหล่านั้น หยั่งลงสู่อมตธรรม เมื่อเสวยความดับเย็นคือผลสมบัติ
ที่ได้มาเปล่า ๆ จึงชื่อว่า เป็นผู้บรรลุธรรมที่ควรบรรลุล่าคือพระ

อรหัตผล แม้ข้อนี้ก็เป็นพระรัตนคุณอันประเสริฐในพระสงฆ์ ด้วย
สัจจวาจา นี้ ขอจงมีความสวัสดี

ยะถินทะชีโล ปะฐะวิง สีโต ลียา
จะตุพภี วาเตหิ อะสัมปะกัมปิโย
ตะถูปะมัง สัปปุริสัง ะทามิ
โย อะริยะะสัจจานิ อะเวจจะ ปัสสะติ
อิทัมปิ สังฆะ ระตะนัง ปะณัตถัง
เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โหตุ.

เสาเชื่อนที่ฝังลงในแผ่นดินแล้วไม่อาจให้หวั่นไหวเพราะแรง
ลมที่พัดมาสี่ทิศ ฉันทิด สัตบุรุษใดหยั่งเห็นอริยสัจสี่ด้วยปัญญา เรา
ตลาคตย่อมตรัสเรียกสัตบุรุษนี้ว่า เป็นผู้ไม่อาจให้หวั่นไหว (เพราะ
ลมคือวาตะของเดียรฉัตรทั้งปวง) ฉันทัน แม้ข้อนี้ก็เป็นพระรัตนคุณ
อันประเสริฐในพระสงฆ์ ด้วยสัจจวาจา นี้ ขอจงมีความสวัสดี

เย อะริยะะสัจจานิ วิภาวะยันติ
คัมภีระปัญญะนะ สุเทสิตานิ
กิญจาปิ เต โหนติ ภูสัปปะมัตตา
นะ เต ภาวัง อัญญะมะมาทียันติ
อิทัมปิ สังฆะ ระตะนัง ปะณัตถัง
เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โหตุ.

พระโสดาบันบุคคลเหล่าใด ทำอริยสัจทั้งหลายที่พระพุทธเจ้าผู้มีพระปัญญาลึกซึ้ง ทรงแสดงไว้ดีแล้ว ให้แจ้งแก่ตน แม้ว่าพระโสดาบันบุคคลเหล่านั้นยังเป็นผู้ประมาทมากอยู่ แต่ท่านเหล่านั้นจะไม่ถือเอาภพที่แปด แม้ข้อนี้ก็เป็นพระรัตนคุณอันประเสริฐในพระสงฆ์ ด้วยสัจวาจานี้ ขอจงมีความสวัสดี

สหาวิสสะ ทัสสะนะสัมปะทาเย
ตะยัสสุ ัมมา ชะหิตา ะวันติ
สัkkายะทิฏฐิ วิจิกิจฉัตถุจะ
สีลัพพะตัง วาปี ยะทตถิ กิณฺณจิ.

สังโยชน์ ๓ ประการ คือ สักกายทิฏฐิ วิจิกิจฉา และสีลัพพต-
ปราคาส ของพระโสดาบันบุคคลนั้น เป็นอันถูกละพร้อมกับการ
บรรลुทัสสนะคือโสดาปัตติมรรคนั้นเทียว แม้ว่าสังโยชน์บางอย่าง
ยังมีเหลืออยู่

จะตุหะปาเยหิ จะ วิปปะมุตโต
ฉะ จาภิฐานานิ อะภัพโพ กาดุง
อิทัมปิ สังฆะ ระตะนัง ปะณิตัง
เอเตนะ สัจเจนะ สุวตถิ โหตุ.

แต่พระโสดาบันบุคคลนั้น ก็เป็นผู้พ้นจากอภัยทั้ง ๔ ไม่
กระทำความอันหยาบช้า ๖ ประการ (คืออนันตริยกรรม ๕ และ
การนับถือศาสดาอื่น) แม้ข้อนี้ก็เป็นพระรัตนคุณอันประเสริฐใน
พระสงฆ์ ด้วยสัจวาจานี้ ขอจงมีความสวัสดิ์

กิญจาปิ โส กัมมัง กะโรติ ปาปะกัง
กาเยนะ วาจาเยนะ เจตะสา วา
อะภัพโพ โส ตัสสะ ปะฏิฉะทายะ
อะภัพพะตา ทิฏฐะปะทัตตะ วุตตา
อิทัมปิ สังฆะ ระตะนัง ปะณีตัง
เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โหตุ.

แม้พระโสดาบันนั้นยังกระทำความคือความผิด ทางกาย
วาจา หรือใจ อยู่บ้างก็ตาม แต่พระโสดาบันนั้นก็ไม่ปกปิดความ
ผิดนั้น เพราะพระพุทธรเจ้าตรัสว่า ผู้เห็นพระนิพพานแล้วเป็นผู้ไม่
ปกปิดความผิด แม้ข้อนี้ก็เป็นพระรัตนคุณอันประเสริฐในพระสงฆ์
ด้วยสัจวาจานี้ ขอจงมีความสวัสดิ์

วะนัปปะคุมเพ ยะถา ผุสสิตักเค
คิมหะนะมาเส ปะฐะมัสสัมมิมิ คิมเห
ตะถูปะมัง ธัมมะวะรัง อะเทสะยิ

นิพพานะคามิง ประระมัง หิตายะ
อิทัมปิ พุทเธ ระตะนัง ปะณีตัง
เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โหตุ.

พุ่มไม้ในป่า ที่มียอดบานผลิดอก ในเดือนแรกแห่งฤดูร้อน ๔ เดือน มีความงดงามอย่างยิ่ง ฉะนั้น พระพุทธเจ้าได้ทรงแสดงธรรมอันประเสริฐ ให้ถึงพระนิพพาน เพื่อประโยชน์สูงสุด ก็มีความงดงามอย่างยิ่ง ฉะนั้น แม้ข้อนี้ก็เป็นพระรัตนคุณอันประเสริฐในพระพุทธเจ้า ด้วยสัจวาจา นี้ ของงมีความสวัสดี

วะโร ะรัญญุ ะระโห ะราหะโร
อะนุตตะโร ัมมะวะรัง อะทิสะยิ
อิทัมปิ พุทเธ ระตะนัง ปะณีตัง
เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โหตุ.

พระพุทธเจ้าผู้ประเสริฐ ผู้รู้แจ้งพระนิพพานอันเลิศ ผู้ประทานธรรมอันยอดเยี่ยม ผู้นำมาซึ่งมรรคอันประเสริฐ ผู้ไม่มีใครยิ่งกว่า ได้ทรงแสดงโลกุตระธรรมอันประเสริฐแล้ว แม้ข้อนี้ก็เป็นพระรัตนคุณอันประเสริฐในพระพุทธเจ้า ด้วยสัจวาจา นี้ ของงมีความสวัสดี

ชีณัง ปุราณัง นะวัง นัตถิ สัมภะวัง
วิรัตตะจิตตายะติเก ะวะสัมิง
เต ชีณะพีชา อะวิรุฬ्हินันทา

นิพพันติ อีรา ยะถายัมปะทีโป
อิทัมปิ สังฆะ ระตะนัง ปะณัตถัง
เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โหตุ.

กรรมเก่าของภิกษุชีณาสพ (พระอรหันต์) เหล่าใดหมด
สิ้นแล้ว กรรมใหม่ก็ไม่มี ภิกษุชีณาสพเหล่าใด มีจิตหมดความยินดี
ในภพหน้า ภิกษุชีณาสพเหล่านั้น สิ้นพีชคือปฏิสนธิวิญญาณ ผู้ปราศ
จากฉันทราคะตัณหาจึงอกได้ ผู้มีปัญญา ดับสนิทเหมือนประทีป
ดวงนี้ แม้ข้อนี้ก็เป็ฯพระรัตนคุณอันประเสริฐในพระสงฆ์ ด้วยสัจ-
วาจา นี้ ขอจงมีความสวัสดิ

(ทำวสัฏกจะจอมเทพตรัส ๓ คาถา ดังนี้)

ยานีระ ภูตานิ สะมาคะตานิ
ภุมมานิ วา ยานิ วะ อันตะลิกเข
ตะถาคะตัง เทวะมะนุสสะปุชิตัง
พุทเธง นมะสสามะ สุวัตถิ โหตุ.

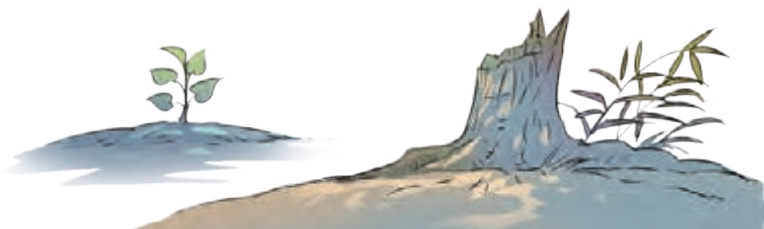
เทวดาเหล่าใด ผู้เกิดที่พื้นดิน หรือเกิดที่วิมานอากาศ ผู้มา
ประชุมกันในที่นี้ ขอพวกเราเหล่านั้นจงนมัสการพระพุทธเจ้า ผู้
เสด็จมาและเสด็จไปแล้วอย่างนั้น อันเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย
บูชาแล้ว ขอจงมีความสวัสดิ

ยานีระ ภูตานิ สะมาคะตานิ
ภุมมานิ วา ยานิ วะ อันตะลิกเข
ตะถาคะตัง เทวะมะนุสสะปุชิตัง
ธัมมัง นมะสสามะ สุวัตถิ โหตุ.

เทวดาเหล่าใด ผู้เกิดที่พื้นดิน หรือเกิดที่วิมานอากาศ ผู้
มาประชุมกันในที่นี้ ขอพวกเราเหล่านั้น จงนมัสการพระนิพพาน
ธรรม อันพระพุทธเจ้าเป็นต้นทรงบรรลุแล้วอย่างนั้น อันเทวดา
และมนุษย์ทั้งหลายบูชาแล้ว ขอจงมีความสวัสดิ์

ยานีระ ภูตานิ สะมาคะตานิ
ภุมมานิ วา ยานิ วะ อันตะลิกเข
ตะถาคะตัง เทวะมะนุสสะปุชิตัง
สังฆัง นมะสสามะ สุวัตถิ โหตุ.

เทวดาเหล่าใด ผู้เกิดที่พื้นดิน หรือเกิดที่วิมานอากาศ ผู้มา
ประชุมกันในที่นี้ ขอพวกเราเหล่านั้น จงนมัสการพระสงฆ์ ผู้ดำเนิน
ไปแล้วอย่างนั้น อันเทวดาและมนุษย์ทั้งหลายบูชาแล้ว ขอจงมี
ความสวัสดิ์.

เมตตปริตร

ป่าแห่งนี้เป็นที่ที่พระสงฆ์ห้าร้อยรูปตกลงใจอยู่จำพรรษา หลังจากกราบลาพระพุทธเจ้ามาหาที่ที่เหมาะสมอยู่ปฏิบัติธรรม เป็นความลงตัวของสถานที่ เพราะนอกจากจะร่มรื่นน่าอยู่แล้วยัง อยู่ไม่ใกล้ไม่ไกลกับหมู่บ้าน

หมู่บ้านแห่งนี้อยู่ติดชายแดนมีคนอยู่พันครอบครัว นานที่ปี หนจะได้พบเห็นพระสงฆ์ ฉะนั้น เมื่อได้พบพระสงฆ์มากมายเช่นนี้ ทุกคนดีอกดีใจเป็นที่สุด ช่วยกันสร้างที่พักห้าร้อยหลัง พร้อม อุปรณ์ เช่น เตียง ตั่ง หม้อน้ำฉัน น้ำใช้ ครบทุกอย่าง แล้วไปนิมนต์ พระสงฆ์ให้อยู่จำพรรษาสามเดือน พระสงฆ์รับนิมนต์โดยมีเงื่อนไขว่า “เมื่อไม่มีอันตราย”

เพราะความตั้งใจปฏิบัติธรรมรักษาศีลของพระสงฆ์ ทำให้ เหล่ารุกขเทวดาในป่าต้องเกรงใจ จากที่เคยอยู่วิมานบนต้นไม้ใหญ่

ก็ต้องย้ายลงมาอยู่ที่พื้นดิน พาลูก ๆ เที้ยระหกระเหินไป ได้แต่คอยดูอยู่ไกล ๆ ว่า เมื่อไหร่ท่านจะไป ต่อมาจึงแน่ใจว่าพระสงฆ์จะอยู่จำพรรษา นั้นหมายถึงเทวดาจะต้องพาลูก ๆ ลงจากวิมานอยู่อย่างระหกระเหินอีกนาน นานถึงสามเดือน

แล้วเหตุการณ์ประหลาดก็เริ่มเกิดกับพระสงฆ์ทีละรูป บางรูปเห็นยักษ์น่ากลัว บางรูปเห็นผีหัวขาดต่อหน้า หลายรูปได้ยินเสียงชนหวาดผวามากกลางคืน ชำร่ายกลืนขนคลื่นเหียนกั๊บกวนโดยไม่รู้ที่มา

ต่อเมื่อพระสงฆ์มาอยู่รวมกันจึงได้สังเกตกันเอง แต่ละรูปล้วนแต่มีอาการซูบโทรมผิไปจากเดิมมาก จนพระรูปหนึ่งได้บอกออกมาว่าท่านถูกยักษ์หลอกหลอน จนฉันไม่ได้ นอนไม่หลับ นั้นแหละพระรูปอื่น ๆ จึงเล่าเหตุการณ์ที่ตนพบเจอมา เล่าความทุกข์ใจจากภูตผีที่เป็นเหตุของความซูบโทรม ทั้งหมดทั้งมวลนี้ไม่ใช่ยักษ์หรือผีหัวขาดแต่อย่างใด แต่เป็นเทวดานั่นเองที่เจตนาทำหลอกหลอน

พระเถระประธานสงฆ์กล่าวอ้างอิงพระวินัยว่าด้วยเรื่องการจัดพรรษาว่ามีแบบ จำในวันแรม ๑ ค่ำ เดือน ๘ กับ จำในวันแรม ๑ ค่ำ เดือน ๙ ที่ถัดไปอีกหนึ่งเดือนก็ได้ แต่ต้องเลื่อนวันออกพรรษาไปหนึ่งเดือน ซึ่งหากจะหาที่จำพรรษาใหม่ยังสามารถทำได้ตามพระวินัย และเพราะประสพภัยเร่งด่วนเช่นนี้ ทางออกคือควรไปขอคำปรึกษากับพระพุทธเจ้า พระพุทธองค์จะทรงทราบสถานที่ที่เราควรจำพรรษา แล้วค่อยทำตามทีที่พระพุทธองค์ทรงแนะนำนั้น

จากนั้น พระสงฆ์ห้าร้อยก็พากันออกเดินทางโดยไม่ได้ล้าลาญาติโยมแต่อย่างใด รูปการออกมาอย่างที่เทวดาต้องการให้เป็น เมื่อพระไม่อยู่แล้ว เทวดาก็กลับมาอยู่วิมานตามเดิม

พระพุทธเจ้าทราบความที่พระกราบทูลแล้วทรงพิจารณาด้วยพระญาณถึงสถานที่ที่เหมาะสมแล้วจึงตรัสบอกว่า ที่ที่อยู่แล้วสามารถบรรลุนิพพานได้ก็คือที่ป่านั้นนั่นเอง เพราะพระพุทธองค์ทรงทราบดีถึงอุปสรรคดังกล่าว จึงตรัสบอกหลักปฏิบัติและประธานพระปริตรให้

พระสงฆ์ห้าร้อยรูปกลับถึงป่าเดิมแล้วเริ่มปฏิบัติตามหลักที่พระพุทธเจ้าทรงแนะนำ พวกเขานั่น แม่เมตตา, เจริญอุสภกรรมฐาน, เจริญมรณานุสติ, ระลึกถึงสังเวควัตถุแปดประการ ทุก ๆ วัน ทั้งเช้าและเย็น

การระลึกถึงสังเวควัตถุเป็นวิธีการเรียกความเพียรให้เกิดขึ้น ด้วยการคิดถึงการเกิด แก่ เจ็บ ตาย คิดถึงทุกข์ในอบายภูมิ คิดถึงผลกรรมความทุกข์ที่เคยเกิดขึ้น คิดถึงผลกรรม ความทุกข์ที่อาจจะได้รับในอนาคต และคิดถึงความลำบากในการหาอาหาร ซึ่งจะช่วยให้จิตใจปฏิบัติธรรมเพื่อพ้นทุกข์ทั้งปวง

นอกจากนั้น พระสงฆ์ทั้งห้าร้อยรูปยังสาธยายพระปริตรทั้งเช้าและเย็นตามที่พระพุทธองค์ทรงแนะนำ และสนทนาธรรมกถากันทุกวันพระ นั่นเป็นผลให้เหล่าเทวดาเกิดความรักและเมตตา มองพระในแง่ใหม่ว่า ท่านหวังดีและมาเพื่อให้ประโยชน์

แต่นั้นก็ไม่ปรากฏการหลอกหลอนที่น่ากลัวอีกเลย เป็น

เทวดาเสียอีกที่ช่วยอำนวยความสะดวกให้พระสงฆ์ได้อยู่กันอย่าง
ผาสุก

เมื่อถึงวันปวารณาออกพรรษา พระสงฆ์ก็ทำกิจกรรมทาง
สงฆ์ด้วยบุคคลผู้ไม่มีกิเลสทั้งหมด เพราะพระสงฆ์ทุกรูปได้บรรลุ
ธรรมเป็นพระอรหันต์ในพรชานันนั้นเอง

ในเมตตปริตรนั้น ได้บอกคุณสมบัติอันพึงประสงค์ ที่ผู้
ปรารถนาจะบรรลุธรรมควรประพฤติ ๑๔ ข้อ ซึ่งพระสงฆ์หำร้อย
รูปสามารถทำตามบทสวดได้ทุกข้อ

แน่นอนว่า หากเราผู้สวดจะปฏิบัติตนให้มีคุณสมบัติดัง
กล่าวด้วย ย่อมเป็นประโยชน์มาก ด้วยว่าได้สวดและได้ทำ

เนื้อหาอีกส่วนของพระปริตรนี้ว่าด้วย *การเจริญเมตตา* ตัว
พระปริตรไม่ใช่สิ่งที่เรียกว่าเมตตา แต่*สภาวะจิตใจที่ปรารถนาดีและ
มอบความปรารถนาดีคือ เมตตา* พระปริตรที่สวดไปจากจิตใจที่มี
เมตตาก็ย่อมมีผลไพบูลย์

เมตตา เป็นสภาพที่ดีโดยธรรมชาติของตัวเอง และเป็นທີ່
ปรารถนาของทุกคน เคยมีผู้ทำฉานด้วยการแผ่เมตตาแบบขยาย
รัศมี ท่านเหล่านั้นมอบเมตตาให้สิ่งมีชีวิตทั้งหมดในหมู่บ้านอย่าง
เสมอหน้ากันด้วยใจเป็นจริง จากนั้น ก็ระลึกกว้างออกไปเป็นตำบล
อำเภอ ฯลฯ และสามารถแผ่ไปได้ทั้งโลกและจักรวาล ในการทำ
ฉานจะเรียกเมตตาว่า *อัปมัณฺญา* เพราะแผ่ออกไปอย่างไรก็ดี
จำกัดนี้เอง ขอให้พบความสุขความเจริญ ขอให้บรรลุอานิสงส์แห่ง
พระปริตรนี้ เทอญ

อานิสงส์เมตตา

๑. กลับเป็นสุข
๒. ตื่นเป็นสุข
๓. ไม่ฝันร้าย
๔. เป็นที่รักของคนทั่วไป เป็นคนมีเสน่ห์ ไปที่ไหนมีแต่คนรัก ปราศจากศัตรูผู้คิดร้าย แม้ผู้ไม่ชอบใจก็จะกลับมาชอบได้
๕. เป็นที่รักของอมนุษย์ทั่วไป
๖. เทวดารักษาคุ้มครอง
๗. ไฟ ศาสดรา ยาพิษ ไม่แผ้วพาน
๘. จิตเป็นสมาธิไว้
๙. หน้าตาผิวพรรณจะผ่องใส แม้ไม่ถึงกับหน้าตาดี แต่หน้าตาและผิวพรรณของผู้มีจิตใจเมตตาจะมีน้ำมีนวลผ่องใส
๑๐. ไม่หลงเวลาตาย จะไม่ทรมันทรมานเพราะมีสติ สิ้นใจอย่างสงบเหมือนนอนหลับไป
๑๑. เมื่อไม่อาจบรรลุธรรมชั้นสูง ย่อมเข้าถึงพรหมโลก

บทחדเมตตปริตร

ยัสสานุภาวะโต ยักขา
ยัมहि เจวานุญฺญชนโต

สุขัง สุปะติ สุตโต จะ
เอวะมาทิกุณฺเฎตัง

เนวะ ทัสเสนติ ภิงสะนัง
รัตตันทิวะมะตันทิตโต.

ปาปัง กิณฺณจิ นะ ปัสสะติ
ปะริตตันตัมภะณามะ เท.

เทวดาทั้งหลายไม่แสดงสิ่งที่น่ากลัว เพราะอานุภาพแห่ง
พระปริตรใด อนึ่ง บุคคลผู้ไม่เกียจคร้าน สาธยายอยู่เนื่อง ๆ ซึ่ง
พระปริตรใด ทั้งกลางวันและกลางคืน ย่อมหลับเป็นสุข และเมื่อ
หลับย่อมไม่ฝันร้ายอะไร ๆ ขอเราทั้งหลายจงสวดพระปริตรนั้น อัน
ประกอบด้วยคุณอย่างนี้เป็นต้น เทอญ.

บทเมตตปริตร

กระณิยะมัตถะกุสะเลนะ
 ยันตัง สันตัง ปะทัง อะภิสะเมจจะ
 สักโก อชฺช จะ สุหุชฺช จะ
 สุวะโจ จัสสะ มุทุ อะนะติมานี.

บุคคลผู้ฉลาดในสิ่งที่เป็นประโยชน์ ผู้ประสงค์จะบรรลुพระ
 นิพพานอันสงบควรบรรลุนั้น พึงอบรมสิกขาสาม บุคคลนั้นพึงเป็น
 ผู้อาจหาญ ซื่อตรง แน่วแน่ วาง่าย อ่อนโยน ไม่ถือตัว

สันตุสสะโก จะ สุกะโร จะ
 อัปปะกิจโจ จะ สัลละหุกะวุตติ
 สันตินทริโย จะ นิปะโก จะ
 อัปปะคัพโโก กุเลสุ อะนะนุคิทธิ.

พึงเป็นผู้สันโดษ เลี้ยงง่าย มีกิจธุระน้อย ดำเนินชีวิตเรียบ
 ง่าย มีอินทรีย์สงบ มีปัญญารักษาดน ไม่คะนองกาย วาจา ใจ
 ไม่พัวพันในสกุलทั้งหลาย.

นะ จะ ขุททัง สะมาจะเร กิณฺณจิ
 เยนะ วิญญู ปะเร อูปะวะเทยฺยง
 สุชินโน วา เขมิโน โหนตุ
 สัพเพ สัตตา ภาวันตุ สุขิตัตตา.

อนึ่ง วิญญูชนตำหนิคนพาล ผู้มีความประพฤติดำทราวม
เหล่าอื่น ด้วยกายทุจริต วาจาทุจริต และมโนทุจริตเหล่าใด บุคคลนั้น
ไม่พึงประพฤติดุจริต ๓ อย่างนั้นอันดำทราวม ถึงจะเล็กน้อยอะไร ๆ
(พึงแผ่เมตตาอย่างนี้ว่า) ขอสัตว์ทั้งปวง จงเป็นผู้มีความสุขกาย
ปราศจากภัยและอุปัทวะทั้งปวง มีความสุขใจเถิด

เย เกจิ ปาณะภูตฺตถิ

ตะสา วา ถาวะรา วา อะนะวะเสสา

ทีฆา วา เย มะหันตา วา

มัชฌิมา รัสสะกา อะณุกะถุลา.

สัตว์มีชีวิตทั้งหมด ที่มีความหวาดกลัวก็ดี ที่มั่นคงก็ดี ทั้งสิ้น
ไม่มีเหลือ มีอยู่ แม้สัตว์เหล่านี้ทั้งหมด จงเป็นผู้มีความสุขใจเถิด
สัตว์เหล่าใด ที่มีกายยาว ใหญ่ ปานกลาง สั้น ละเอียด (เล็ก) หรือ
อ้วนกลม แม้สัตว์เหล่านี้ทั้งหมด จงเป็นผู้มีความสุขใจเถิด

ทิฏฐา วา เย จะ อะทิฏฐา

เย จะ ทูเร ะสันติ อะวิทูเร

ภูตา วา สัมมะเวสี วา

สัพเพ สัตตา ะวันตุ สุขิตตตา.

สัตว์เหล่าใดที่ตนเคยเห็นหรือไม่เคยเห็น แม้สัตว์เหล่านี้
ทั้งหมด จงเป็นผู้มีความสุขใจเถิด สัตว์เหล่าใดที่อยู่ไกลหรือใกล้
แม้สัตว์เหล่านี้ทั้งหมด จงเป็นผู้มีความสุขใจเถิด สัตว์เหล่าใดที่เกิด
แล้วหรือกำลังแสวงหาที่เกิด ขอสัตว์เหล่านี้ทั้งหมดจงเป็นผู้มีความสุข
สุขใจเถิด

นะ ปะโร ประัง นิกุพเพละ
 นาติมัญญเณละ กัตถะจิ นัง กัญจิ
 พยาโรสะนา ปะฐิฆะสัณญา
 นาญญะมัญญัสสะ ทุกขะมิจเฉยยะ.

สัตว์อื่นไม่พึงหลอกลวงสัตว์อื่น ไม่พึงดูหมิ่นสัตว์นั้น ผู้ใดผู้
 หนึ่ง ผู้ดำรงอยู่ในที่ไหน ๆ ไม่พึงปรารถนาความทุกข์แก่กันและกัน
 ด้วยการทำร้ายและวาทะหาบคาย หรือด้วยใจมุ่งร้าย

มาตา ยะธา นียัง ปุตตัง
 อายุสา เอกะปุตตะมะนุรักเข
 เอวัมปิ สัพพะภูเตสุ
 มานะสัมภาวะเย อะปะริมาณัง.

มารดาคนอมบุตรผู้เกิดในตน ผู้เป็นบุตรคนเดียว ด้วยชีวิต
 ฉันทใด บุคคลพึงเจริญเมตตาจิตไม่มีประมาณในสัตว์ทั้งปวง ฉันทนั้น

เมตตัญจะ สัพพะโลกัสมิง
 มานะสัมภาวะเย อะปะริมาณัง
 อุทัง อะโธ จะ ติริยัญจะ
 อะสัมพาธัง อะเวรัง อะสะปัตตัง.

อนึ่ง บุคคลนั้นพึงเจริญเมตตาจิต อันไม่มีประมาณ ไม่มี
 ขอบเขต ไม่มีเวร ไม่มีศัตรู ในสัตว์โลกทั้งหมด ทั้งในอรูปภูมิเบื้อง
 บน รูปภูมิเบื้องกลาง และกามาวจรภูมิเบื้องต่ำ.

ติฏฐัญจะรัง นิสินโน วา
สะยาโน วา ยาวะตัสสะ วิคะตะมัทธ
เอตัง สะติง อะธิฏฐะเย
พรัหมะเมตัง วิหารัง อีระ มาหุ.

บุคคลนั้น เมื่อยืน เดิน นั่ง หรือนอน พึงเป็นผู้ปราศจาก
ความง่วง ตลอดกาลเพียงใด พึงตั้งสติ (สติในเมตตาภาวนา) อย่างนี้
ไว้ตลอดกาลเพียงนั้น พระพุทธเจ้าทั้งหลายตรัสเรียกการอยู่เช่นนี้
ว่าเป็นการอยู่อย่างประเสริฐ ในพระศาสนา.

ติฏฐัญจะ อะนุปะคัมมะ
ลีละวา ทัสสะเนนะ สัมปันโน
กาเมสุ วินยยะ เคธัง
นะ หิ ชาตุคคัพพะเสยยะ ปุณะเรติ.

บุคคลนั้นออกจากเมตตาภาวนาแล้วไม่เข้าไปอาศัยความเห็น
ผิด เป็นผู้มีศีล เป็นผู้บริบูรณ์ด้วยความเห็นชอบ ขจัดความยินดีใน
กามทั้งหลายได้แล้ว ย่อมไม่เข้าถึงการเกิดในครรภ์อีกอย่างแน่แท้.

ขันธปริตร

อุบัติเหตุจากการถูกงูกัดขณะกำลังผ่าฟืนที่โรงอบยาสมุนไพรในวัด ทำให้พระสงฆ์รูปหนึ่งถึงแก่ชีวิตในทันที ข่าวการมรณภาพเป็นที่รับรู้ของพระสงฆ์ในวัดพระเชตุวัน หลายประเด็นในเหตุการณ์ถูกพระสงฆ์นำมาสนทนาเมื่อพบกันที่ศาลารวม

พระพุทธเจ้าทรงร่วมสนทนากับคณะพระสงฆ์ด้วย เพราะตามปกติ เมื่อมีประเด็นใด ๆ เกิดขึ้น พระพุทธองค์จะถือโอกาสนั้นแสดงธรรมะและยกเรื่องราวในอดีตกาลมาประกอบ

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ถ้าภิกษุที่ถูกกักได้แผ่เมตตาให้พญาลีตระกูล ท่านจะไม่ได้รับอันตรายจากงู จะมีความปลอดภัยเหมือนกับที่ดาบสในอดีตเคยปลอดภัยด้วยการเจริญเมตตา”

ดาบสที่พระพุทธเจ้าตรัสถึงคือฤๅษีกลุ่มใหญ่ที่ปลุกอาศรมรายกันอยู่ที่คังน้ำในป่าหิมพานต์ หัวหน้านักกลุ่มเป็นฤๅษีหนุ่มจากแคว้นกาฬิซึ่งมีความชำนาญในอภิญญาสมาบัติ

ฤๅษีในคั่งน้ำอยู่กันอย่างผาสุก แต่ขณะเดียวกันก็ได้ข่าวของ ฤๅษีกลุ่มหนึ่งที่อยู่ฝั่งแม่น้ำคงคาว่า มีฤๅษีถึงแก่ชีวิตจำนวนมากจาก การถูกงูหลายชนิดกัดเอา

หัวหน้าฤๅษีป่าหิมพานต์เรียกประชุม และแนะนำให้เจริญ เมตตาให้พญางูสี่เหล่าซึ่งเป็นต้นตระกูลของงูทุกชนิด และให้เจริญ เมตตาไปยังสัตว์ชนิดต่าง ๆ ให้พบแต่ความเจริญ อย่าได้เป็นทุกข์ และให้ระลึกถึงคุณพระรัตนตรัยต่อเนื่องกัน ลงท้ายด้วยการนอบ น้อมพระพุทธรูปเจ้าทั้งเจ็ดพระองค์

เมื่อฤๅษีทั้งหมดปฏิบัติตามคำแนะนำก็ได้รับความปลอดภัย จากงูและสัตว์อื่น ทั้งที่มีพิษและไม่มีพิษ

พระพุทธรูปองค์จบการสนทนาธรรมกับเหล่าพระภิกษุว่า หัวหน้าฤๅษีคือเราตถาคต ส่วนฤๅษีทั้งหลายนั้นก็คือพุทธบริษัททั้งหลายในบัดนี้นั่นเอง

ขอให้เจริญด้วยไมตรีจิต ขอให้บรรลุนิสงส์ของพระปริตร นี้ เทอญ.

บทחדขันธปริตร

สัพพาสีวสะชาตินัง
ยัณนาเสติ วิสัง โฆรัง

ทิพพะมันตาคะทัง วียะ
เสสฺสญจาปิ ปะริสสะยัง.

อาณักเขตตัมหิ สัพพัตตะ
สัพพะโสปี นิวาเรติ

สัพพะทา สัพพะปาณินัง
ปะริตตันตัมภะณามะ เท.

พระปริตรใด ย่อมขจัดพิษร้ายของอสรพิษทุกชนิดได้ ดุจ
ทิพยมนต์และโอสถทิพย์ อนึ่ง พระปริตรใด ย่อมป้องกันอันตราย
อื่น ๆ จากพิษของสัตว์ทุกชนิดได้ แม้โดยประการทั้งปวง ในเขต
แห่งอำนาจทุกแห่ง ในกาลทุกเมื่อ ขอเราทั้งหลายจงสวดพระปริตร
นั้น เทอญ.

บทขันธปริตร

วิรูปักเขหิ เม เมตตัง เมตตัง เอราปะเถหิ เม
ฉัพพะยาปุตเตหิ เม เมตตัง เมตตัง กัณ्हากโคตะมะเถหิ จะ.

ข้าพเจ้าขอแผ่เมตตาจิตในงูตระกูลวิรูปักข์ ข้าพเจ้าขอแผ่
เมตตาจิตในงูตระกูลเอราบถ ข้าพเจ้าขอแผ่เมตตาจิตในงูตระกูล
ฉัพพะยาบุตร ข้าพเจ้าขอแผ่เมตตาจิตในงูตระกูลกัณหาโคตม

อะปาทะเถหิ เม เมตตัง เมตตัง ทิปาทะเถหิ เม
จะตุปะปะเทหิ เม เมตตัง เมตตัง พะหุปะปะเทหิ เม.

ข้าพเจ้าขอแผ่เมตตาจิตในสัตว์ไม่มีเท้า ข้าพเจ้าขอแผ่
เมตตาจิตในสัตว์สองเท้า ข้าพเจ้าขอแผ่เมตตาจิตในสัตว์สี่เท้า
ข้าพเจ้าขอแผ่เมตตาจิตในสัตว์ที่มีเท้ามาก

มา มัง อะปาทะโก หิงสิ มา มัง หิงสิ ทิปาทะโก
มา มัง จะตุปปะโท หิงสิ มา มัง หิงสิ พะหุปปะโท.

สัตว์ไม่มีเท้าอย่าได้เบียดเบียนข้าพเจ้า สัตว์ที่มีสองเท้า
อย่าได้เบียดเบียนข้าพเจ้า สัตว์ที่มีสี่เท้าอย่าได้เบียดเบียนข้าพเจ้า
และสัตว์ที่มีเท้ามากอย่าได้เบียดเบียนข้าพเจ้า

สัพเพ สัตตา สัพเพ ปาณา สัพเพ ภุตา จะ เภวะลา
สัพเพ ภัทธานิ ปัสสันตุ มา กัญจิ ปาปะมาคะมา.

ขอสัตว์ทั้งปวง ปราณชาติทั้งปวง สัตว์ที่เกิดแล้วทั้งปวง
ถ้วนทั่วทุกตัวตน จงประสบความเจริญทุกอย่างเถิด ขอความ
ทุกข้ออย่าได้เข้าถึงใคร ๆ เลย

อัปปะมาโณ พุทฺโธ, อัปปะมาโณ ธัมโม,
อัปปะมาโณ สังโฆ ปะมาณะวันตานิ สิริงสะปานิ,
อะหิ วิจฉิกา สะตะปะที- อุณณานาภี สะระพฺพ มูสิกา.

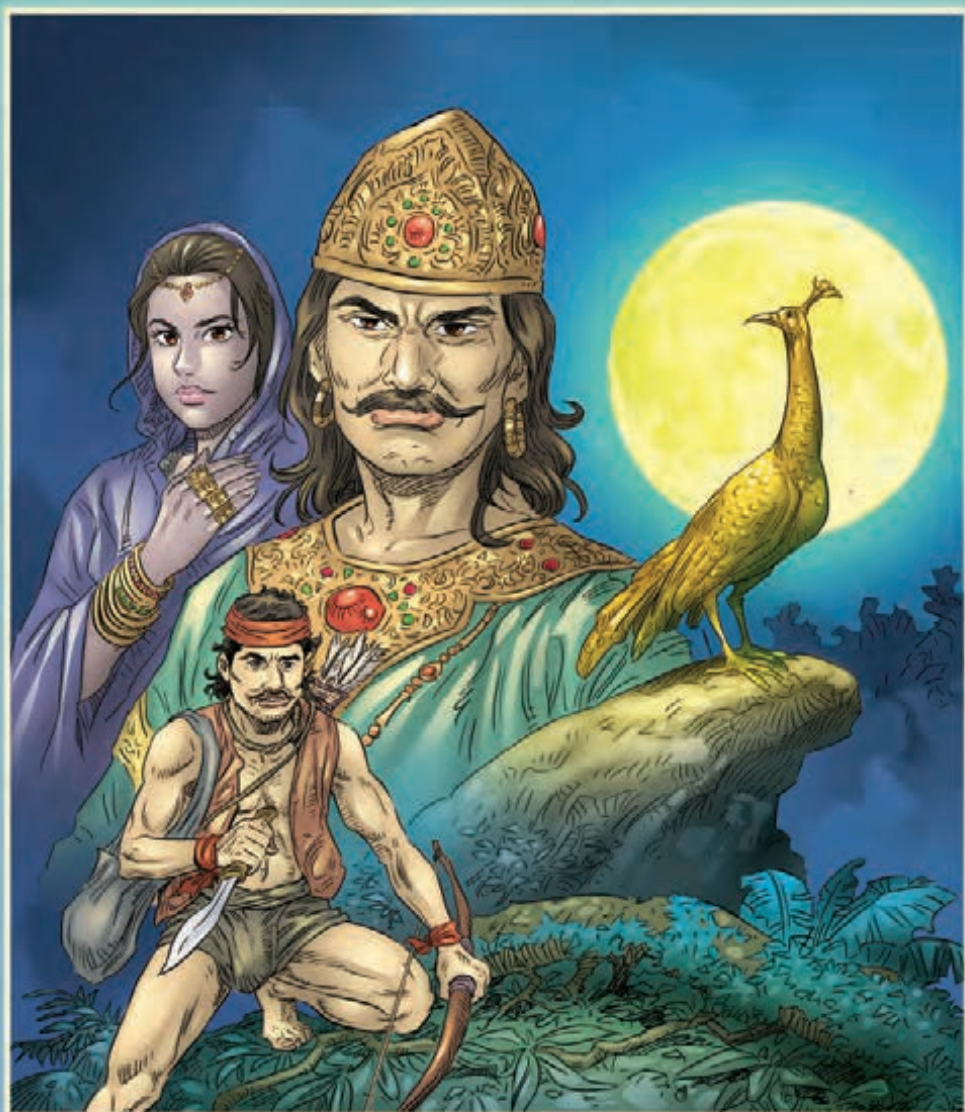
พระพุทธเจ้าทรงพระคุณหาประมาณมิได้ พระธรรมทรง
พระคุณหาประมาณมิได้ พระสงฆ์ทรงพระคุณหาประมาณมิได้ แต่
สัตว์เลื้อยคลาน คือ งู แมงป่อง ตะขาบ แมงมุม ตั๊กแตน และหนู
เป็นสัตว์ที่ประมาณได้

กะตา เม รักษา, กะตา เม ปะริตตา, ปะฏิกกะมันตุ ภูตานิ.

โสหัง นะโม ะคะวะโตะ, นะโม สัตตันนัง สัมมาสัมพุทธานัง.

ข้าพเจ้าได้คุ้มครองตนแล้ว ข้าพเจ้าได้ป้องกันตนแล้ว เหล่า
สัตว์จึงหนีไป ข้าพเจ้าขออนอบน้อมพระผู้มีพระภาคเจ้า ขออนอบ
น้อมพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทั้ง ๗ พระองค์

โมรปริตร

มีพระรูปหนึ่งท่านชมใจได้ยากเย็นด้วยว่าได้เห็นหญิงสาว แต่งองค์ทรงเครื่องงามพริ้ง เป็นความทุกขอย่างยิ่งที่ใจต้องกระหวัดคิดถึงสาวเจ้าเสียทุกยามไปเมื่อเพื่อนพระเห็นอาการและทราบความก็ได้พามาเข้าเฝ้าพระศาสดา

พระพุทธเจ้าตรัสว่า เป็นธรรมดาที่จิตใจเธอจะหวนไหว เพราะเมื่อก่อนผู้ที่ได้ชื่อว่าเป็นผู้รู้ก็ยังหวนไหวเพราะเรื่องแบบเดียวกันนี้ ทำให้ลัสมิสาธยายมนต์คัมภีรจนตกลอยอยู่ในสถานการณ์ที่ลำบาก

พระพุทธเจ้านำเรื่องมาประกอบเทศนาโดยกล่าวย้อนไปที่เมืองพาราณสี มีนกยูงสีทองอาศัยอยู่ในเทือกเขาเล็กที่ต้องข้าม เขาเข้าไปถึงสามเทือกเขา ทุก ๆ วันเวลารุ่งสางนกยูงจะยืนบนยอดเขาที่สูงที่สุด หันหน้าไปทิศตะวันออก พอพระอาทิตย์ปรากฏ ก็สาธยายนอบน้อมพระอาทิตย์ และนอบน้อมผู้ไม่มีกิเลส คือพระพุทธเจ้าในอดีตให้คัมภีรจนตกลอยวัน จึงค่อยออกหากิน

เวลาพลบค่ำ นกยูงก็สาธยายพลาถมอพระอาทิตย์ที่กำลังลับตาขอให้คุ้มครองตนตลอดคืน ด้วยการนอบน้อมทำให้แคล้วคลาดปลอดภัยมาตลอด

สถานการณ์เริ่มอันตรายต่อนกยูงทอง เมื่อพรานป่าคนหนึ่งไปเห็นเข้าแล้วกลับมาเล่าให้ลูกฟัง ถ้าฟังเท่านั้นก็คงไม่ใช่ปัญหา หากไม่มีเหตุการณ์ทางพระราชวังมาประจวบกัน ช่วงเวลาเดียวกันนั้นพระเทวองค์หนึ่งได้ทรงสุบินเห็นนกยูงทองแล้วไปทูลพระราชว่าอยากได้นกยูงทองมาเป็นเพื่อนคุย

พระราชาสั่งให้พรานป่าทั้งเมืองรายงานตัวพร้อมกันแล้วตรัสเรื่องนกยูงทอง ลูกของพรานป่าคนที่เห็นนกยูงทองยืนยันว่ามีแน่นอน พ่อตนเพิ่งเห็นไม่นาน นั่นจึงเป็นที่มาของการออกค้นหาพร้อมด้วยคำสัพทจากพระราชว่า จับเป็น ห้ามจับตาย

พรานป่าเข้าป่าไปดักบ่วงตามที่อยู่ที่หากินและที่ทั้งหมด ก็จับไม่ได้ พยายามแล้วพยายามเล่าก็ไม่เป็นผล นกยูงทองรอดไปได้ทุกคราวด้วยอานุภาพมนต์ที่สาธยายช่วยคุ้มครอง การนี้กินเวลาเจ็ดปี เป็นเจ็ดปีที่ปลอดภัยสำหรับนกยูงทอง แต่เป็นเจ็ดปีที่เหนื่อยนักสำหรับพรานป่า เขาเสียชีวิตไปขณะที่ภารกิจนี้ยังไม่ลุล่วง และเจ็ดปีเดียวกันนี้ยังเป็นเจ็ดปีที่ข้าใจรุนแรงสำหรับพระเทวีรุนแรงถึงกับสิ้นพระชนม์ด้วยความผิดหวัง ส่งผลเป็นความกริ้วของพระราชา พระองค์ทรงสั่งให้ทำจารึกแผ่นทองว่า มีนกยูงทองอยู่เทือกเขาที่สี่ ผู้ใดกินเนื้อมันจะไม่แก่ตาย อายุยืนเป็นอมตะ แล้วก็เสด็จสวรรคตตามพระเทวีไม่นาน

ข้อความในจารึกดึงดูดพระราชาพระองค์ใหม่ให้ตามจับนกยูงเพื่อสนองความเป็นอมตะ แต่ก็ไม่สามารถจับได้ จนล่องเลยมายังรัชสมัยของพระราชาลำดับที่เจ็ด พรานป่าฝีมือดีถูกเรียกตัวและรับมอบภารกิจค้นหานกยูงทองต่อ นายพรานผู้รับคำสั่งไม่ได้ตรงไปจับเลยทีเดียว แต่เขาหานกยูงตัวเมียมาตัวหนึ่งแล้วฝักมันให้ร้องและเต้นรำจนได้นางนกต่อที่สั่งได้ด้วยเพียงตีดนิ้วเท่านั้น จากนั้นเขาจึงพานางนกข้ามเขาไปยังที่อยู่ของนกยูงทอง

รุ่งสางที่ยอดเขาสูง นกยูงทองมองไปทางทิศตะวันออก
รอเวลาที่ดวงอาทิตย์จะพ้นแนวเขามาในอีกไม่นาน ฟากพราน
ป่าที่เสร็จจากวางบ่วงก็ปล่อยนกต่อออกเดิน

ดวงอาทิตย์ส่องแสงฉายนำมา เมื่อพรานป่าติดนิ้วเปาะ
นางนกก็ส่งเสียงเป็นเพลงน่าฟัง เสียงร้องของนางนกยูงถึงแม้ไม่ใช่
เสียงเรียก แต่ก็สามารถเรียกนกยูงทองมาหาได้ในทันที และบ่วง
บาศก็รัดอสรภาพเอาไว้ทันทีพร้อมกับที่พระอาทิตย์โผล่มานั้นเอง

นกยูงทองกำลังจะกล่าวคำมอบน้อมอยู่แล้วเทียว แต่จิตใจ
ไม่อยู่กับเนื้อกับตัวไปเสียก่อนจึงไม่ได้แคล้วคลาดเช่นทุกครั้ง

พรานป่านำนกยูงทองเคราะห์ร้ายออกจากภูเขามาถึงใน
วังทูลเกล้าฯ ถวาย เมื่อพระราชาทอดพระเนตรเห็นนกยูงที่มีสีสันทัน
สวยงามแปลกตาเช่นนั้น ก็ทรงแย้มพระสรวลอย่างพึงพอใจ

“ข้าแต่มหाराช เหตุใดจึงต้องมีรับสั่งให้จับข้าพเจ้า” นก
ยูงทองถามเป็นคำแรกหลังจากเกาะบนกิ่งไม้ประดับที่พระราช
าให้เจ้าหน้าที่นำมาตั้ง

“ในจารึกเก่าบอกไว้ ผู้ใดกินเนื้อเจ้าจะไม่แก่ตาย มีอายุยืนเป็นอมตะ จึงได้จับเจ้ามา”

เมื่อทราบคำตอบจากพระราชานกยูงทองกล่าวว่า “จะกินข้าพเจ้าหรือไม่กินก็ช่างเถิด แต่ข้าพเจ้าจะต้องตายใช้ไหม”

“แน่นอน เจ้าต้องตาย”

นกยูงทองกราบทูลว่า “ข้าแต่มหाराช เมื่อข้าพเจ้าเองยังต้องตาย แล้วทำไมคนที่กินข้าพเจ้าถึงจะไม่ตาย”

พระราชานกยูงทองตอบว่า “ก็เพราะเจ้าเป็นนกยูงทอง ผู้ใดกินเนื้อเจ้าจึงไม่ตาย”

“ข้าแต่มหाराช ข้อที่ข้าพเจ้ามีสีทองนี้ ก็มีสาเหตุอยู่ ข้าพเจ้าเคยเป็นพระเจ้าจักรพรรดิครองเมืองพาราณสีนี้ ตอนนั้นข้าพเจ้าได้รักษาศีลห้าและแนะนำประชาชนให้รักษาศีลด้วย พอสิ้นชีวิตแล้วไปบังเกิดบนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ หมกอยู่ในสวรรค์ก็เกิดเป็นนกยูงตามบาปกรรมส่งผลมา และผลบุญจากการรักษาศีลนั้นเองที่ทำให้มีสีทอง”

“แล้วเราจะเชื่อได้อย่างไร ใครจะยืนยันได้ว่า เจ้าเคยเป็น
พระเจ้าจักรพรรดิ” พระราชาตรัสหลังจากฟังเรื่องที่นกยูงทองเล่า

“ข้าแต่มหाराช ครึ่งข้าพเจ้าเป็นพระเจ้าจักรพรรดิ มีราช
รถคันใหญ่ ตอนนี้อยู่ยังอยู่ จมอยู่ในสระอุทยาน ขอจงทรงโปรด
ให้นำขึ้นมาเถิด”

พอดำเนินการขุดค้นและยกขึ้นมามบนบกก็เป็นราชรถคัน
ใหญ่จริงอย่างนกยูงทองว่า และนั่นเป็นหลักฐานที่มีน้ำหนักพอที่
พระราชาจะทรงเชื่อถือได้

นกยูงทองจึงกล่าวถกถามถวายพระราชาว่า “ข้าแต่มหา-
ราช ธรรมที่ปรุงแต่งทั้งหมด นอกจากพระอมตมหานิพพานแล้ว
ก็ล้วนแต่ไม่เที่ยง ล้วนไปกับเสื่อมไปตามธรรมดา ที่มีก็กลายเป็น
ไม่มี” และเล่าเรื่องศีลห้าและอานิสงส์ แนะนำให้พระราชาตั้งอยู่ใน
ศีลธรรม

ธรรมกถาที่นักยุงทองแสดงเป็นที่พอพระทัยพระราชา
ยิ่งนัก ด้วยว่าได้ยังแสงศรัทธาและปัญญาให้เกิดขึ้นในชีวิตของพระ
ราชา และรวมไปถึงประชาชนทั้งปวง

นักยุงทองได้รับการเลื่อมใสและได้รับสิ่งของบูชาธรรม
มากมาย แต่ก็ได้อบถวายเป็นของทั้งหมดแด่พระราชา สามวันต่อมา
นักยุงทองก็กราบบังคมลาพระราชา กระพือปีกนำร่างตนขึ้นกลาง
อากาศ โบกบินไปโดยมุ่งหน้าสู่ยอดเขาเดิม

เรื่องราวที่พระพุทธเจ้านำมาประกอบเทศนาที่ทำให้พระ
ภิกษุตั้งเรื่องบรรลุพระอรหันตธรรม คือที่มาของ **โมรปริตร** ที่มี
อานุภาพคุ้มครองผู้สวดให้แคล้วคลาดจากภัยอันตรายทั้งปวง เป็นบท
เดียวกับที่นักยุงทองเคยสวดเข้าเฝ้าบนยอดเขา

พระปริตรนี้ไม่ใช่เป็นคำของนกทั่วไป แต่เป็นคำแสดง
ความนอบน้อมของพระโพธิสัตว์ เพราะนักยุงทองคือพระชาติหนึ่ง
ของพระพุทธเจ้า และผู้ที่ตรัสพระปริตรนี้ก็คือพระพุทธเจ้า

ขอให้มีศีลห้าและธรรมะที่มั่นคงสม่ำเสมอในการทำความดี
ถึงอานิสงส์แห่งพระปริตรธรรมนี้ เทอญ.

บทחדโมรปริตร

ปูเรนตัมโพธิสัมาเร	นิพัตตัง โมระโยนิยัง
เยนะ สังวิหิตารักขัง	มะหาสัตตัง วะเนจะรา.
จิรัสสัง วายะมันตาปิ	เนวะ สักขิงสุ คัณห์หิตุง
พรัหฺมะมันตันติ อักขาตัง	ปะริตตันตัมภะณามะ เท.

พวกพราหมณ์ไพร่แม้พยายามอยู่ช้านาน ก็ไม่สามารถจับพระมหาสัตว์ ผู้บังเกิดในกำเนิดแห่งนกยูงทอง ผู้บำเพ็ญบารมีเพื่อจะบรรลุพระสัพพัญญุตญาณ ผู้คุ้มครองตนอย่างดีแล้วด้วยพระปริตรใด ขอเราทั้งหลายจงสวดพระปริตร ที่พระพุทธเจ้าตรัสเรียกว่าเป็นมนต์อันประเสริฐนั้น เทอญ.

บทโมรปริตร

อุเทตะยัญจักขุมา เอกะราชา
หะริสสะวัณโณ ปะฐะวิปะภาโส
ตัง ตัง นะมัสสามิ หะริสสะวัณณัง ปะฐะวิปะภาสัง
ตะยัชชะ คุตตา วิหะเรมุ ทิวะลัง.

พระอาทิตย์ผู้เป็นดวงตาของจักรวาล ผู้ยิ่งใหญ่แห่งแสงสว่างพระองค์นี้ ทรงพระรัศมีสีทองสอดส่องปฐพี เสด็จจอุทัยขึ้นไป เพราะเหตุนั้น ข้าพเจ้าขอนอบน้อมพระอาทิตย์พระองค์นั้น ผู้ทรงพระรัศมีสีทองสอดส่องปฐพี ข้าพเจ้าทั้งหลายอันพระองค์คุ้มครองดีแล้วในวันนี้ พึงอยู่เป็นสุขตลอดวัน

เย พรัหมะณา เวทะคุ สัพพะธัมเม
เต เม นะโม เต จะ มัง ปาละยันตุ
นะมัตถุ พุทธานัง นะมัตถุ โพธิยา
นะโม วิมุตตานัง นะโม วิมุตติยา
อิมัง โส ปะริตตัง กัตถวา โมโร จะระติ เอสะนา.

พระพุทธรเจ้าเหล่าใดผู้ทรงรู้แจ้งธรรมทั้งปวง ขอพระพุทธรเจ้าเหล่านั้น จงรับการนอบน้อมของข้าพเจ้า อนึ่ง ขอพระพุทธรเจ้าเหล่านั้นโปรดคุ้มครองข้าพเจ้าด้วย ขอนอบน้อมแด่พระพุทธรเจ้าทั้งหลาย ขอนอบน้อมแด่พระโพธิญาณ ขอนอบน้อมแด่พระพุทธรเจ้าเหล่านั้นผู้หลุดพ้นแล้ว ขอนอบน้อมแด่วิมุตติธรรม เมื่อนกยูงนั้นสาธยายพระปริตรอย่างนี้แล้ว จึงเที่ยวไปแสวงหาอาหาร

อเปตะยัญจักขุมา เอกะราชา

หริสสะวัณโณ ปะฐะวิปะภาโส

ตัง ตัง นะมัสสามิ หริสสะวัณณัง ปะฐะวิปะภาสัง

ตะยัชชะ คุณตา วิหะเรมุ รัตติง.

พระอาทิตย์ผู้เป็นดวงตาของจักรวาล ผู้ยิ่งใหญ่แห่งแสงสว่างพระองค์นี้ ทรงพระรัศมีสีทองสอดส่องปฐพี เสด็จจัสตงค์ไป เพราะเหตุนั้น ข้าพเจ้าขอนอบน้อมพระอาทิตย์พระองค์นั้น ผู้ทรงพระรัศมีสีทองสอดส่องปฐพี ข้าพเจ้าทั้งหลายอันพระองค์คุ้มครองดีแล้วในวันนี้ พึงอยู่เป็นสุขตลอดราตรี

เย พรัหฺมะณา เวทะคุ สัพพะธัมเม
เต เม นะโม เต จะ มัง ปาละยันตุ
นะมัตถุ พุทธานัง นะมัตถุ โพธิยา
นะโม วิมุตตานัง นะโม วิมุตติยา
อิมัง โส ปะริตตัง กัตถวา โมโร วาสะมะกัปปะยิ.

พระพุทธเจ้าเหล่าใดผู้ทรงรู้แจ้งธรรมทั้งปวง ขอพระพุทธเจ้าเหล่านั้น จงรับการนอบน้อมของข้าพเจ้า อนึ่ง ขอพระพุทธเจ้าเหล่านั้นโปรดคุ้มครองข้าพเจ้าด้วย ขอนอบน้อมแด่พระพุทธเจ้าทั้งหลาย ขอนอบน้อมแด่พระโพธิญาณ ขอนอบน้อมแด่พระพุทธเจ้าเหล่านั้นผู้หลุดพ้นแล้ว ขอนอบน้อมแด่วิมุตติธรรม เมื่อนกยูงนั้นสาธยายพระปริตรอย่างนี้แล้ว จึงนอน

วัฏฏกปริตร

พระอานนทเถระถือผ้าสังฆาฏิของพระพุทธเจ้าเดินไปหยุดที่ที่เหมาะสมที่หนึ่ง วางสังฆาฏิลงกับพื้นแล้วคลี่ปู กราบทูลอาราธนาพระพุทธเจ้าให้ประทับนั่ง พระสงฆ์ทั้งหมดนั่งรายล้อมพระพุทธเจ้า

ทั่วบริเวณที่ไกลออกไปเห็นแต่รอยไหม้เกรียม เปลวควันสีเทาเข้มลอยขึ้นสู่กลางอากาศ เวลาลมตีควันก็กระพือกันที่หนึ่ง

เช้าวันนี้พระพุทธเจ้าเสด็จไปบิณฑบาตนอกเมืองมคร หลังจากทรงทำภารกิจ ณ ที่หนึ่งแล้วก็เสด็จกลับ โดยมีพระสงฆ์จำนวนมากร่วมสายทางมาด้วย ทางที่ปลอดภัยดีเมื่อขามา แต่ขากลับได้เป็นดังทะเลเพลิงด้วยว่าปรากฏไฟป่าขึ้น

ไฟป่าลุกกลามกินต้นไม้ใบหญ้าอย่างรวดเร็วและร้อนแรง แต่ที่ร้ายไปกว่านั้นก็คือมันได้โอบล้อมพระพุทธรเจ้าและหมู่พระสงฆ์เอาไว้

ไอร้อนที่เริ่มฉวาวแรงและเสียงปะทุปะดังลั่นทำให้พระสงฆ์หวั่นกลัว บางรูปหิบบตะบันไฟจะดีจุดไฟขึ้นเผาคุ่ม จะใช้ไฟต้านไฟ แต่พระก็ห้ามกันไม่ให้จุด เรามากับพระพุทธรเจ้า รีบไปหาพระพุทธรเจ้ากันเถอะ

พระกลุ่มที่อยู่ข้างหน้าพระพุทธรเจ้าก็ถอยกลับมาหาพระพุทธรเจ้า ส่วนอีกกลุ่มหนึ่งที่ตามหลังมาก็เร่งฝีเท้า ในที่สุดก็มารวมกันอยู่กลางทะเลเพลิงที่กำลังโหมกระพือโอบกเปลวแรงเร้าวูบวาบ แต่เมื่อไฟนั้นมาใกล้ก็กลับหยุดลงทันใด เว้นพื้นที่ไว้ประมาณ ๖๔๐ ตารางเมตร ที่พระพุทธรเจ้ากับพระสงฆ์ยืนอยู่

เหตุการณ์ที่เพิ่งเกิดขึ้นนี้ทำให้พระสงฆ์กล่าวว่าเป็นเสียงเดียวกันว่า คุณของพระพุทธรเจ้าช่วงนำอัครรรยจริง

พระพุทธเจ้าประทับนั่งบนผ้าสังฆาฏิที่พระอานนท์ปูถวาย
แล้วตรัสว่า

“นี่เป็นกำลังของสังขะ ไม่ใช่เพ็งจะมีครั้งนี้นะ ในอดีตก็เคย
มีมาแล้ว”

พระสงฆ์ที่นั่งแวดล้อมพระพุทธเจ้าตั้งสติฟังเรื่องที่พระ
พุทธเจ้าทรงนำมาเล่า เป็นเรื่องของครอบครัวนกคุ้มที่ประกอบด้วย
พ่อ แม่ ลูก ลูกนกนั้นเป็นอดีตชาติหนึ่งของพระพุทธเจ้า

ลูกนกคุ้มอยู่ในรังติดพื้นดิน มีพ่อแม่คาบอาหารมาป้อนเป็น
ปกติสุข แต่ป่าที่อยู่นั้นถึงฤดูร้อนก็จะเท่ากับเป็นฤดูไฟป่าแน่นอนทีเดียว

วันนี้หน้าแล้ง พ่อแม่พากออหากินโดยไม่ลืมจะคาบอาหาร
มาฝากลูก แต่นกทั้งคู่ไม่สามารถกลับรังได้ เพราะไฟป่าลุกลามไหม้กัน
ทางไป จนใจที่จะฝ่าไปหาลูกน้อยเพราะข้างหน้า มีแต่ไฟและไฟ

ไฟป่านั้นมีความเป็นอิสระอย่างยิ่ง ไม่มีสิ่งใดควบคุมหรือขวางกั้น มันสละบัดเปลวลงโลดไปเรื่อย เมื่อได้ไหม้ลามไปแล้วก็มีแต่จะเพิ่มพลังให้กับตัวมันเอง ศักยภาพการเผาผลาญทวีคูณขึ้นขณะต่อขณะ

นกนานาชนิดที่ทำรังอยู่บริเวณเดียวกันต่างส่งเสียงด้วยความหวาดผวากันหนีตายกันจ้าละหวั่น

ลูกนกคู้มรู้ได้ถึงสถานการณ์อันตราย ไอร้อนระอุมาจากรัง ชะเง้อคอขึ้นมองเห็นแต่เปลวไฟลุกโชน

ลูกนกคุ่มทรงสติเอาไว้ ทำความระลึกไปในกุศลธรรม สิ่ง
เรียกว่า ศีล นั้นเป็นสิ่งที่มิคุณอยู่จริง สิ่งทีเรียกว่า สัจจะ ก็เป็นสิ่งที่
มิคุณจริง พระพุทธเจ้า แต่ละพระองค์ที่ท่านนั่งตรัสรู้ที่ใต้ต้นไม้นั้น
ท่านก็มีคุณความดีของท่าน มีศีล สมาธิ ปัญญา มีสัจจะ ธรรมะ
ที่ท่านรู้แจ้งนั้นต้องมีคุณแน่นอน ในตัวเราเอง ก็ต้องมี สัจจะ อยู่
แน่นอน เราควรอ้างเอา สัจจะ ของเราเพื่อกันไปปาเสีย

ลูกนกคุ่มน้อมใจระลึกถึงคุณของพระพุทธเจ้าในอดีต
ปรารถนาถึงภาวะอันเป็นสัจจริงในตัวของตนสามอย่าง คือ ปีกมี แต่
ไม่สามารถบินไปได้ ขามี แต่เดินวิ่งไม่ได้ พ่อแม่มี แต่ตอนนี้ท่าน
ไม่ได้อยู่ด้วย ขอให้ไฟฟ้าจงถอยไป

ปล้นไฟฟ้าก็ดับสนิทเหมือนจุ่มไฟฟืนลงในสระน้ำกว้าง
ระยะจากรังนกคุ่ม ๖๔๐ ตารางเมตร เป็นพื้นที่ที่ปราศจากไฟ

พระพุทธเจ้าตรัสบอกพระสงฆ์ว่า มิใช่กำลังแห่งสัจจะในปัจจุบันอย่างเดียว แต่เป็นสัจจะในอดีตด้วย ที่ที่ปลอดภัยจากไฟ ในตอนนี้ กับที่ที่เป็นรังนกค้อนั้น เป็นที่ที่เดียวกัน และเป็นที่ที่จะปลอดภัยจากอัคคีภัยตลอดไป

พระพุทธเจ้าแสดงธรรมคำสอนอันเป็นสัจธรรมต่อเนื่องไป

พอบจบเทศนา พระสงฆ์แต่ละรูปก็บรรลุมรรคเป็นพระอริย-
สงฆ์

ขอให้ทรงไว้ซึ่งสัจจะ ขอให้เห็นแจ้งสัจธรรม ขอให้ปราศ
จากอัคคีภัยและภัยทั้งปวง ขอให้บรรลุดังอานิสงส์ของพระปริตรนี้
เทอญ.

บทחדวิภูฏกปริตร

ปูเรนตัมโพธิสัมภारे
ยัสสะ तेเชนะ ทาวัคคิ

นิพพัตตัง วัฏฏะชาตียัง
มะหาสัตตัง วิวัชชะยิ.

ไฟป่าหลักให้พระมหาสัตว์ ผู้บังเกิดในชาตินกคุ่ม ผู้บำเพ็ญ
บารมีเพื่อจะบรรลुพระสัพพัญญุตญาณ ด้วยเดชของพระปริตรใด

เถรัสสะ สาริปุตตัสสะ
กัมปปัญายัง มะหาเตชัง

โลกะนาถะนะ ภาสิตัง
ปะริตตันตัมภะณามะ เท.

ขอเราทั้งหลายจงสวดพระปริตรนั้น อันมีเดชมาก ดำรง
อยู่ตลอดกับ ที่พระโลกนาถเจ้าทรงภาษิตไว้แก่พระสารีบุตรเถระ
เทอญ.

บทวิภูฏกปริตร

อัทธิ โลเก สีสละคุโน
เตนะ สัจเจนะ กาหามิ

สัจจัง โสเจยยะนุททะยา
สัจจะกิริยะมะนุตตะรัง.

คุณแห่งศีล ความสัตย์ ความหมดจด พระสัพพัญญูพุทธเจ้า
ผู้ประกอบด้วยความเอ็นดูกรุณา ปรากฏอยู่จริงในโลก ด้วยความ
จริงนั้น เราจักทำสักกิริยาอันยอดเยี่ยม

อาวัชชิตฺวา ธัมมะพะลัง
สัจจะพะละมะวัสสาเย

สระริตฺวา ปุพพะเก ชินะ
สัจจะกิริยะมะกาสะหัง.

เราน้อมนึกถึงอานุภาพแห่งพระธรรม ระลึกถึงพระชินเจ้า
ทั้งหลายในปางก่อนแล้ว อาศัยอานุภาพแห่งความจริง ได้ทำสัจ-
วาจา (ดังนี้ว่า)

สันติ ปักขา อะปะตะนา
มาตา ปิตา จะ นิกขันตา

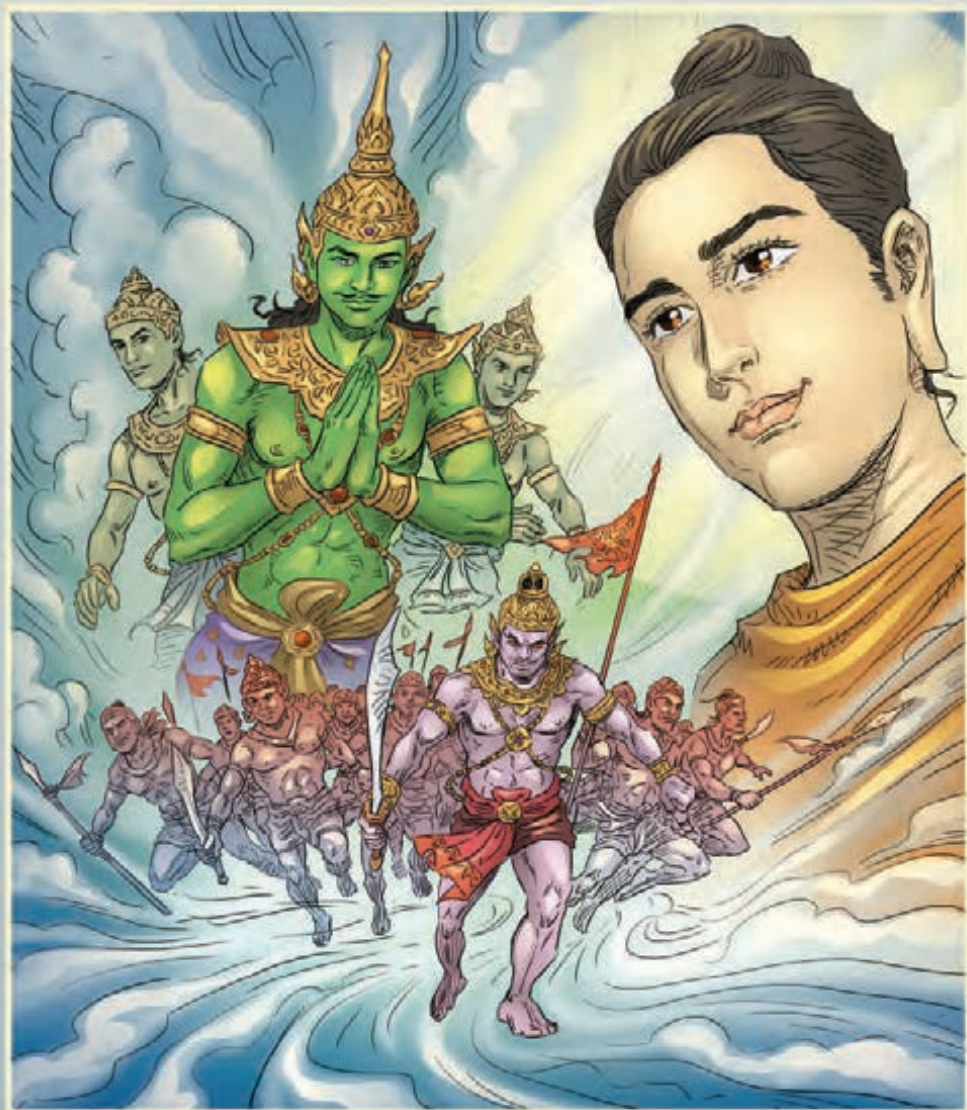
สันติ ปาธา อะวัณฺณะนา
ชาตะเวทะ ปะณฺฑิกะมะ.

ปีกทั้งสองของเรามีอยู่ แต่ก็บินไม่ได้ เท้าทั้งสองของเรา
มีอยู่ แต่ก็เดินไม่ได้ อนึ่ง มารดาบิดาก็บินหนีไปแล้ว ดูก่อนไฟ
ของท่านจงหลีกไปเถิด

สะหะ สัจเจ กะเต มัย्हัง มะหาปัชชะลิตโต ลีชี
วัชเชลี โสหะสะ กะรีسانی อุทะกัง ปัตตวา ยะถา ลีชี
สัจจนะ เม สะโม นัตถิ เอสา เม สัจจะปาระมี.

เมื่อเราทำสัจจาจาเช่นนี้แล้ว ไฟที่ลุกโชติช่วงอยู่ ก็ดับไปเป็น
พื้นที่ถึง ๑๖ กรีสะ ในทันที ดังไฟตกถึงน้ำดับไป ฉะนั้น สิ่งอื่นใดที่
เสมอกับความสัตย์ของเราไม่มี นี่เป็นสัจบารมีของเรา.

ธัชคคปริตร

คำว่า **พระอินทร์** ที่เคยได้ยินกันนั้นไม่ใช่ชื่อบุคคล หากแต่เป็นเหมือนตำแหน่งหนึ่งในเทวโลกที่มีการเปลี่ยนบุคคลเมื่อบุคคลเดิมสิ้นอายุขัยไปจากภพภูมิ

ตำแหน่งพระอินทร์นั้น เป็นตำแหน่งที่เปิดกว้าง รองรับผู้ใดก็ได้ที่มี **คุณสมบัติ ๗ ประการ** คือ เลี้ยงดูบิดามารดา ประพฤติอ่อนน้อม พุดเป็นสัจจะ ไม่พูดคำหยาบ ไม่พูดส่อเสียด ไม่ตระหนี่ ไม่โกรธ โดยทุกข้อต้องถือปฏิบัติตลอดชีวิต

พระอินทร์องค์ปัจจุบัน มีชื่อครั้งเป็นมนุษย์ว่า **มข-มาณพ** ได้สร้างสาธารณประโยชน์ร่วมกับมิตรสหาย ๓๒ คน กุศลส่งผลให้บังเกิดในภพดาวดึงส์ร่วมภพกับเทพกลุ่มหนึ่งซึ่งอยู่มาก่อนหน้า

ในงานสันตนาการต้อนรับผู้มาใหม่ เทพกลุ่มเก่านำสุรามา ตีจนเมามาย กลุ่มใหม่ที่ทำทีแกล้งตี้มยังมีสติเต็มคืออยู่ก็จับเหวี่ยง เทพกลุ่มเดิมไปจากภพ เหล่าเทพผู้เมามายไม่ถึงกับเดือดร้อนเสียทีเดียวเมื่อบุญกุศลที่พวกเขาเคยทำมาได้บันดาลให้ได้ทีหนึ่งเป็น ที่อยู่อาศัย บทเรียนจากการเมามายจนต้องสูญเสียถิ่นอาศัยอัน แสนสุข ทำให้พวกเขาตั้งใจว่าจะไม่เสพสุราอีกต่อไป นั่นคือที่มา ของคำว่า อสุร ที่หมายถึง เทพอสุร กลุ่มนี้

ความเป็นอยู่ในภพอสุรอาจน้อยกว่าในดาวดึงส์บ้างใน บางเรื่อง แต่ศักดิ์และสิทธิ์ของความเป็นทิพย์ที่ทัดเทียมกันทำให้ เทพอสุรพอลืมความเจ็บปวดที่ตนถูกกระทำได้บ้าง แต่ถึงฤดูที่ดอก แคล้อยผลิดอกเมื่อใด บาดแผลในใจก็กำเริบเมื่อนั้น เพราะคิดไป ถึงดอกปาริฉัตรอันเป็นทิพย์ที่เคยได้ชื่นชมในดาวดึงส์สวรรค์

ดอกแคล้อยที่แย้มบานเหมือนเป็นสัญญาณให้อสุรกริหา ทัพบูกแดนสวรรค์ ขณะที่พระอินทร์ที่มีอำนาจเต็มก็เตรียมการวาง กำลังไวห้ำหั่น โดยมีท้าวจตุโลกบาลสี่พระองค์เป็นด่านสุดท้ายที่ รบยันร่อพระอินทร์นำทัพเทวดาออกมาทำสงครามกับอสุร

พระพุทธเจ้าตรัสถึงวิธีการที่พระอินทร์ใช้ปลุกใจเทวดาที่มีความหวั่นกลัวเมื่อต้องสู้ศึกกับอสูรว่า พระอินทร์แนะนำให้เหล่าเทพบริวารมองดูยอดธงชัยของจอมทัพและแม่ทัพผู้เกรียงไกรกลางสมรภูมิสวรรค์

จากนั้นพระพุทธองค์ตรัสผลลัพธ์ของวิธีการดังกล่าวว่าเทพที่หายกลัวก็มี เทพที่ยังกลัวก็มี เพราะเทพจอมทัพและเทพแม่ทัพยังมีความโลภ โกรธ และหลงอยู่ เมื่อเทียบกับการที่ภิกษุผู้ปฏิบัติธรรมต้องต่อสู้กับความกลัว ไม่ว่าจะด้วยสาเหตุใด พระพุทธองค์ทรงแนะนำให้ภิกษุระลึกถึงพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เพราะพระพุทธเจ้าไม่มีความโลภ ไม่มีความโกรธ ไม่มีความหลง จึงทำให้ผู้ระลึกปราศจากความกลัวทุกประการ

ขอให้พ้นจากความโลภ โกรธ หลง บรรลุอันสงฆ์แห่งพระปริตรนี้ เทอญ.

บทच्छัคคปริตร

ยัสถานุสสระระณนาปี
ปะติฏฐะมะธิจัจฉันติ

อันตะลิกเขปิ ปาณินโน
ภูมียัง วียะ สัพพะทา.

เพราะการระลึกถึงพระปริตรใด สัตว์ทั้งหลายแม้นั่งใน
อากาศ ย่อมได้ที่พึงดูจ้องอยู่บนพื้นดินในกาลทุกเมื่อ

สัพพูปัททะวะชาลัมहा
คะณะนา นะ จะ มุตตานัง

ยักขะโจราทิสัมภะวา
ปะริตตันตัมภะณามะ เห.

อนึ่ง สัตว์ทั้งหลายผู้พ้นจากข่ายแห่งอุปัทวันตรายทั้งปวง
อันเกิดจากยักษ์และโจรเป็นต้น นับจำนวนไม่ได้ ขอเราทั้งหลาย
จงสวดพระปริตรนั้น เทอญ.

บทชัคคปริตร

เอวัมเม สุตัง.

ข้าพเจ้า (พระอานนทเถระ) ได้สดับมาแล้วอย่างนี้

เอกัง สมะยัง ภาวะวา สāvattiyā viharati cetavane
อนาถปิณฑิกัสสะ อารามเ.

สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้า ประทับอยู่ ณ พระเชตวัน
อารามของท่านอนาถปิณฑิกเศรษฐี ใกล้เมืองสาวัตถี

ตัตตระ โข ภาวะวา ภิกขุ อามันตสิ ภิกขะโวติ.

ณ ที่นั้นแล พระผู้มีพระภาคเจ้า ตรัสเรียกภิกษุทั้งหลายว่า
ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย

ภะทันเตติ เต ภิกขุ ภะคะวะโต ปัจจัสโสสูง.

ภิกษุเหล่านั้นทูลรับพระดำรัสของพระผู้มีพระภาคเจ้าว่า
พระพุทธเจ้าข้า

ภะคะวา เอตะทะโวจะ.

พระผู้มีพระภาคเจ้าได้ตรัสพระพุทธพจน์ดังนี้ว่า

ภูตะบุพพัง ภิกขะเว เทวาสุระสังคาโม สมนุप्ปัพฺพโห
อะโหสิ.

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย นานมาแล้ว ได้เกิดสงครามระหว่าง
เทวดากับอสูรขึ้น

อะถะ โข ภิกขะเว สักโก เทวานะมินโท เทเว ตาเวตังเส
อามันเตสิ.

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ครั้นนั้น ท้าวสักกะจอมเทพรับสั่งกับ
ทวยเทพชั้นดาวดึงส์ว่า

สะเจ มาริสา เทวานัง สังคามะคะตานัง อุปปัชเชยยะ
ภะยัง วา ฉัมภิตตัตถัง วา โลมะหังโส วา.

ดูก่อนท่านผู้ปราศจากทุกข์ ถ้าความกลัว ความหวาดหวั่น
หรือความขมพองสยองเกล้า พึงเกิดขึ้นแก่ท่านทั้งหลาย ผู้เป็นเทพ
กำลังเข้าสงคราม

มะเมวะ ตัสมิง สะมะเย ะชัคคัง อุลโลเกยยาถะ.

ในขณะนั้น ขอให้ท่านทั้งหลายแหงนดูยอดธงของเรานั้น
เถียว

มะมัง หิ โว รัชคัง อุลโลกะยะตัง, ยัง ภาวิสสะติ
ภะยัง วา ฉัมภิตตัง วา โลมะหังโส วา, โส ปะหิยิสสะติ.

เพราะเมื่อท่านทั้งหลายเหน็ดเหนื่อยของเราอยู่ ความ
กลัว ความหวาดหวั่น หรือความขนพองสยองเกล้า อันใด จักเกิด
ขึ้น ความกลัวเป็นต้นนั้นจักหายไป

โน เจ เม รัชคัง อุลโลเกยยาละ,
ถ้าท่านทั้งหลายไม่เหน็ดเหนื่อยของเรา

อะละ ปะชาปะติสสะ เทวะราชัสสะ รัชคัง
อุลโลเกยยาละ.

ในลำดับนั้น ขอให้ท่านทั้งหลาย เหน็ดเหนื่อยของท่าน
ปชาบดีจอมเทพเถิด

ปะชาปะติสสะ หิ โว เทวะราชัสสะ รัชคัง
อุลโลกะยะตัง, ยัง ภาวิสสะติ ภะยัง วา ฉัมภิตตัง วา
โลมะหังโส วา, โส ปะหิยิสสะติ.

เพราะเมื่อท่านทั้งหลายเหน็ดเหนื่อยท่านปชาบดีจอมเทพ
อยู่ ความกลัว ความหวาดหวั่น หรือความขนพองสยองเกล้า อันใด
จักเกิดขึ้น ความกลัวเป็นต้นนั้นจักหายไป

โน เจ ปะชาปะติสสะ เทวะราชัสสะ รัชคัง
อุลโลเกยยาละ.

ถ้าท่านทั้งหลายไม่เหน็ดเหนื่อยท่านปชาบดีจอมเทพ

อะระหัง พุทธัง พุทธะราชัง พุทธะคัมภีระ อุลโลกะยะติ.

ในลำดับนั้น ขอให้ท่านทั้งหลายแห่งนาคของท้าวพญานาค
จอมเทพเกิด

พญานาคะ หิ โว พุทธะราชัง พุทธะคัมภีระ อุลโลกะยะติ,
ยัง ภาวนัสสะติ ภาวนัง วา ฉัมภิตตัง วา โลมาหังโส วา, โส
ปะหิยัสสะติ.

เพราะเมื่อท่านทั้งหลายแห่งนาคของท้าวพญานาค
อยู่ ความกลัว ความหวาดหวั่น หรือความขนพองสยองเกล้า อันใด
จักเกิดขึ้น ความกลัวเป็นต้นนั้นจักหายไป

โน เจ พุทธัง พุทธะราชัง พุทธะคัมภีระ อุลโลกะยะติ.

ถ้าท่านทั้งหลายไม่แห่งนาคของท้าวพญานาค

อะระหัง พุทธัง พุทธะราชัง พุทธะคัมภีระ อุลโลกะยะติ.

ในลำดับนั้น ขอให้ท่านทั้งหลายแห่งนาคของท้าว
อสูรจอมเทพเกิด

อสูรณัสสะ หิ โว พุทธะราชัง พุทธะคัมภีระ อุลโลกะยะติ,
ยัง ภาวนัสสะติ ภาวนัง วา ฉัมภิตตัง วา โลมาหังโส วา, โส
ปะหิยัสสะติ.

เพราะเมื่อท่านทั้งหลายแห่งนาคของท้าวอสูรจอมเทพ
อยู่ ความกลัว ความหวาดหวั่น หรือความขนพองสยองเกล้า อันใด
จักเกิดขึ้น ความกลัวเป็นต้นนั้นจักหายไป

ตั้ง โข ปะนะ ภิกขเว สักกัสสะ วา เทวานะมินทัสสะ
ระชัคคัง อุลโลกะยะตัง,

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เมื่อเทวดาทั้งหลายแห่กันดูยอดธงของ
ท้าวสักกะจอมเทพนั้นอยู่ก็ดี

ปะชาปะติสสะ วา เทวะราชัสสะ ระชัคคัง อุลโลกะยะตัง,
แห่กันดูยอดธงของท้าวปชาบดีจอมเทพอยู่ก็ดี

วะรุณัสสะ วา เทวะราชัสสะ ระชัคคัง อุลโลกะยะตัง,
แห่กันดูยอดธงของท้าววรุณจอมเทพอยู่ก็ดี

อิสานัสสะ วา เทวะราชัสสะ ระชัคคัง อุลโลกะยะตัง,
แห่กันดูยอดธงของท้าวอีสานจอมเทพอยู่ก็ดี

ยัง ภาวิสสะติ ภายัง วา ฉัมภิตตัตถัง วา โลมะหังโส วา,
โส ปะหิยะเยถาปี โนปิ ปะหิยะเยละ.

ความกลัว ความหวาดหวั่น หรือความขนพองสยองเกล้า
อันใด จักเกิดขึ้น ความกลัวเป็นต้นนั้น หายไปบ้าง ไม่หายไปบ้าง

ตั้ง กิสสะ เหตุ.

ข้อนั้นเพราะเหตุอะไร

สักโก หิ ภิกขเว เทวานะมินโท อะวีตะราโค อะวีตะโทโส
อะวีตะโมโห ภีรุ ฉัมภี อุตฺตราสี ปะลายิตี.

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เพราะท้าวสักกะจอมเทพยังไม่ปราศ
จากราคะ ไม่ปราศจากโทสะ ไม่ปราศจากโมหะ ยังมีความกลัว
มีความหวาดหวั่น มีความสะดุ้ง มีการลบนี่เป็นธรรมดา

อะหังญจะ โข ภิกขเว เอวัง ะทามิ

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ส่วนเราตถาคตจะขอกล่าวอย่างนี้ว่า

สะเจ ตุมหากัง ภิกขเว อะรัญญะคะตานัง วา รุกขะมูละ-
คะตานัง วา สุนฺญาคาระคะตานัง วา, อุปฺปชฺชเยยยะ ะยัง วา
ฉมฺมกิตฺตตัง วา โลมะหังโส วา,

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย หากความกลัว ความหวาดหวั่น หรือ
ความขนพองสยองเกล้า พึงเกิดขึ้นแก่เธอทั้งหลาย ผู้อยู่ในป่าก็ดี
อยู่ที่โคนไม้ก็ดี อยู่ในเรือนว่างก็ดี

มะเมวะ ตัสมิง สะมะเย อะนุสสะเรยยาถะ.

ในขณะนั้น ขอให้เธอทั้งหลายพึงพรัวระลึกถึงเราตถาคต
นั้นเทียวว่า

อิติปิ โส ะคะวา

เพราะเหตุนี้ ๆ พระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้น

อะระหัง,

เป็นผู้ไกลจากกิเลส ผู้ควรแก่ปัจจัยสี่และการบูชา

สัมมาสัมพุทโธ,

เป็นผู้ตรัสรู้ธรรมทั้งปวงโดยชอบด้วยพระองค์เอง

วิชชาจะระณะสัมปันโน,

เป็นผู้ถึงพร้อมด้วยวิชาและจรณะ

สุคะโต,

เป็นผู้เสด็จไปดีแล้วและผู้ตรัสดีแล้ว

โลกะวิทู,

เป็นผู้รู้โลกอย่างแจ่มแจ้ง

อะนุตตะโร ปุริสทัมมะสาระถิ,

เป็นสารถิผู้ฝึกบุรุษที่ควรฝึก ไม่มีใครยิ่งกว่า

สัตถา เทวะมะนุสสานัง,

เป็นครูผู้สอนของเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย

พุทโธ,

เป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน

ภะคะวาติ.

เป็นผู้ทำลายกิเลสและบาปกรรมทั้งปวง เป็นผู้จำแนกธรรม

มะมัง หิ โว ภิกขเว อะนุตตะระตัง, ยัง ภะวิสสะติ
ภะยัง วา ฉัมภิตตตัง วา โลมะหังโส วา, โส ปะหิยยิสสะติ.

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เพราะเมื่อเธอทั้งหลาย พรั้งระลึกถึง
เราตถาคตอยู่ความกลัว ความหวาดหวั่น หรือความขนพองสยอง
เกล้า อันใด จักเกิดขึ้น ความกลัวเป็นต้นนั้นจักหายไป

โน เจ มัง อะนุตตะเรยยาถะ.

ถ้าเธอทั้งหลายไม่พรั้งระลึกถึงเราตถาคต

อะถะ รัมมัง อะนุสสะเรยยาถะ.

ในลำดับนั้น เธอทั้งหลายพึงพำระลึกถึงพระธรรมว่า

สวากขาโต ะคะวะตา รัมโม.

พระธรรม อันพระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสดีแล้ว

สันทิฏฐิโก,

เป็นธรรมที่พระอริยบุคคลพึงเห็นได้ด้วยตนเอง

อะกาลิโก,

ไม่รอกาลให้ผล

เอหิปัสสิโก,

ควรเรียกให้มาดู

โอปะนะยิโก,

ควรน้อมมาไว้ในจิตของตน

ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิติ.

เป็นธรรมที่วิญญูชนพึงรู้ได้เฉพาะตน.

รัมมัง ทิ โว ภิกขะเว อะนุสสะระตัง, ยัง ะวะสสะติ
กะยัง วา ฉัมภิตตัง วา โลมะหังโส วา, โส ปะหิยยิสสะติ.

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เพราะเมื่อเธอทั้งหลาย พำระลึกถึง
พระธรรมอยู่ความกลัว ความหวาดหวั่น หรือความขนพองสยอง
เกล้า อันใด จักเกิดขึ้น ความกลัวเป็นต้นนั้นจักหายไป

โน เจ รัมมัง อะนุสสะเรยยาถะ.

ถ้าเธอทั้งหลายไม่พรั่นระลึกถึงพระธรรม

อะถะ สังขัง อะนุสสะเรยยาถะ.

ในลำดับนั้น เธอทั้งหลายพึงพรั่นระลึกถึงพระสงฆ์ว่า

สุปะฏิปันโน ภาคะวะโต สาวะกะสังโฆ,

พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า เป็นผู้ปฏิบัติดี

อุชุปะฏิปันโน ภาคะวะโต สาวะกะสังโฆ,

พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า เป็นผู้ปฏิบัติตรง

ญายะปะฏิปันโน ภาคะวะโต สาวะกะสังโฆ,

พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า เป็นผู้ปฏิบัติเพื่อ

พระนิพพาน

สามิจิปะฏิปันโน ภาคะวะโต สาวะกะสังโฆ,

พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า เป็นผู้ปฏิบัติสมควร

ยะทิทัง จัตตาริ ปุริสะยุคานิ อัฏฐะ ปุริสะปุคคะลา,

ท่านเหล่านั้น คือบุรุษ ๔ คู่ กล่าวคือ พระอริยบุคคล ๘

จำพวก

เอสะ ภาคะวะโต สาวะกะสังโฆ,

นั่นแหละพระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า

อาหุเนยโย,

เป็นผู้ควรรับปัจจัยสี่ที่เขานำมาบูชา

ปาหุเนยโย,

เป็นผู้ควรรับสักการะที่เขาจัดไว้ต้อนรับ

ทักขิณเณยโย,

เป็นผู้ควรรับทักษิณาทาน

อัญชะลิกระระณียโย,

เป็นผู้ที่ชาวโลกทั้งปวงควรทำอัญชลี

อะนุตตะรัง ปุณฺณุกฺขะเตตัง โลกัสสาติ.

เป็นนาบุญของโลก ไม่มีนาบุญอื่นยิ่งกว่า.

**สังฆะ หิ โว ภิกขะเว อะนุสสะระตัง, ยัง ภะวิสสะติ
ภะยัง วา ฉัมภิตตตัง วา โลมะหังโส วา, โส ปะหิยยิสสะติ.**

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เพราะเมื่อเธอทั้งหลายพรำระลึกถึง
พระสงฆ์อยู่ ความกลัว ความหวาดหวั่น หรือความขนพองสยอง
เกล้า อันใด จักเกิดขึ้น ความกลัวเป็นต้นนั้นจักหายไป

ตัง กิสสะ เหตุ.

ข้อนั้นเพราะเหตุอะไร

**ตะถาคะโต หิ ภิกขะเว อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ วิตะราโค
วีตะโทโส วีตะโมโห อะภิรุ อัจฉัมภิ อะนุตฺตราสี อะปะลายิติ.**

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เพราะตถาคตเป็นผู้ไกลจากกิเลส ผู้
ควรแก้ปัจจัยสี่และการบูชา ตรัสรู้ธรรมทั้งปวงโดยชอบด้วยตนเอง
เป็นผู้ปราศจากราคะ ปราศจากโทสะ ปราศจากโมหะ ไม้มีความ
กลัว ไม้มีความหวาดหวั่น ไม้มีความสะดุ้ง ไม้มีการลบนหินเป็น
ธรรมดา

**อิหมะโวจะ ภะคะวา, อิถัง วัด்வานะ สุคะโต, อะถาปะรัง
เอตะหะโวจะ สัตถา**

พระผู้มีพระภาคเจ้าได้ตรัสชัดคปริตรนี้แล้ว พระสุตเจ้า
ครันตรัสอย่างนี้แล้ว พระศาสดาได้ตรัสพระคาถานี้ต่อไปว่า

**อะรัญญะ รุกขะมูเล वा สุธัญญาคาเร वะ ภิกขะโว
อะนุสสะเรละ สัมพุทัง ภะยัง ตุมหะกะ โน ลिया.**

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เมื่อเธอทั้งหลายอยู่ในป่าก็ดี อยู่ที่โคน
ไม้ก็ดี อยู่ในเรือนว่างก็ดี เธอทั้งหลายพึงหมั่นระลึกถึงพระสัมพุทธ
เจ้า แล้วเธอทั้งหลายจะไม้มีความกลัว

**โน เจ พุทัง สะเรयाละ โลกะเชฏฐัง นะราสะกัง
อะละ รัมมัง สะเรयाละ นียยานิกัง สุเทสิตัง.**

หากเธอทั้งหลายไม่หมั่นระลึกถึงพระพุทเจ้า ผู้ยิ่งใหญ่ของ
ชาวโลก ผู้ประเสริฐกว่านรชน ในกาลนั้น เธอทั้งหลายก็พึงหมั่น
ระลึกถึงพระธรรม อันนำสัตว์ออกจากสังสารวัฏ ที่เราแสดงไว้
ดีแล้ว

โน เจ ัมมัง สะเรยยาถะ นิยยานิกัง สุเทสิตัง
อะถะ สังฆัง สะเรยยาถะ ปุญญักเขตตัง อะนุตตะรัง.

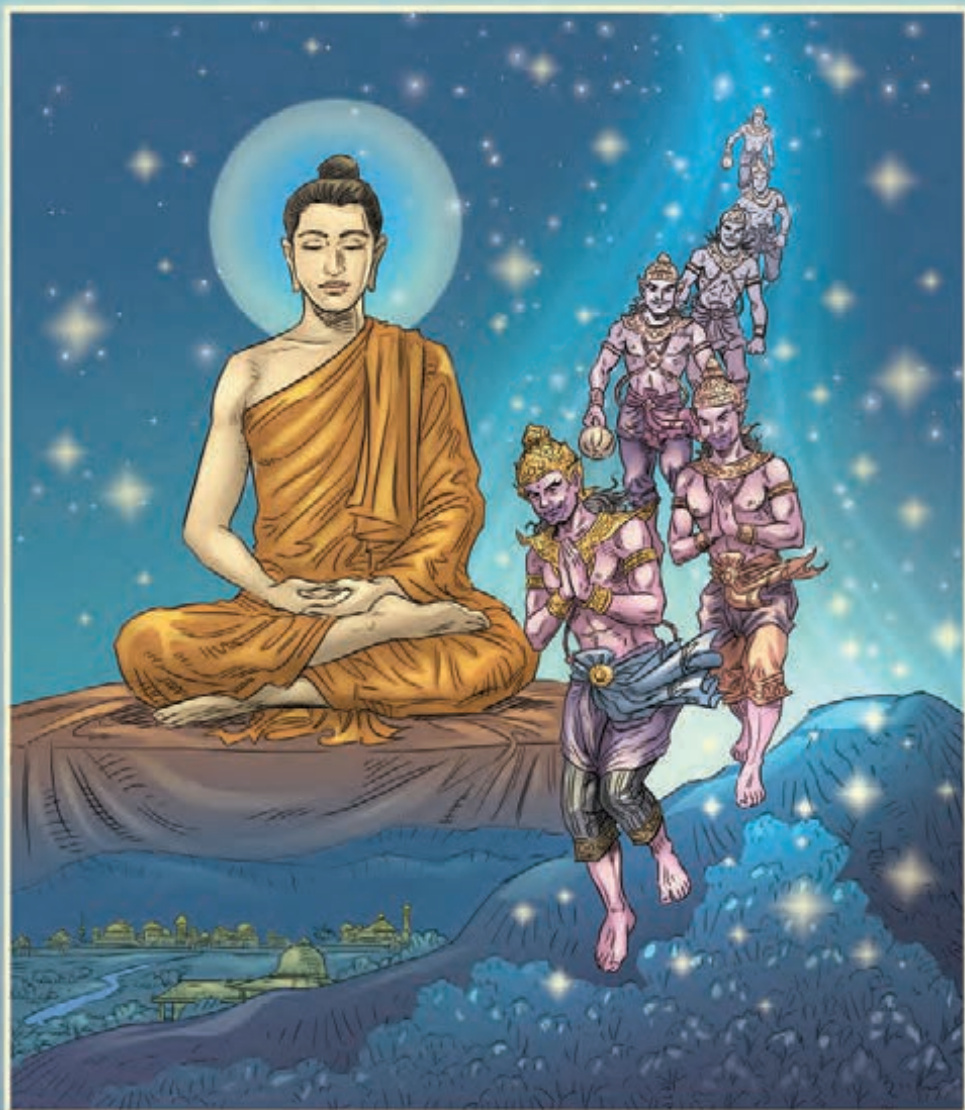
หากเธอทั้งหลายไม่หมั่นระลึกถึงพระธรรม อันนำสัตว์ออกจากสังสารวัฏ ที่เราแสดงไว้ดีแล้ว ในกาลนั้น เธอทั้งหลายก็พึงหมั่นระลึกถึงพระสงฆ์ ผู้เป็นนาบุญอันยอดเยี่ยม

เอวัง พุทธัง สะรันตานัง ัมมัง สังฆัญจะ ภิกขะโว
ภะยัง วา ัมมิตัตตัง วา โลมะหังโส นะ เหสสะติ.

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ความกลัว ความหวาดหวั่น หรือความขนพองสยองเกล้าจักไม่ปรากฏแก่เธอทั้งหลาย ผู้หมั่นระลึกถึงพระพุทธ พระธรรม และพระสงฆ์ ด้วยประการฉะนี้.

อาณาจักรบิทร

ภูเขาใหญ่ห้าลูกที่โอบล้อมกรุงราชคฤห์ดูเหมือนในความ
มืดของราตรี ครั้นราวเที่ยงคืนที่ยอดเขาหนึ่งกลับปรากฏแสงสว่าง
เรือง

ท้าวจตุโลกบาลทั้งสี่พร้อมบริวารเสด็จไปยอดเขาภิรมภู
พระคันธกุฏีของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอยู่ที่นี่

ท้าวเวสวัณ ประมุขของยักษ์นั้สการพระพุทธเจ้า ตาม
ด้วยยักษ์ที่ติดตามมา ยักษ์บางส่วนไหว้พระพุทธเจ้าก่อนเข้าที่นั้ง
บางส่วนเข้ามาเฝ้าจนนั้สการแล้วขอตัวออกไปนั้ง บางส่วนไหว้อยู่
ห่าง ๆ บางส่วนกล่าวแนะนำตัวแล้วจึงนั้ง

ท้าวเวสวัณมหาราชประมุขของเหล่ายักษ์เองก็ทราบถึง
ความหลากหลายของบริวารตนเอง จึงกราบทูลถึงทัศนคติของยักษ์
ที่มีต่อพระพุทธเจ้าว่า ประชากรยักษ์ทั้งหมดทั้งชั้นสูง ชั้นกลาง
ชั้นต่ำ ก็มีทั้งที่ศรัทธาพระพุทธเจ้าและไม่ศรัทธา เพราะพระพุทธ-
เจ้าแสดงธรรมให้ดเว้นจากการฆ่าสัตว์ ลักทรัพย์ ทำผิดในกาม
พุดบด และดื่มสุรา ยักษ์บางพวกที่ยังประพฤติดิตจากคำสอนอยู่จึง
ไม่ชอบไม่ศรัทธาพระพุทธองค์

ท้าวเวสวัณแสดงความห่วงใยไปถึงสาวกของพระพุทธเจ้าที่บำเพ็ญเพียรปฏิบัติธรรมอยู่ในป่าลึก ซึ่งยักษ์ชั้นสูงบางกลุ่มชอบอยู่ป่าแบบนั้น และหากเป็นยักษ์ที่ไม่ศรัทธาพระพุทธเจ้าแล้วสาวกก็อาจเป็นอันตราย

ฉะนั้น เพื่อให้ยักษ์เลื่อมใส กลับใจมาคุ้มครองรักษากิษุภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา จึงขอโอกาสถวาย **อาณาจักรยบิตร** ไว้ให้ผู้สนใจได้ศึกษาและใช้สอย

ข้อความเต็มที่ท้าวเวสวัณกล่าวเมื่อกลางราตรีนั้น เริ่มด้วยการนอบน้อมพระพุทธเจ้าในอดีตหลายพระองค์ จากนั้นกล่าวถึงท้าวมหาราชแต่ละพระองค์ พร้อมพระราชโอรสจำนวนมากที่ทรงแสนยานุภาพ ซึ่งท่านทั้งหมดนั้นเคารพรักพระพุทธเจ้า

พระปริตรนี้เป็นสนธิสัญญาร่วมของท้าวจตุโลกบาล เป็นเช่นโองการที่ควบคุมความประพฤติของยักษ์ คนธรรพ์ กุมภัณฑ์ นาค ทุกหมู่เหล่า ผู้ประพฤติกุศลมาสวดภาวนาบริษัทซึ่งจะได้รับการลงทัณฑ์ทางสังคมที่รุนแรงโดยมียักษ์ผู้มีตำแหน่งเป็นมหาเสนาบดี ยักษ์คอยสนองการ

จบจากการถวายพระปริตรแล้วท้าวมหาราชทั้งสี่ก็กราบลา
กลุ่มยักษ์ที่ติดตามท้าวเวสวัณก็กราบลาพระพุทธเจ้าด้วยอาการ
เช่นเดียวกับตอนมา คือส่วนหนึ่งเข้ามาไหว้แล้วหายวับไป ส่วน
หนึ่งเข้ามารำลสาสักพักแล้วหายวับไป ส่วนหนึ่งน้อมไหว้อยู่กับที่แล้ว
หายวับไป ส่วนหนึ่งกล่าวแนะนำตัวแล้วหายวับไป

วันนี้พระพุทธเจ้าตรัสเล่าเรื่องเมื่อคืนให้พระสงฆ์ฟังว่า
“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เธอทั้งหลายจงเล่าเรียนการรักษาอันชื่อว่า
อาณานาฎิยะ จงทรงไว้ซึ่งการรักษาอันชื่อว่าอาณานาฎิยะ การ
รักษาอันชื่อว่าอาณานาฎิยะประกอบด้วยประโยชน์ ย่อมเป็นไป
เพื่อคุ้มครอง เพื่อรักษา เพื่อไม่เบียดเบียน เพื่ออยู่สำราญแห่งภิกษุ
ภิกษุณี อุบาสก และอุบาสิกาทั้งหลาย”

ขอให้บรรลุถึงอานิสงส์ของพระปริตรนี้ เทอญ.

บทช้ดอาฏานาฎียปริตร

อัปปะสันเนหิ นาถัสสะ	สาสะเน สาธุสัมมะเต
อะมะนุสเสหิ จัณเเทหิ	สะทา กิพพิสะการิกิ.
ปริสานัญจะตัสสันนะ-	มะหิงสาเย จะ คุตติยา
ยันเทเสสิ มะหาวิโร	ปะริตตันตัมภะณามะ เท.

พระพุทธรเจ้าผู้แก้วกล้าใหญ่ยิ่ง ทรงแสดงพระปริตรอันใด เพื่อความไม่เบียดเบียนกัน และเพื่อความคุ้มครองรักษาพุทธบริษัทสี่ อันเกิดจากหมู่มนุษย์ผู้ชั่วร้าย ทำกรรมหยาบช้าทุกเมื่อ ไม่เลื่อมใสคำสอนของพระโลกนาถ อันบัณฑิตยกย่องว่าเป็นคำสอนที่ดี ขอเราทั้งหลายจงสวดพระปริตรนั้น เทอญ.

บทอาถรรพณ์ปริตร

วิปัสสิสสะ นะมัตถุ

จักขุมันตัสสะ สิริมะโต

สิขิสสะปิ นะมัตถุ

สัพพะภูตานุกัมปิโน.

ขอนอบน้อมแด่พระวิปัสสิพุทธเจ้า ผู้ทรงพระจักขุ ทรงพระ
สิริ ขอนอบน้อมแด่พระสิขีพุทธเจ้า ผู้ทรงอนุเคราะห์สัตว์ทั้งปวง.

เวสสะภุสสะ นะมัตถุ

น้หาคะกัสสะ ตะปัสสิโน

นะมัตถุ กะกุสันธัสสะ

มาระเสนปปะมัททิโน.

ขอนอบน้อมแด่พระเวสสภพุทธเจ้า ผู้ทรงชำระกิเลสได้แล้ว
ผู้มีตบะ ขอนอบน้อมแด่พระกุสันธพุทธเจ้า ผู้ทรงเอาชนะมารและ
กองทัพได้.

โกนาคะมะนัสสะ นะมัตถุ

พรัห്മะณัสสะ วุสีมะโต

กัสสะปัสสะ นะมัตถุ

วิปปะมุตตัสสะ สัพพะธิ.

ขอนอบน้อมแด่พระโกนาคมพุทธเจ้า ผู้ลอยบาปแล้ว อยู่
จบพรหมจรรย์ ขอนอบน้อมแด่พระกัสสปพุทธเจ้า ผู้หลุดพ้นแล้ว
จากกิเลสทั้งปวง.

อังคีระสัสสะ นะมัตถุ

โย อิมัง ธัมมะมะเทเสถ

สัถยะปุตตัสสะ สิริมะโต

สัพพะทุกขาปะนุทะนัง.

ขอนอบน้อมแด่พระศากยบุตรพุทธเจ้า ผู้ทรงพระฉัพพารม-
รังสี ผู้ทรงสิริ ผู้ทรงแสดงธรรมขจัดทุกข์ทั้งปวง.

เย จาปี นิพพุตา โลเก

เต ชะนา อะปิสุณา

ยะถาภูตัง วิปัสสิสุง

มะหันตา วีตะสาระทา.

อนึ่ง พระอรหันต์เหล่าใดในโลก ดับกิเลสได้แล้ว รู้แจ้งตาม
ความเป็นจริง พระอรหันต์เหล่านั้น ปราศจากวาทามุ่งร้าย ผู้ยิ่งใหญ่
ไม่สะทกสะท้าน.

หิตัง เทวะมะนุสสานัง

วิชชาจะระณะสัมปันนัง

ยัง นะมัสสันติ โคตะมัง

มะหันตัง วีตะสาระทัง.

ท่านเหล่านั้นย่อมมอบน้อมพระโคตมพุทธเจ้าพระองค์ใด
ผู้ทรงเกื้อกูลแก่เทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย ผู้ถึงพร้อมด้วยวิชาและ
จรรยา ผู้ยิ่งใหญ่ ไม่สะทกสะท้าน ข้าพเจ้าขอนอบน้อมแด่พระ-
โคตมพุทธเจ้าพระองค์นั้น

นะโม เม สัพพะพุทธานัง

ตถ์กังกะโร มะหาวิโร

อุปันนानัง มะเหลนัง

เมธังกะโร มะหายะโส.

ข้าพเจ้าขอนอบน้อมแด่พระพุทธเจ้าทุกพระองค์ ผู้ทรง
แสวงหาพระธรรมอันยิ่งใหญ่ ผู้เสด็จอุบัติขึ้นแล้วทั้ง ๒๘ พระองค์
คือ พระตณ्हังกรพุทธเจ้า ทรงเป็นวีรบุรุษผู้ยิ่งใหญ่ พระเมธังกร-
พุทธเจ้า ผู้มีพระยศใหญ่

สระณังกะโร โลกะหิโต ที่ปิงกะโร ชุตินธะโร
โกณฑัญญโณ ชะนะปาโมกโข มังคะโล บุริสาสะโก.

พระสรณังกรพุทธเจ้า ผู้ทรงเกื้อกูลแก่สัตว์โลก พระที่ปิงกร-
พุทธเจ้า ผู้ทรงพระปัญญารุ่งโรจน์ พระโกณฑัญญพุทธเจ้า ผู้ทรง
เป็นพระประมุขของหมู่ชน พระมังคลพุทธเจ้า ผู้ทรงเป็นบุรุษผู้
ประเสริฐ

สุมะโน สุมะโน ธีโร เรวะโต ระติวัฑฒะโน
โสภิตो คุณะสัมปันโน อะโนมะทัสสี ชะนุตตะโม.

พระสุมณพุทธเจ้า ผู้ทรงเป็นปราชญ์ มีพระหทัยงดงาม
พระเรวตพุทธเจ้า ผู้ทรงเพิ่มพูนความยินดี พระโสภิตพุทธเจ้า ผู้ทรง
เพียบพร้อมด้วยพระคุณ พระอโนมทัสสีพุทธเจ้า ผู้สูงสุดในหมู่ชน

ปะทุโม โลกะปัชโชโต นาระโท ะระสาระถิ
ปะทุมุตตะโร สัตตะสาโร สุเมโธ อัมปะฏิปุคคะโล

พระปทุมพุทธเจ้า ผู้ทรงเป็นแสงสว่างของชาวโลก พระนารทพุทธเจ้า ผู้ทรงเป็นสารถิประเสริฐ พระปทุมุตตรพุทธเจ้า ผู้ทรงเป็นที่พึ่งสูงสุดของสัตว์ พระสุเมธพุทธเจ้า ผู้ไม่มีบุคคลเปรียบ

สุชาโต สัพพะโลกคโค

ปิยะทัสสี นระสาโโก

อตตะทัสสี การุณโก

ธัมมะทัสสี ตะโมนุโท.

พระสุชาตพุทธเจ้า ผู้เลิศในโลกทั้งปวง พระปิยะทัสสีพุทธเจ้า ผู้เป็นชนประเสริฐ พระอตตะทัสสีพุทธเจ้า ผู้ทรงประกอบด้วยพระกรุณา พระธัมมะทัสสีพุทธเจ้า ผู้ทรงขจัดความมืด

สิทธิธัตถิ อสะโม โลเก

ติสโส จะ วะทะตัง วะโร

ปุตโส จะ วะระโท พุทโธ

วิปัสสี จะ อานุปะโม.

พระสิทธิธัตถิพุทธเจ้า ผู้ไม่มีบุคคลเสมอในโลก พระติสสพุทธเจ้า ผู้ทรงประเสริฐกว่านักปราชญ์ทั้งหลาย พระปุตสพุทธเจ้า ผู้ทรงประทานพระธรรมอันประเสริฐ พระวิปัสสีพุทธเจ้า ผู้หาบุคคลเปรียบมิได้

สิขี สัพพะหิตโต สัตถา

เวสสะณู สุขะทายะโก

กะกุสันโธ สัตถะวาโห

โกนาคะมะโน ระณัญชะโห

พระสิขีพุทธเจ้า ผู้ทรงเป็นพระบรมศาสดา ผู้เกื้อกูลแก่สัตว์ทั้งปวง พระเวสสะณูพุทธเจ้า ผู้ทรงประทานความสุข พระกะกุสันธพุทธเจ้า ผู้นำของหมู่สัตว์ พระโกนาคะมนพุทธเจ้า ผู้ละความชั่วอันเป็นข้าศึก

กัสสะโป สิริสัมปันโน

โคตะโม ลักยะปุงคะโว.

กัสสปพุทธเจ้า ผู้ทรงสมบูรณ์ด้วยสิริ พระโคตมพุทธเจ้า ผู้
ประเสริฐในวงศ์ศากยะ

เอเต จัญญะ จะ สัมพุทธา อะเนกะสะตะโกฏิโย

สัพเพ พุทธา อะสมะมะมา สัพเพ พุทธา มะหิทธิกา.

พระสัมพุทธเจ้าเจ็ดพระองค์เหล่านี้ก็ดี พระสัมพุทธเจ้า
หลายร้อยโกฏิเหล่านี้ก็ดี พระพุทธเจ้าทุกพระองค์ เสมอด้วย
พระพุทธเจ้าผู้ไม่มีใครเปรียบ พระพุทธเจ้าทุกพระองค์ ทรงมีฤทธิ์
มาก

สัพเพ ทะสะพะลุเปตา

เวสาร์ชเชหุปาคะตา

สัพเพ เต ปะฏิขานันติ

อาสะภันฐานะมุตตะมัง.

พระพุทธเจ้าทุกพระองค์ ทรงประกอบด้วยพระศพล
ญาณ ทรงสมบูรณ์ด้วยพระเวสาร์ชชญาณ พระพุทธเจ้าทุก
พระองค์เหล่านั้น ทรงยืนยันความตรัสรู้อันประเสริฐแก่ล้าของ
พระองค์

สีหะนาทัง นะทันเต เต

ปะริสาสุ วิสาระทา

พรัหมะจักกัง ปะวัตเตนติ

โลเก อัมปะฏิวัตติยัง.

พระพุทธเจ้าเหล่านี้ ทรงปราศจากความครั่นคร้าม บั่นลือ
สืหนาทในท่ามกลางพุทธบริษัท ทรงประกาศธรรมจักรอันประเสริฐ
ในโลก ไม่มีใครจะคัดค้านได้

อุเปตา พุทธะธัมเมติ

อัฐฐาระสะหิ นายะกา

ทวิตติงสะลักขะณูเปตา

สิตฺยานุพฺพิญฺชนาธะรา

พระพุทธเจ้าเหล่านี้ ทรงเป็นผู้นำ ทรงประกอบด้วยพุทธ-
ธรรม ๑๘ ประการ ทรงประกอบด้วยพระพุทธลักษณะ ๓๒
ประการ ทรงไว้ซึ่งพระอนุพยัญชนะ ๘๐ ประการ

พฺยัมปปะภาเย สุปปะภา

สัพเพ เต มุนิคุญฺชะรา

พุทฺธา สัพพัญญโน เอเต

สัพเพ ชีนาสะวา ชินา.

พระพุทธเจ้าทุกพระองค์ ทรงมีพระฉัพพรรณรังสีแผ่ไป
โดยรอบหนึ่งว่า ทรงเป็นมุนีผู้ประเสริฐ พระพุทธเจ้าเหล่านี้ ทรงรู้
แจ้งธรรมทั้งปวง ทรงสิ้นอาสวะแล้ว ทรงเป็นผู้ชนะ

มะหัพปะภา มะหาเตชา

มะหาปัญฺญา มะหัพพะลา

มะหาการุณิกา อีธา

สัพเพสานัง สุขาวะหา.

ทรงมีพระรัศมีสว่างไสว มีเดชมาก มีปัญญามาก มีกำลัง
มาก มีความกรุณาใหญ่หลวง มั่นคง ทรงประทานความสุขแก่สัตว์
ทั้งปวง

ทีปา นาถา ปะติฏฐา จะ ตาณา เลณา จะ ปาณินัง
คะตี พันธู มะหัสสาสา สระระณา จะ หิตะสิโน.

พระองค์ทรงเป็นที่พัก ที่พึ่ง ที่พึ่งนัก ค้ำครอง หลบภัย
ของเหล่าสัตว์ ทรงเป็นที่ไป เป็นญาติ เป็นผู้อุปถัมภ์ เป็นผู้จัด
ทุกข์ และกระทำประโยชน์

สเทวะกัสสะ โลกัสสะ สัพเพ เอเต ปะรายะณา
เตสาหัง สิริสะ ปาเท วันทามิ ปุริสุตตะเม.

พระพุทธรูปเจ้าทุกพระองค์ ทรงเป็นที่พึ่งของชาวโลกและ
เทวดา ข้าพระองค์ขอน้อมไหว้พระบาทยุคลของพระพุทธรูปเจ้าเหล่านั้น
นั้น ด้วยเศียรเกล้า ขอน้อมไหว้พระพุทธรูปเจ้าผู้เป็นบุรุษประเสริฐ

วะจะสา มะนะสา เจวะ วันทาเมเต ตะถาคะเต
สะยะเน อาสะเน ฐาเน คมะเน จาปี สัพพะทา.

ข้าพระองค์ขอน้อมไหว้พระตถาคตเจ้าเหล่านั้น ด้วยวาจา
และด้วยใจ ทั้งในเวลานอน นั่ง ยืน และเดิน ในกาลทุกเมื่อ

สทา สุขะเน รักขันตุ พุทธา สันติกะรา ตูวัง
เตหิ ตูวัง รักขิตุ สันโต มุตโต สัพพะพะเยนะ จะ.

ขอพระพุทธรูปเจ้าทั้งหลาย ผู้ประทานพระนิพพาน จงคุ้มครอง
ท่านให้มีความสุขทุกเมื่อเถิด เมื่อพระพุทธรูปเจ้าเหล่านั้นคุ้มครอง
ท่านแล้ว ขอให้ท่านเป็นผู้สงบและปลอดจากภัยทั้งปวงเถิด.

สัพพะโรคะวินิมุตโต

สัพพะสันตาปะวัชชิตโต

สัพพะเวระมะติกกัณโธ

นิพพุโต จะ ตูวัง ภาวะะ.

ขอให้ท่านจงปลอดภัยจากโรคทั้งปวง ปราศจากความเดือดร้อนทุกอย่าง ล่วงพ้นเวรทั้งปวง และเป็นผู้ดับทุกข์ทั้งปวงด้วย

เตสัง สัจเจนะ สีเลนะ

ขันติเมตตาพะเลนะ จะ

เตปิ ตุมฺเห อะนุรักขันตุ

อาโรคฺเยนะ สุเขนะ จะ.

ขอพระพุทธเจ้าเหล่านั้นจงคุ้มครองท่านทั้งหลาย ให้เป็นผู้ปราศจากโรคมีความสุข ด้วยพละนุกาภาพแห่งความสัตย์ ศีล ขันติ และเมตตาธรรม

ปฺรตฺถิมัสสมิง ทิสสาภาเค

สันติ ญฺฐา มะหิทฺธิกา

เตปิ ตุมฺเห อะนุรักขันตุ

อาโรคฺเยนะ สุเขนะ จะ.

เหล่าคนธรรพ์ผู้มีฤทธิ์มากมีอยู่ในทิศบูรพาขอท่านเหล่านั้น จงคุ้มครองท่านทั้งหลาย ให้เป็นผู้ไม่มีโรค มีความสุข

ทักขิณัสสมิง ทิสสาภาเค

สันติ เทวา มะหิทฺธิกา

เตปิ ตุมฺเห อะนุรักขันตุ

อาโรคฺเยนะ สุเขนะ จะ.

เหล่ากุมภัณฑ์ผู้มีฤทธิ์มากมีอยู่ในทิศทักษิณ ขอท่านเหล่านั้น จงคุ้มครองท่านทั้งหลาย ให้เป็นผู้ไม่มีโรค มีความสุข

ปัจฉิมัสถิมิง ทิสภาเค
เตปิ ตุมเห อะนุรักขันตุ

สันติ นาคา มะหิทธิกา
อาโรค์เยนะ สุขะนะ จะ.

เหล่านาคผู้มีฤทธิ์มากมีอยู่ในทิศประจิม ขอท่านเหล่านั้นจง
คุ้มครองท่านทั้งหลายให้เป็นผู้ไม่มีโรค มีความสุข

อุตตะรัสถิมิง ทิสภาเค
เตปิ ตุมเห อะนุรักขันตุ

สันติ ยักขา มะหิทธิกา
อาโรค์เยนะ สุขะนะ จะ.

เหล่ายักษ์ผู้มีฤทธิ์มาก มีอยู่ในทิศอุดร ขอท่านเหล่านั้นจง
คุ้มครองท่านทั้งหลายให้เป็นผู้ไม่มีโรค มีความสุข

บุริมะทิสัง ธะตะรัฏฐโ
ปัจฉิเมนะ วิรูปักโข

ทักขิณนะ วิรุฬหะโก
กุเวโร อุตตะรัง ทิสัง.

ท้าวธตรัฐรักษาโลกทิศบูรพา ท้าววิรุฬหกรักษาโลกทิศ
ทักษิณ ท้าววิรูปักษ์รักษาโลกทิศประจิม ท้าวกุเวรรักษาโลกทิศอุดร

จัตตาริ เต มะหาราชา
เตปิ ตุมเห อะนุรักขันตุ

โลกะपालา ยะสัสสีโน
อาโรค์เยนะ สุขะนะ จะ.

ขอมหาราชทั้งสี่พระองค์เหล่านั้น ผู้รักษาโลก ผู้มีบริวาร
มาก จงคุ้มครองท่านทั้งหลายให้เป็นผู้ไม่มีโรค มีความสุข

อากาศัญญา จะ ภูมิัญญา
เตปิ ตุมฺเห อะนุรักขันตุ

เทวา นาคา มะหิทธิกา
อาโรคฺเยนะ สุเขนะ จะ.

ขอเหล่าเทวดา และนาคผู้มีฤทธิ์มาก ผู้สถิตอยู่ในอากาศ
และบนพื้นดิน จงคุ้มครองท่านทั้งหลายให้เป็นผู้ไม่มีโรค มีความสุข

นัตถิ เม สรรณัง อัญญัง
เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ

พุทฺโธ เม สรรณัง วะรัง
โหตุ เต ชะยะมังคะลัง.

ที่พึ่งอื่นของข้าพเจ้าไม่มี พระพุทธเจ้าทรงเป็นที่พึ่งอัน
ประเสริฐของข้าพเจ้า ด้วยสัจวาจาฉันี้ ขอชัยมงคลจงมีแก่ท่าน

นัตถิ เม สรรณัง อัญญัง
เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ

ธัมโม เม สรรณัง วะรัง
โหตุ เต ชะยะมังคะลัง.

ที่พึ่งอื่นของข้าพเจ้าไม่มี พระธรรมเป็นที่พึ่งอันประเสริฐ
ของข้าพเจ้า ด้วยสัจวาจาฉันี้ ขอชัยมงคลจงมีแก่ท่าน

นัตถิ เม สรรณัง อัญญัง
เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ

สังโฆ เม สรรณัง วะรัง
โหตุ เต ชะยะมังคะลัง.

ที่พึ่งอื่นของข้าพเจ้าไม่มี พระสงฆ์เป็นที่พึ่งอันประเสริฐ
ของข้าพเจ้า ด้วยสัจวาจาฉันี้ ขอชัยมงคลจงมีแก่ท่าน

ยังกัญจิ ระตะนัง โลเก วิชชะติ วิวิธัง ปุณฺ
ระตะนัง พุทธะระมะมัง นัตถิ ตัสมา โสตถิ ภาวันตุ เต.

รัตนะทุกอย่าง หลายหลากมากชนิด มีอยู่ในโลก รัตนะที่
เสมอกับพระพุทธเจ้า ย่อมไม่มี เพราะเหตุนั้น ขอความสวัสดิ์ทั้ง
หลายจงมีแก่ท่าน.

ยังกัญจิ ระตะนัง โลเก วิชชะติ วิวิธัง ปุณฺ
ระตะนัง อัมมะระมะมัง นัตถิ ตัสมา โสตถิ ภาวันตุ เต.

รัตนะทุกอย่าง หลายหลากมากชนิด มีอยู่ในโลก รัตนะที่
เสมอกับพระธรรม ย่อมไม่มี เพราะเหตุนั้น ขอความสวัสดิ์ทั้งหลาย
จงมีแก่ท่าน.

ยังกัญจิ ระตะนัง โลเก วิชชะติ วิวิธัง ปุณฺ
ระตะนัง สังฆะระมะมัง นัตถิ ตัสมา โสตถิ ภาวันตุ เต.

รัตนะทุกอย่าง หลายหลากมากชนิด มีอยู่ในโลก รัตนะที่
เสมอกับพระสงฆ์ ย่อมไม่มี เพราะเหตุนั้น ขอความสวัสดิ์ทั้งหลาย
จงมีแก่ท่าน.

ลักกัตฺวา พุทธะระตะนัง โอสะถัง อุตตะมัง วะรัง
หิตัง เทวะมะนุสสานัง พุทธะเตชะนะ โสตถินา
นัสสันตุปีทหะวา สัพเพ ทุกขา วูปะสะเมนตุ เต.

เพราะทำความเคารพพระพุทธรัตตะ อันเป็นดังโอสถ
ประเสริฐสูงสุด ผู้ทรงเกื้อกูลแก่เทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย ด้วยเดช
แห่งพระพุทธรเจ้า ขออุปัฏฐะทั้งหลายทั้งปวงจงพินาศไป ขอทุกข์
ทั้งหลายของท่านจงสงบไปโดยสวัสดิ์เถิด

ลักกัฏฐา อัมมะระตะนัง	โอสถัง อุตตะมัง วะรัง
ปะริหาหุปะสะมะนัง	อัมมะเตเชนะ โสถถินา
นัสสันตูปัททะวา สัพเพ	ภะยา วุปะสะเมนตุ เต.

เพราะทำความเคารพพระธรรมรัตตะ อันเป็นดังโอสถ
ประเสริฐสูงสุด อันเป็นเครื่องระงับความเร่าร้อน ด้วยเดชแห่ง
พระธรรม ขออุปัฏฐะทั้งหลายทั้งปวงจงพินาศไป ขอภัยทั้งหลาย
ของท่านจงสงบไปโดยสวัสดิ์เถิด

ลักกัฏฐา สังฆะระตะนัง	โอสถัง อุตตะมัง วะรัง
อาหุเนยยัง ปาหุเนยยัง	สังฆะเตเชนะ โสถถินา
นัสสันตูปัททะวา สัพเพ	โรคา วุปะสะเมนตุ เต.

เพราะทำความเคารพพระสังฆรัตตะ อันเป็นดังโอสถ
ประเสริฐสูงสุด ผู้ควรรับปัจจัยสี่ที่เขานำมาบูชา ผู้ควรรับสักการะ
ที่เขาจัดไว้ต้อนรับ ด้วยเดชแห่งพระสงฆ์ ขออุปัฏฐะทั้งหลายทั้ง
ปวงจงพินาศไป ขอโรคทั้งหลายของท่านจงสงบไปโดยสวัสดิ์เถิด

สัพพัตติโย วิวัชขันตุ
มา เต ภาวตวันตาราโย

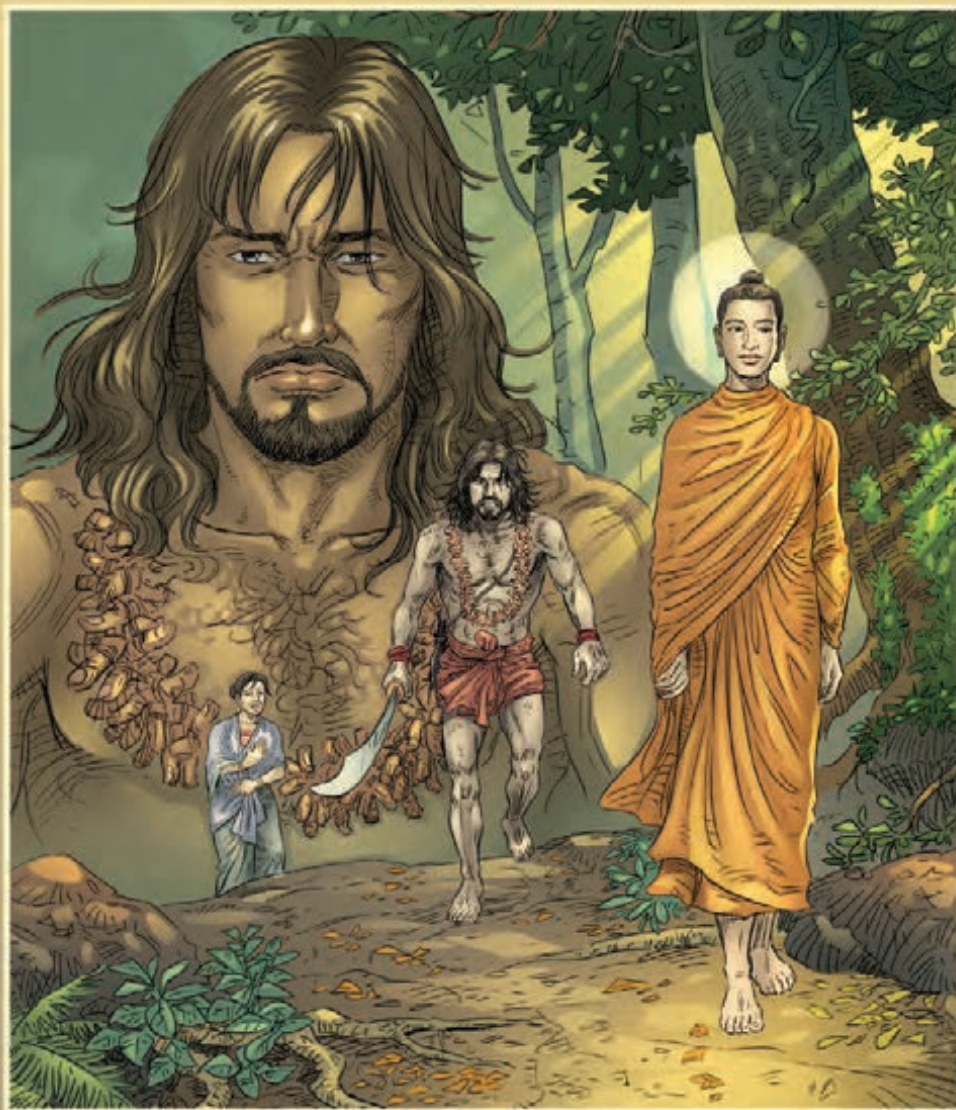
สัพพะโรโค วินัสสตุ
สุขี ทีฆายุกโก ภาวะ.

ขอสิ่งร้ายทั้งปวงจงบาราตไป ขอโรคทั้งปวงจงพินาศไป
ขอท่านอย่ามีอันตราย จงเป็นผู้มีความสุข มีอายุยืน

อะภิวาตะนะสลิสสะ
จัตตาโร อัมมา วัชณันติ

นิจจัง วุฑฒาปะจาโยโน
อายุ วัณโณ สุขัง พะลัง.

ธรรม ๔ ประการ คือ อายุ วรรณะ สุขะ พละ
ย่อมเจริญแก่บุคคลผู้มีปกตินบไหว้ ผู้มีปกติอ่อนน้อม
ต่อผู้ใหญ่เป็นนิตย์.

อังคุลิมาลปริตร

นักศึกษานุ่มผู้มาจากแคว้นโกศลคนนี้นับได้ว่าสมบุรณ์แบบ เขามีรูปร่างหน้าตาที่หล่อเหลาไม่เป็นรองใคร มารยาทงดงาม พุดจาไพเราะ สติปัญญาอยู่ในขั้นดีมาก เติบโตในครอบครัวที่อุดม พ่อเป็นคนสนิทของมหาราชปเสนทิ

เขาชื่อ **อหิงสกะ** แปลว่า ไม่กระทบกระทั่งใคร เป็นชื่อพระราชทานจากพระเจ้าแผ่นดิน ได้มาด้วยว่าเขาตกฟากพร้อมกับที่อาวุธในนครเปล่งแสงวาบขึ้น

พระราชารเห็นว่า ตอนที่อาวุธเกิดแสงจ้านั้น พระแสงดาบหรือมีดน้อยก็ไม่ได้กระทบกระทั่งกันจึงตั้งชื่อดังกล่าว อีกนัยหนึ่งก็ถือเป็นการแก้เคล็ดไม่ให้เขาไปเบียดเบียนใครด้วย เพราะฤกษ์ที่เขาเกิดนั้นมันเป็น ฤกษ์ดาวโจร สถิติบอกว่าผู้เกิดในฤกษ์นี้ สุ่มเสี่ยงต่อการเป็นโจร

ชีวิตของอหิงสกะอยู่ห่างไกลนักกับคำว่าโจร มันสมบูรณ์แบบ เป็นชีวิตที่น่าอิจฉาเสียด้วยซ้ำ และเขาก็ถูกอิจฉาจริง ๆ โดย นักศึกษาร่วมสำนักดักสילהซึ่งทนไม่ได้ที่อหิงสกะเป็นศิษย์รักของ อาจารย์

ศิษย์ร่วมสำนักได้สร้างเรื่องหลอกอาจารย์ว่า *อหิงสกะคิดทำร้ายอาจารย์* หลายต่อหลายปากมากพอที่จะทำให้อาจารย์ไขว่เขว มองเขาด้วยสายตาที่ต่างไปจากเดิม จนที่สุดก็คิดกำจัดเขา

การกำจัดอหิงสกะซึ่งไม่มีพิษภัยกับใครจะเป็นเรื่องง่าย แต่หากทำเช่นนั้นจะส่งผลให้ความน่าเชื่อถือต่อสำนักลดลงและ หมายถึงรายได้ที่จะลดลงตามกัน

อหิงสกะถูกอาจารย์เรียกเข้าไปพบกับเรื่องวิชาสุตท่ายในหลักสูตร เป็นวิชาขั้นสูงที่ต้องบูชาครู และคัดเลือกผู้มีคุณสมบัติตามเกณฑ์ ผู้เรียนจะต้องฆ่าคนให้ได้หนึ่งพันคนก่อน

เขาลังเลใจเพราะไม่เหี้ยมโหดพอที่จะทำร้ายใคร อย่าพูดถึงฆ่าคนเลย แม้แกลิงสัตว์เอาสนุกก็ยังไม่เคยทำ อาจารย์กล่าวว่าไม่มีทางอื่นในการเรียนวิชาสุตท่าย มันเป็นวิธีการที่อาจารย์ใช้ทำร้ายเขานั่นเอง

อหิงสกะต่อสู้กับคุณธรรมในใจพร้อมกับฆ่าคนที่ต่อสู้รักษาชีวิตไปด้วย คุณธรรมของเขาเป็นฝ่ายพ่ายแพ้

เมื่อจิตใจชินชากับการฆ่า สติปัญญาที่เคยดีเลิศกลับเลอะเลือนไป จำไม่ได้แม้แต่จำนวนคนที่ตนคร่าชีวิต รู้แต่เพียงว่าต้องฆ่าให้ครบหนึ่งพันคน

เขาเริ่มนับจำนวนศพจากนิ้วที่ตัดมาเก็บรวมกันไว้ แต่เมื่อจำนวนนิ้วเพิ่มขึ้นมันกลับหายไปไม่อยู่ที่เดียว เขาจึงร่อนนิ้วเหล่านั้นเป็นพวงสวมติดตัว แล้วออกฆ่าผู้คนในรัศมีที่ไกลออกไป

ชื่อของเขาก็ดังออกไปไกลยิ่งกว่านั้น แต่มิใช่ในชื่ออหิงสกะ หากเป็นชื่อ **องคุลิมาล จอมโจรมาลัยนิ้วคน**

จำนวนนิ้วที่เพิ่มมากขึ้นหมายถึงจำนวนผู้คนในย่านใกล้เคียงที่น้อยลง บ้านเรือนชายป่ากลายเป็นบ้านร้าง ตำบล อำเภอ และชานเมือง ททยอยไร้ผู้คนมาตามลำดับ ประชาชนอพยพหนีโจรภัยไปอาศัยถึงติดกำแพงเมืองราชคฤห์ และพากันเข้าร้องทุกข์ต่อพระเจ้าปเสนทิโกศล

สวัสดิภาพชีวิตประชาชนลดลงเหลือระดับต่ำ ขณะที่จอมโจรนับนิ้วมือในพวงมาลัยได้จำนวนสูงถึง ๙๙๙ นิ้ว

องคุลิมาลาอาจได้นิ้วที่หนึ่งพ้นจากคนใดคนหนึ่งในจำนวน
๓ คน

หนึ่งคือ **พระเจ้าปเสนทิโกศล** ที่เสด็จพร้อมกองทัพม้าหาร้อยตัวเพื่อปราบโจรโหดชื่องคุลิมาลที่ออกมาคนมาถึงพื้นที่แคว้นโกศล

สองคือ **คุณแม่เขาเอง** ที่ไปรับลูกชายคนดีซื้อหิงสกะกลับบ้านเกิด

สามคือ **พระสัมมาสัมพุทธเจ้า** พระบรมศาสดาผู้ทรงพระกรุณาต่อสรรพสัตว์เท่าเทียมกัน ที่กำลังเสด็จไปตามทางที่องคุลิมาลโจรดักรออยู่

หากพบพระเจ้าปเสนทิโกศล เขามีสิทธิ์กลายเป็นศพ หากพบคุณแม่ ผู้ที่จะกลายเป็นศพคือคุณแม่เขาเอง นั่นหมายถึงเขาทำกรรมหนัก หากบุญกุศลเขามีก็อาจได้พบพระพุทธเจ้า แต่จะเป็นใครก็ตาม สำหรับองคุลิมาลหมายถึงชีวิตที่จะมาเติมเต็มจำนวนพันดาบของเขาพร้อมมอบความตายให้แก่ทุกคนอย่างเท่าเทียมกัน

ทันใดนั้น ณ เส้นทางที่มุ่งหน้าไปสู่ที่ที่องค์คุลิมาลโจรชุมนุมอยู่ ก็ปรากฏสมณรูปหนึ่งที่เดินอย่างปกติ ไม่ว้ายที่ชาวบ้านที่เลี้ยงโค อยู่จะตะโกนห้ามและบอกให้เปลี่ยนเส้นทางเสีย แต่สมณะนั้นยังคงก้าวเดินต่อไปเพื่อเปลี่ยนใจโจร

องค์คุลิมาลแลเห็นเป็นคนแต่ลึบ ๆ พอใกล้เข้ามาในระยะที่เห็นชัดก็รู้ว่าเป็นสมณะ นั้นทำให้เขานึกประหลาดใจอยู่บ้าง เพราะทุกคราว คนผ่านมาทางนี้ต้องรวมกลุ่มกันทีละสามสี่สิบคน และมีท่าทีระแวงระวัง ถึงกระนั้น ก็ไม่มีสักคนที่รอดชีวิตจากคมอาวุธของเขา

แม้แต่ทหารหลวงที่ยกกันมาเป็นกลุ่มใหญ่ พอเขาโผล่ออกจากที่ซ่อนพุดว่า “ข้าองค์คุลิมาลอยู่นี่” ทหารเหล่านั้นก็แตกกระเจิงกลายเป็นเอาชีวิตรอดมาทั้งทั้งหมด

เขากระชับดาบในมือหมายมั่นกับเหยื่อรายสุดท้าย วังด้วยความเร็วสูงตามหลังสมณะจนใกล้เข้าไปอีกไม่กี่วา

สมณะนั้นยังเดินด้วยอาการปกติ ขณะที่องคุลิมาลแม้จะวิ่งสุดกำลัง แต่ยังอยู่ในระยะห่างเท่าเดิม ทำให้เขาแปลกใจไม่น้อยที่ใช้ความเร็วขนาดที่เคยวิ่งตามจับทางได้ ตามฆ่าคนที่ขี้มำหนี่ได้ แต่กลับวิ่งไม่ทันสมณะ

การวิ่งไล่กินระยะทางสามโยชน์ จนที่สุดองคุลิมาลที่เหนื่อยล้าและฉุนเฉียวก็บอกให้สมณะหยุดเดินเสียที

“เราหยุดแล้ว องคุลิมาล ท่านเล่า หยุดเถิด”

คำพูดที่บอกว่า ตนเองหยุด ของสมณะขณะที่ยังก้าวเดินไปไม่หยุด สร้างความไม่พอใจให้องคุลิมาลอย่างมาก เขาทราบดีว่านักบวชจะนิยมพูดกันแต่ความจริง

“เดินอยู่แท้ ๆ แต่บอกว่าหยุด แล้วยังบอกให้ข้าหยุด มันหมายความว่าอย่างไร” องคุลิมาลทวาดถาม

“ดูก่อนองคุลิมาล หยุดก็คือ **หยุดเปียดเปียน** เราหยุดจิตใจ เปียดเปียนได้ ด้วยเมตตา **ขันติ สาราณียธรรม** เราจึงเป็นผู้ที่หยุดได้และหยุดตลอดไป

ส่วนท่านที่ฆ่าคนมาเป็นพัน **ไม่มีเมตตา ขันติ สาราณียธรรม** เป็นผู้ที่ยังไม่หยุด ถึงร่างกายจะหยุดอยู่ในท่าป็นก็ **ไม่ใช่จะหยุดการเกิดต่อไปในนรก เปต อสุรกาย** ท่านยังไม่หยุดหรอก”

องคุลิมาลมั่นใจในทันทีว่า **สมณะนี้เป็นใครอื่นไปไม่ได้** ต้องเป็น **พระศากยบุตรมหาศาสดา** แน่นนอน ท่านช่างมาโปรดอนุเคราะห์คนผู้หลงผิดถึงในป่า ประทานธรรมกถาที่เข้าถึงใจและกลับใจให้เห็นถึงธรรมได้

องคุลิมาลวางอาวุธแล้วก้มลงกราบที่พระบาทพระพุทธรเจ้า ก่อนได้รับการอุปสมบทเป็นพระภิกษุ

พระองคุลิมาล อดีตผู้เคยถือดาบ แต่บัดนี้เป็นพระสงฆ์ผู้ถือบาตรตามหลังพระพุทธรเจ้ากลับพระวิหารเชตวัน ขณะที่เสียนหนึ่งซึ่งแหบพร่าดังอยู่ไกล ๆ หากฟังใกล้ ๆ จะได้ยินว่า “ลูกอหิงสกะ กลับบ้านเราเถิดลูก แม่มารับแล้ว”

พระองค์อังคฺลิมาลนั่งอยู่ไม่ไกลพระพุทธเจ้า ในขณะที่พระเจ้าปเสนทิโกศลก็กำลังเสด็จมาราบสนทนาในวัดก่อนออกเดินทางไปปราบโจรอังคฺลิมาล พระพุทธองค์ตรัสทักทายไถ่ถามถึงสุขภาพกาย สุขภาพใจของพระราชาว่า มีความกังวลด้วยพระราชาที่อาณาเขตติดต่อกันหรือไม่

พระเจ้าปเสนทิโกศลตรัสบอกว่า ไม่มีความหนักใจอื่น มีเรื่องอังคฺลิมาลเพียงเรื่องเดียวที่เป็นปัญหาใหญ่ให้ต้องยกกองทัพมาออกทำหน้าที่ปราบโจรผู้ร้าย

“มหาบพิตร หากองคฺลิมาลบวชเป็นพระแล้ว พระองค์จะทำอย่างไรหรือ”

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ หม่อมฉันจะกราบไหว้ด้วยดีเลย จะรับอุปถัมภ์มอบผ้าไตรจีวร ภูฏี วิหาร ภัตตาหาร น้ำปานะ เจ็บป่วยมาก็จะให้หยูกยารักษาดูแล จะอำนวยความสะดวกและคุ้มครองให้ด้วย ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ แต่คนอย่างองคฺลิมาลก็รู้กันอยู่ว่าอำมหิตมาก ไม่มาบวชเป็นพระหรอก พระเจ้าข้า”

พระพุทธองค์ทรงยกพระหัตถ์เบื้องขวาขึ้นชี้ตรัสบอก
พระเจ้าปเสนทิโกศลว่า “ดูก่อนมหาราช นั้เองคฺลิมาล”

ภาวะชะงักงันเกิดกับพระเจ้าปเสนทิโกศลในทันที แปร
เป็นความกลัวจนจับจิต พระโสมชาติชูชันด้วยหวั่นผวา ทหารทั้ง
กองแตกกระเจิงโดยที่ยังไม่ได้มีเหตุการณ์ใดเกิดขึ้นเลย

“อย่าทรงกลัวเลย มหาราช อย่าทรงกลัวเลย มหาราช
จะไม่มีอันตรายใด ๆ เกิดขึ้นกับพระองค์” พระพุทธองค์ตรัสบอก
พระราชา

พระเจ้าปเสนทิโกศลค่อยพระทัยขึ้นขึ้น ตั้งสติได้ก็เข้าไป
กราบไหว้ ไต่ถามชื่อคุณพ่อคุณแม่แล้วบอกถวายปวารณาให้การ
อุปถัมภ์

พระองคฺลิมาลตอบว่าที่มีอยู่ก็พอใช้ไม่ลำบาก ขอถวายพระ
พรอนุโมทนา

ก่อนการเสด็จกลับ พระราชาได้ตรัสกับพระพุทธรองค์ว่า เป็นความน่าอัศจรรย์จริงแท้ พระพุทธรองค์ทรงให้ความสงบใจแก่ผู้ที่ใคร ๆ ก็ไม่อาจสงบ ข้าพระองค์เองเวลาที่จะกำจัดภัยก็ต้องใช้อาวุธและอาวุธ ส่วนพระองค์ไม่ใช้อาวุธหรืออาวุธแต่อย่างใดเลย

พระองค์อุทิสมาปฏิบัติบำเพ็ญและออกบิณฑบาตอยู่เสมอ แม้ว่าจะเป็นการบิณฑบาตที่ไม่ได้อะไรกลับมาเลย

เสียงที่บอกต่อกันว่าองค์อุทิสมาแล้ว ทำให้ผู้คนหนีหายเสียสิ้น แม้ผู้จวนตัวที่หนีไม่ทันเขาก็ยืนหันหลังหลบ

เหตุการณ์หนึ่งที่สะอิดใจท่านจนต้องนำมาเล่าให้พระ
พุทธเจ้าฟังก็คือเห็น หญิงครรภ์แก่ ที่เดินร่วมถนนกันตอนออก
บิณฑบาต ท่านได้รำพึงในใจว่า คนเรานี้มีความหมองหม่นหนอ

อาจเป็นเรื่องแปลกที่ผู้เคยฆ่าคนมาเป็นพันจะเกิดความ
รู้สึกเห็นอกเห็นใจเพื่อนมนุษย์ด้วยเหตุเพียงเห็นคนอุ้มท้อง แต่จิตใจ
ดีงามเช่นนี้เกิดขึ้นแก่พระองคุลิมาลนั้นก็ด้วย อานุภาพบุญกุศลที่
เกิดจากการบวช นั่นเอง

พระพุทธองค์ทรงแนะนำว่า หากพบเธออีกให้ตั้งใจ กล่าว
สัจวาจา เพื่อให้มารดาและบุตรในครรภ์ได้ถึงความสุขสวัสดิ์

นี่คือจุดกำเนิดของ **อังคุลิมาลปริตร** ที่ให้ความคุ้มครองแม่
และเด็ก ซึ่งเริ่มแต่หญิงคนนั้นเป็นต้นมา

ต่อมา พระองคฺลิมาลก็เป็นที่รู้จักในฐานะใหม่ว่าเป็นผู้ให้ความปลอดภัยในการคลอดบุตรด้วยการทำสัจจะ

เมื่อมีคนจะคลอดก็นิมนต์ท่านไปนั่งเก้าอี้นอกมานหน้าห้องคลอดแล้วกล่าวพระปริตร แม้แต่สัตว์เลี้ยงที่ออกลูกยาก ก็มีคนนำน้ำล้างเก้าอี้ที่ท่านนั่งไปราดหัวจนออกลูกง่ายก็มีมาก

พระองคฺลิมาลพ้นจากความลำบากกายเรื่องอาหารบิณฑบาต แต่ความลำบากใจยังไม่หมดไปง่าย ๆ คำพูดและแววตาที่กล่าวว่า เจ้านายจำ ปล่อยฉันทไปเถอะจะ วัชีวิตฉันทเกิด ลูกฉันทยังเล็ก ๆ อยู่เลย เหล่านี้คอยรบกวนจิตใจไม่ให้สงบ

แต่เมื่อท่านตั้งสัจจาอยู่เสมอตามคำแนะนำจากพระพุทธเจ้าก็สามารถตั้งมั่นได้ และบรรลุลุธรรมเป็น พระอรหันต์ ได้ในที่สุด

ณ โอกาสนี้ ขออัญเชิญถ้อยคำที่พระอรหันตองค์คุณได้กล่าวในความสงบเยือกเย็นมาเป็นเครื่องเพิ่มพูนปีติก่อนสวดอัญเชิญมาลปริตร ขอจงถึงสารธรรมเช่นเดียวกับที่พระองค์คุณมาลท่านถึงขอจงบรรลุนิสงส์พระปริตรนี้ เทอญ.

ก็ผู้ใดเมื่อก่อนประมาท ภายหลังผู้นั้นไม่ประมาท
เขาย่อมยังโลกนี้ให้สว่าง ดังพระจันทร์ซึ่งพ้นแล้ว
จากเมฆ ฉะนั้น

ผู้ใดทำกรรมอันเป็นบาปแล้ว ย่อมปิดเสียได้ด้วยกุศล
ผู้นั้นย่อมยังโลกนี้ให้สว่าง ดุจพระจันทร์พ้นแล้ว
จากเมฆ ฉะนั้น

ภิกษุใดแลยังเป็นหนุ่มย่อมชวนชวายนในพระพุทธศาสนา
ภิกษุนั้นย่อมยังโลกนี้ให้สว่าง ดุจพระจันทร์พ้นแล้ว
จากเมฆ ฉะนั้น

ขอศัตรูทั้งหลายของเราจงพึงธรรมกถาเกิด
ขอศัตรูทั้งหลายของเราจงชวนชวายนในพระพุทธศาสนา
เกิด ขอมนุษย์ทั้งหลายที่เป็นศัตรูของเรา จงคบสัตบุรุษ
ผู้ชวนให้ถือธรรมเกิด

ขอจงคบความผ่องแผ้วคือขันติ ความสรรเสริญคือ
เมตตาเกิด ขอจงพึงธรรมตามกาล และจงกระทำ
ตามธรรมนั้นเกิด

ผู้ที่เป็นศัตรูนั้นไม่พึงเบียดเบียนเราหรือใคร ๆ อื่นนั้นเลย
ผู้ถึงความสงบอย่างยิ่งแล้วพึงรักษาไว้ซึ่งสัตว์ที่สะดุ้งและ
ที่มันคง

คนทนน้ำย่อยมชักนำไปได้ ช่างศรย่อมดัดลูกศรได้
ช่างถากย่อมถากไม้ได้ ฉันทิธ บัณฑิตทั้งหลายย่อม
ทรมาณตนได้ ฉันทัน

คนบางพวย่อมฝึกสัตว์ด้วยท่อนไม้บ้าง ด้วยขอบ้าง
ด้วยแส้บ้าง เราเป็นผู้ที่พระผู้มีพระภาคทรงฝึกแล้ว
โดยไม่ต้องใช้อำญา ไม่ต้องใช้ศัตรุา

เมื่อก่อนเรามีชื่อว่า อหิงสกะ แต่ยังเบียดเบียนสัตว์อยู่
วันนี้เรามีชื่อตรงความจริง เราไม่เบียดเบียนใคร ๆ เลย

เมื่อก่อนเราเป็นโจรปรากฏชื่อว่าองคุลิมาล ถูกกิเลส
ดุจดั่งน้ำใหญ่พัดไป มาถึงพระพุทเจ้าเป็นสรณะแล้ว

เมื่อก่อนเรามีมือเปื้อนเลือด ปรากฏชื่อว่าองคุลิมาล
ถึงพระพุทเจ้าเป็นสรณะ จึงถอนตัณหาอันจะนำไป
สู่ภพเสียได้

เรากระทำการที่จะทำให้ถึงทุกคติเช่นนั้นไว้มาก
อันวิบากของกรรมถูกต้องแล้ว เป็นผู้ไม่มีหนี้
บริโภคนะ

พวกคนที่เป็นพาลทรมานปัญญา ย่อมประกอบตาม
ซึ่งความประมาท ส่วนนักปราชญ์ทั้งหลายย่อมรักษา
ความไม่ประมาทไว้ เหมือนทรัพย์อันประเสริฐ ฉะนั้น
ท่านทั้งหลายจงอย่าประกอบตามความประมาท
อย่าประกอบตามความซัดเซด้วยอำนาจความ
ยินดีในกาม เพราะว่าผู้ไม่ประมาทแล้วเพ่งอยู่
ย่อมถึง ความสุขอันไพบูรณ์

การที่เรามาสู่พระพุทธศาสนานี้ นั่น เป็นการมา
ดีแล้ว ไม่ปราศจากประโยชน์ ไม่เป็นการคิดผิด
บรรดาธรรมที่พระผู้มีพระภาคทรงจำแนกไว้ดีแล้ว
เราก็ได้เข้าถึงธรรมอันประเสริฐสุดแล้ว (นิพพาน)

การที่เราได้เข้าถึงธรรมอันประเสริฐสุดนี้นั้น
เป็นการถึงดีแล้ว ไม่ปราศจากประโยชน์
ไม่เป็นการคิดผิด วิชชา ๓ เราบรรลุแล้ว
คำสอนของพระพุทธเจ้าเรากระทำแล้ว.

บทขัดอังคฺลิมาลปริตร

ปะริตตัง ยัมภะณันตัสสะ
อุทะกัมปิ วินาสเตติ

นิสินันฺฐฐานะโหวะนัง
สัพพะเมวะ ปะริสสะยัง.

น้ำล้างที่นั้งของพระองค์ลิมาลผู้สวดพระปริตรใด สามารถ
ขจัดอันตรายทั้งปวงให้หมดไปได้

โสตะถินา คัพพะวฺฐฐานัง
เถรัสสังคฺลิมาลัสสะ
กัปปัฏฐายิง มะหาเตชัง

ยัญจะ สาเรติ ตังขะณ
โลกะนาถะนะ ภาสีตัง
ปะริตตันตัมภะณามะ เท.

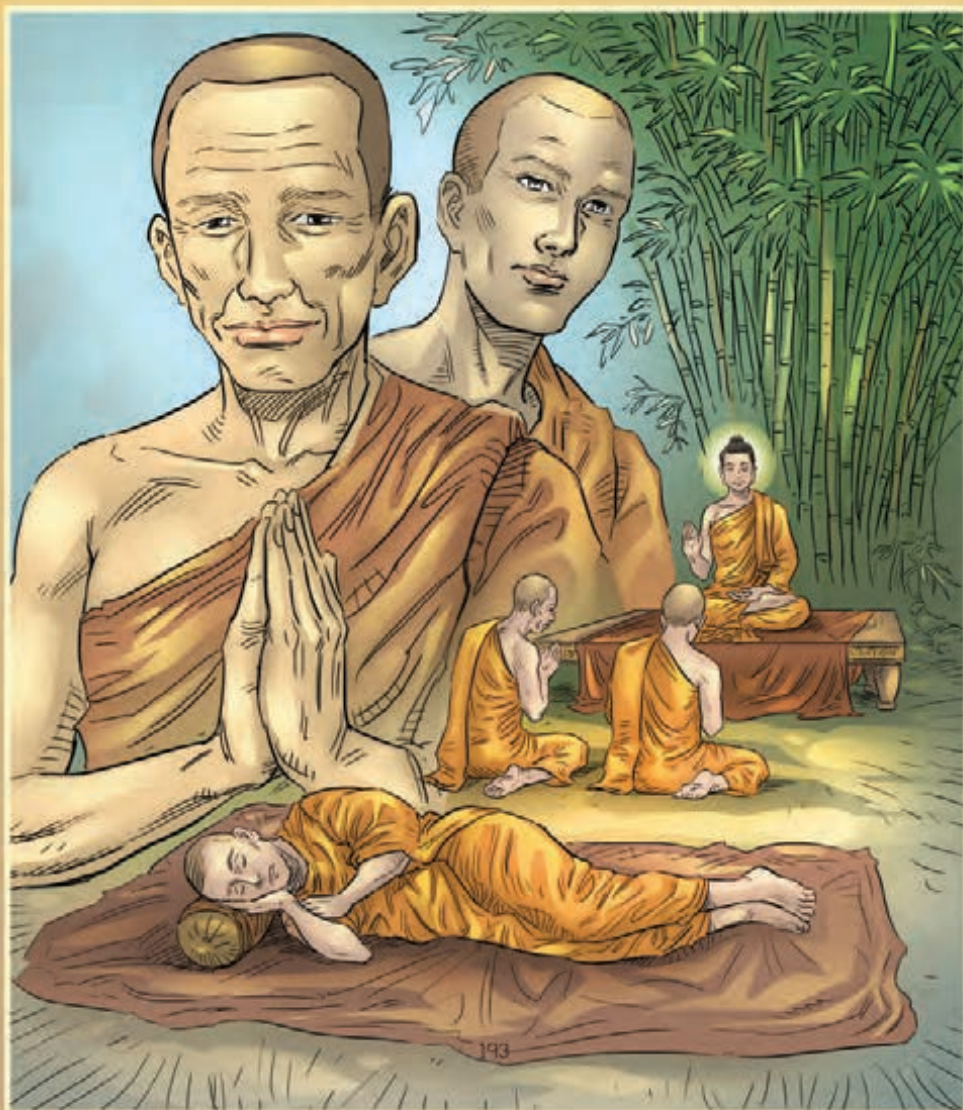
พระปริตรใด ที่พระมหาโลกนาถเจ้าทรงภาซิตไว้ แก่พระ
องค์ลิมาลเถระย่อมสามารถยังการคลอดบุตรให้สำเร็จได้โดยสวัสดิ
ในทันที ขอเราทั้งหลายจงสวดพระปริตรอันมีเดชใหญ่ คงอยู่ตลอด
กับ นั้น เทอญ.

บทอังคุลิมาลปริตร

ยะโตหัง ภาคินี อะริยาเย ชาติยา ชาโต,
นาภิขานามิ สัจฺจิจจะ ปาณัง ชีวิตา โวโรเปตา.
เตนะ สัจฺเจนะ โสตถิ เต โหตุ, โสตถิ คัพภัสสะ.

ดูก่อนน้องหญิง นับแต่เราเกิดโดยอริยชาตินี้แล้ว
เราไม่เคยคิดปลงชีวิตสัตว์เลย
ด้วยสัจจวาจานี้ ขอความสวัสดิ์จึงมีแก่เธอ
ขอความสวัสดิ์จึงมีแก่ครรภ์ของเธอ

โพชฌังคปริตร

โพชฌงค์ กับ โพชฌังคปริตร

โพชฌงค์ ๗ เป็นหมวดธรรมอยู่ในชุดของ โพธิปักขิยธรรม ๓๗ ประการ ซึ่งเป็นธรรมะขั้นละเอียดลึกซึ้งที่ช่วยให้ตรัสรู้ เช่น สติปัฏฐาน ๔ สัมมัปปธาน ๔

โพชฌงค์ แปลว่า ธรรมที่เป็นองค์แห่งการตรัสรู้ ประกอบด้วยธรรมเจ็ดประการ สติ ธัมมวิจยะ วิริยะ ปิตี ปัสสัทธิ สมาธิ และ อุเบกขา ผู้ปฏิบัติจะใช้ธรรมะนี้ตามกรณีไป เช่น

เมื่อจิตใจ ท้อถอย ก็ใช้ วิริยธรรม เพื่อความสมดุลของธรรม ในใจ หรือเมื่อจิตใจ ดำเนินไปได้ดี ในการปฏิบัติก็ปล่อยวางด้วย อุเบกขาธรรม พระอริยบุคคลผู้บรรลุธรรมล้วนแต่ได้รับการเกื้อกูล ด้วยธรรมทั้งเจ็ดเหล่านี้

ส่วน โพชฌังคปริตร คือ บทสวดที่กล่าวถึงโพชฌงค์ทั้งเจ็ด และเหตุการณ์สามเหตุการณ์ ที่โพชฌงค์เป็นธรรมโอสถช่วยเปลื้อง อาการป่วยไข้ให้หายสิ้นไปได้

ครั้งแรก พระพุทธเจ้าประทับอยู่ที่วัดเวฬุวัน วัดในป่าไผ่ ทรงทราบว่าพระมหากัสสปเถระอาพาธหนัก ตอนเย็นจึงได้เสด็จไปเยี่ยมถึงที่อยู่ของท่าน ประทับนั่งที่อาสนะที่ปูไว้แล้วตรัสถามถึงอาการอาพาธ พระมหากัสสปเถระทูลตอบว่า

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ข้าพระองค์คอดทนไม่ได้ ยังอัตภาพให้เป็นไปไม่ได้ ทุกขเวทนาของข้าพระองค์กำเริบหนัก ยังไม่คลายไป ความกำเริบขึ้นย่อมปรากฏ ความทุเลาไม่ปรากฏ”

จากนั้นพระพุทธองค์ทรงแสดงธรรมเรื่องโพชฌังคแก่พระมหากัสสปะ เมื่อท่านได้ฟังแล้วก็ระลึกถึงโพชฌังคเมื่อครั้งที่ท่านบรรลุธรรมเป็นพระอรหันต์ในวันที่เจ็ดของการบวช เป็นโพชฌังคของท่านเอง เป็นองค์แห่งการตรัสรู้ที่เกิดกับท่านเอง เป็นการตรัสรู้ของท่านเอง ผลคือระบบโลหิตและร่างกายกระฉับกระเฉง โรคในกายก็หายสิ้นไป เหมือนหยดน้ำที่เกาะใบบัวไม่ได้เป็นกลิ้งหล่นไป

ครั้งที่สอง พระพุทธเจ้าทรงทราบข่าวอาพาธของพระมหาโมคคัลลานะ จึงเสด็จดำเนินจากวัดเวฬุวันไปเยี่ยมถึงเขาชีมณภู พระมหาโมคคัลลานะทูลตอบอาการเหมือนพระมหากัสสปะ พอพระพุทธองค์ทรงแสดงธรรมเรื่องโพชฌงค์โปรดก็หายจากอาพาธเช่นเดียวกัน

ครั้งที่สาม เมื่อพระพุทธเจ้าทรงประวรที่อารามเวฬุวัน ได้ตรัสบอกพระมหาจุณทะที่เข้าไปเฝ้าให้แสดงโพชฌงค์ว่า

“ดูก่อนจุณทะ โพชฌงค์ทั้งหลายจงแจ่มแจ้งกับเธอ” พอท่านแสดงโพชฌงค์ถวายจบ พระพุทธองค์ก็หายจากพระประวร

บทบาทของโพชฌงค์ในสามเหตุการณ์ดังกล่าวถือเป็นสังจะว่าช่วยให้หายป่วยได้จริง โพชฌงค์ปริตรนำสามเหตุการณ์นั้นมาเป็นบทตั้งสังจะให้ผู้สวดหรือผู้ป่วยหายจากอาการป่วย ซึ่งเป็นคนละกรณีกัน

กรณีของพระพุทธเจ้า พระมหากัสสปะ และพระมหาโมคคัลลานะ ซึ่งเป็นพระอรหันต์ ระลึกถึงโพชฌงค์ของตนซึ่งเป็นสภาวะธรรมที่มีคุณภาพมาก เมื่อฟังแล้วระลึกตามจึงหายป่วยได้

ส่วนกรณีของผู้สวดพระปริตรจะอาศัยปัจจัยจะเป็นสำคัญ และหากผู้ป่วยจะปฏิบัติตนเจริญโพชฌงค์ทั้งเจ็ดประการ ก็ย่อมจะเป็นประโยชน์มากขึ้นด้วย คือได้ใช้ความป่วยไข้ระลึกถึงธรรมะ ใช้นั้นนั้นเจริญกุศล

เพราะสิ่งที่ป่วยนั้นคือ ร่างกาย ซึ่งส่งผลถึง จิตใจ ที่รักร่างกายมาก จิตใจเป็นกังวล เพราะอยากให้ร่างกายหายเป็นปกติ เมื่อยังไม่หาย จิตใจจึงเป็นทุกข์มาก เป็นทุกข์กายด้วยการป่วย และ เป็นทุกข์ใจด้วยโทษะ ทำให้ทุกข์กายดูเหมือนว่ามีมากกว่าเดิม เพราะถูกเพิ่มด้วยทุกข์ใจ จนทุกข์เพราะ อยากให้หายป่วยมากกว่า ทุกข์เพราะป่วย

หากรักษาจิตใจไว้ได้ในขณะที่กายป่วยไข้ ก็ชื่อว่าได้หยุดความทุกข์ไว้ได้หนึ่งทาง และโพชฌงค์ทั้งเจ็ดคือธรรมะที่เหมาะสมที่สุดที่ควรศึกษาพิจารณา ดังที่พระพุทธเจ้าตรัสในนิพพานสูตรว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย โพชฌงค์ ๗ เหล่านี้ อันบุคคลเจริญแล้ว กระทำให้มากแล้ว ย่อมเป็นไปเพื่อความหน่ายโดยส่วนเดียว เพื่อคลายกำหนด เพื่อความดับ เพื่อความสงบระงับ เพื่อความรู้ยิ่ง เพื่อความตรัสรู้ เพื่อนิพพาน

โพชฌงค์ ๗ เป็นไฉน คือ สติสัมโพชฌงค์ ธัมมวิยัลัมโพชฌงค์ วิริยสัมโพชฌงค์ ปิตีสัมโพชฌงค์ ปัสสัทธิสัมโพชฌงค์ สมาธิสัมโพชฌงค์ อุเบกขาสัมโพชฌงค์

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย โพชฌงค์ ๗ เหล่านี้แล อันบุคคลเจริญแล้ว กระทำให้มากแล้ว ย่อมเป็นไปเพื่อความหน่ายโดยส่วนเดียว เพื่อคลายกำหนด เพื่อความดับ เพื่อความสงบระงับ เพื่อความรู้ยิ่ง เพื่อความตรัสรู้ เพื่อนิพพาน”

ขอให้มีความสุขกายใจที่แข็งแรงเจริญด้วยกุศล ขอให้บรรลุนิพพานของพระปริตรนี้ เทอญ.

บทחדโพชฌังคปริตร

สังสาเร สังสะรันตานัง สัพพะทุกขะวินาสะเน
 สัตตะ ัมเม จะ โพชฌังเค มาระเสนัปปะมัททิโน.
 พุขณัตถวา เยปิเม สัตตา ติมะวา มุตตะกุตตะมา
 อะชาติง อะชะรารัพยาธิง อะมะตัง นิพพะยัง คะตา.

บุคคลผู้ประเสริฐพ้นแล้วจากภพทั้งสาม บรรลุพระนิพพาน
 อันไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย ไม่มีอันตรายใด ๆ เพราะรู้แจ้ง
 โพชฌงค์เจ็ดประการ อันเป็นเครื่องขจัดทุกข์ทั้งปวงของเหล่าสัตว์
 ผู้ท่องเที่ยวไปในวัฏสงสาร อันย่ำยีมารและกองทัพบัด

เอวะมาทิกุญเปตัง อะเนกะคุณะสังกะหัง
 โอสะถัญจะ อิมัง มันทัง โพชฌังคณตัมภะณามะ เท.

ขอเราทั้งหลายจงสวดโพชฌังคปริตรนั้น อันมีคุณอย่างนี้
 เป็นต้น ซึ่งเป็นทั้งโอสถและมนต์ อันเป็นที่รวมแห่งคุณเป็นอนันต์
 เทอญ.

บทโพชฌังคปริตร

โพชฌังโค สติสังขาโต
วิริยัมปติปัสสทธิ

สมาธูปেকเขโพชฌังคา
มุนินา สัมมะทักขาทา

ธัมมานัง วิจะโย ตะถา

โพชฌังคา จะ ตะถาปะเร.

สัตเตเต สัพพะทัสสินา

ภาวิตา พะหุลิกะตา.

โพชฌงค์ ๗ ประการ เหล่านี้ คือ สติสัมโพชฌงค์ ธัมมวิจย-
สัมโพชฌงค์ วิริยสัมโพชฌงค์ ปติสัมโพชฌงค์ ปัสสัทธิสัมโพชฌงค์
สมาธิสัมโพชฌงค์ อุเบกขาสัมโพชฌงค์ อันพระมุนิผู้ทรงรู้แจ้งธรรม
ทั้งปวงตรัสไว้แล้วโดยชอบว่า ผู้บำเพ็ญและกระทำโพชฌงค์ให้มาก

สังวัตตันติ อะภิญญายะ
เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ

นิพพานายะ จะ โพธิยา

โสตถิ เต โหตุ สัพพะทา.

ย่อมเป็นไปเพื่อความรู้แจ้ง เพื่อบรรลุถึงพระนิพพาน และ
เพื่อความตรัสรู้ ด้วยสัจจวาจานี้ ขอความสวัสดีจงมีแก่ท่านทุกเมื่อ
เถิด

เอกัสมิง สะมะเย นาโถ
คิลานะ ทุกขิตะ ทิสฺวา

โมคคัลลำนัญจะ กัสสะปัง
โพชฌังเค สัตตะ เทสะยิ.

สมัยหนึ่ง พระโลกนาถเจ้าทอดพระเนตรเห็นพระโมคคัลลานะ และพระมหากัสสปะอาพาธได้รับความทุกข์ จึงทรงแสดงโพชฌงค์เจ็ด

เต จะ ตัง อะภินันทิตฺวา
เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ

โรคา มุจจิงสุ ตังขะณ
โสตถิ เต โหตุ สัพพะทา.

พระเถระทั้งสองต่างยินดีรับโพชฌงค์นั้น หายจากโรคทันที ด้วยสัจวาจานี้ ขอความสวัสดิ์จึงมีแก่ท่านทุกเมื่อเกิด

เอกะทา ธัมมะราชาปิ
จุนทตฺเถเรนะ ตัญญูวะ

เคสฺสญฺเณนาภิปีฬิโต
ภะณปาเตวฺวานะ สาทะรัง.

ครั้งหนึ่ง แม้องค์พระธรรมราชาเอง ทรงพระประชวรหนัก จึงตรัสสั่งให้พระจุนทเถระ สารายาโพชฌงค์นั้นแหละถวายโดยเคารพ

สัมโมทิตฺวา จะ อาพาธา
เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ

ตัมहा वृद्धश्रुति श्रुतान्ते
โสतถि ते होतु सप्पथा.

พระพุทธรองค์ทรงบันเทิงพระทัย ทรงหายจากโรคอาพาธนั้นโดยพลัน ด้วยสัจวาจานี้ ขอความสวัสดิ์จึงมีแก่ท่านทุกเมื่อเกิด

ปะหีนา เต จะ อาพาธา ตินณันนัมปิ มะเหลนัง
มัคคาหะตะกิเลสาวะ ปัตตานุปปัตติธัมมะตัง
เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ โสติเถ เต โหตุ สัพพะทา.

อาพาธเหล่านั้น ของพระพุทธเจ้าและพระเถระทั้งหลาย ผู้
แสวงหาคุณอันประเสริฐทั้งสาม ได้หายไปแล้ว ดุจกิเลสที่ถูกระ
อียมรคกำจัดแล้ว ถึงความไม่กำเริบอีกเป็นธรรมดา ด้วยสัจ
วาจานี้ ขอความสวัสดีจึงมีแก่ท่านทุกเมื่อเถิด.

อภัยปริตร

อภัยปริตร คือ พระปริตรไม่มีภัย ที่กล่าวอ้างคุณพระรัตนตรัยมาจัดสิ่งชั่วร้าย สันนิษฐานว่าประพันธ์โดยพระเถระชาวเชียงใหม่ สมัยเดียวกับคาถาชินบัญชร ต่อมาได้แพร่หลายไปถึงประเทศพม่าและศรีลังกา โบราณท่านแนะนำว่า หากฝันร้ายให้สวด ยันทุน จะช่วยกลับร้ายกลายเป็นดี ยันทุน ก็คือ อภัยปริตร นี้เอง แท้จริงแล้ว **ความฝัน** เกิดจากเหตุ ๔ ประการ คือ

๑. ธาตุโทษะ ธาตุกำเริบ คือ ธาตุที่ไม่สมดุลกันเนื่องจากรับประทานมากเกินไปเป็นต้น เช่น ฝันว่าตกเขา ถูกสัตว์ร้ายไล่ตาม

๒. อนุภุตบุพพะ อารมณ์ที่เคยเสวย คือ ใจห่วงงเหงี้ยวเก็บเอาสิ่งที่ตนพบเห็นเมื่อก่อนมาฝัน

๓. เทวโตปลังหาระ เทวดาน้อมน้าวใจ คือ เทวดาบอกเหตุดีหรือร้าย ทำให้ฝันสิ่งที่เป็นประโยชน์บ้าง ความหายนະบ้าง อาจเป็นจริงหรือไม่จริงก็ได้

๔. บุพพนิมิตตะ บุพนิมิตของกรรม คือ ฝันเห็นสิ่งที่จะเป็นประโยชน์บ้าง ความหายนະบ้าง เพราะอำนาจของกุศลและอกุศลที่ได้ทำไว้

ในความฝันทั้งสี่ข้อนี้ ข้อสุดท้ายเชื่อถือได้ อย่างไรก็ตามเมื่อระลึกถึงพระรัตนตรัยแล้วจิตย่อมผ่องใสด้วยศรัทธาที่เชื่อในพระพุทธเจ้าและในกรรม

บทชัลดอทยปริตร

บุญญะลาภัง มะหาเตชัง
สัพพะสัตตะหิตัง ชาตัง
อตัตปะระหิตัง ชาตัง

วณณะกิตติมะหายะสัง
ตัง สุณันตุ อะเสสะโต.
ปะริตตันตัมภะณามะ เท.

ขอท่านสาธุชนทั้งหลาย จงฟังพระปริตรนั้น อันให้ได้บุญ
มีเดชมามาก มีเกียรติคุณ มียศมาก อันเป็นประโยชน์แก่อกุลแก่สัตว์
ทั้งปวงโดยทั่วไป ขอเราทั้งหลาย จงสวดพระปริตรนั้น อันเป็น
ประโยชน์แก่อกุลแก่ตนและผู้อื่น เทอญ.

บทกยปริตร

ยันทุนนิมิตตัง อะวะมังคะลัญจะ
โย จามะนาโป สะกณัสสะ สัทโท
ปาปคคะโห ทุสสุปินัง อะกันตัง
พุทธานุภาเวนะ วินาสะเมนตุ.

กลางร้ายและสิ่งที่เป็นอัปมงคลใด ๆ
เสียงนกที่ไม่น่าชอบใจและบาปเคราะห์ใด ๆ
ฝันร้ายที่ไม่ต้องการอันใด ที่มีอยู่
ขอสิ่งเหล่านั้นจงถึงความพินาศไป
ด้วยพุทธานุภาพเถิด

ยันทุนนิมิตตัง อะวะมังคะลัญจะ
โย จามะนาโป สะกณัสสะ สัทโท
ปาปคคะโห ทุสสุปินัง อะกันตัง
ธัมมานุภาเวนะ วินาสะเมนตุ.

กลางร้ายและสิ่งที่เป็นอัปมงคลใด ๆ
เสียงนกที่ไม่น่าชอบใจและบาปเคราะห์ใด ๆ
ฝันร้ายที่ไม่ต้องการอันใด ที่มีอยู่
ขอสิ่งเหล่านั้นจงถึงความพินาศไป
ด้วยธรรมานุภาพเถิด

ยันทุนนิมิตตัง อะวะมังคะลัญจะ
โย จามะนาโป สะกุณัสสะ สัทโท
ปาปคคะโท ทสสุปิณัง อะกันตัง
สังฆานุภาเวนะ วินาสะเมตตุ.

กลางร้ายและสิ่งที่เป็นอัปมงคลใด ๆ
เสียงนกที่น่าพอใจและบาปเคราะห์ใด ๆ
ฝันร้ายที่ไม่ต้องการอันใด ที่มีอยู่
ขอสิ่งเหล่านั้นจงถึงความพินาศไป
ด้วยสังฆานุภาพเถิด.

เทวดาอุยโยชนคาถา

เทวดาอุยโยชนคาถา เป็นบทสวดส่งเทวดา ที่ได้เชื่อเชิญ มาด้วยน้ำใจและด้วยกตัญญูในตอนต้นอย่างเป็นการเป็นงาน เมื่อ จะจากลา จึงมีบทสำหรับสวดให้เหมาะสม

ขอให้เทวดาเหล่านั้นอนุโมทนาบุญกุศล และขอฝากคำขำ เตือนว่า จงให้ทานด้วยศรัทธา รักษาศีลอยู่เสมอ และยินดีในการ เจริญภาวนา

และขอผูกมนต์ความคุ้มครองรักษาด้วยเดชกำลังของพระ สัมมาสัมพุทธเจ้า พระปัจเจกพุทธเจ้า และพระอรหันต์ทั้งหลาย

เทวดาอุยโยชนคาถา

ทุกขปัตตดา จะ นิททุกขา ะยัปัตตดา จะ นิพพะยา
โสภปัตตดา จะ นิโสโสกา โหนตุ สัพเพปิ ปาณินโน.

ขอสัตว์ทั้งปวงที่มีทุกข์ จงหายทุกข์ ที่มีภัย จงปราศ
จากภัย ที่มีโศก จงหายโศกเถิด

เอตตาวะตา จะ อัมเหติ สัมภะตัง ปุญญะสัมปะกัง
สัพเพ เทวานุโมทนต์ สัพพะสัมปัตติสิทธิยา.

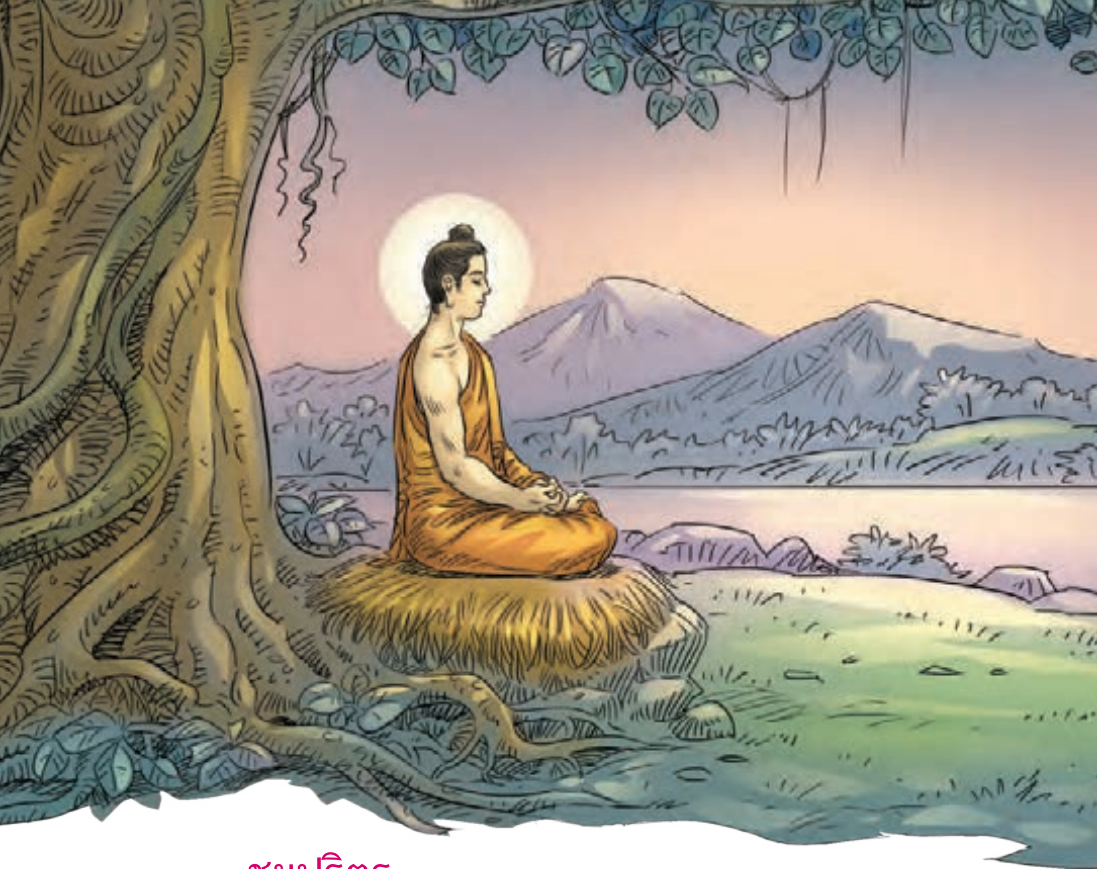
ขอเหล่าเทวดาทั้งปวง จงอนุโมทนาบุญสมบัติ ที่ข้าพเจ้า
ทั้งหลายได้บำเพ็ญด้วยการสวดพระปริตรเหล่านี้ เพื่อความสำเร็จ
แห่งสมบัติทั้งปวงเถิด

ทานัง ทะทนต์ สัทธายะ สีสัง รักขันตุ สัพเพทา
ภาวะนาภีระตา โหนตุ คัจฉันตุ เทวะตาคะตา.

ขอเทวดาทั้งหลายจงให้ทานด้วยศรัทธา จงรักษาศีลอยู่ทุก
เมื่อ จงเป็นผู้ยินดีในภาวนา ขอเชิญเทวดาทั้งหลายที่มาประชุมกัน
ในที่นี้กลับสถานของตนเถิด

สัพเพ พุทธา พะลัปัตตดา ปัจเจกานัญจะ ยัง พะลัง
อะระหันตานัญจะ เตเชนะ รักขัง พันธามิ สัพพะโส.

ข้าพเจ้าขอผู้กมนต์คุ้มครองรักษาไว้โดยประการทั้งปวง
ด้วยเดชแห่งพระกำลังของพระพุทธเจ้าทั้งหลายทุกพระองค์ ผู้ทรง
พละนุภาพ ด้วยเดชแห่งกำลังของพระปัจเจกพุทธเจ้าทั้งหลาย และ
ด้วยเดชแห่งกำลังของพระอรหันต์ทั้งหลาย.

ชยปริตร

ชยปริตร หรือเรียกว่า **ชะยันโต** นี้ กล่าวถึงชัยชนะของพระพุทธเจ้า แล้วอ้างสัจจาจากนั้นมาคุ้มครองให้มีความสวัสดิ์

คาถา ๑-๓ กล่าวอ้างอิงชัยชนะที่เยี่ยมยอดของพระพุทธเจ้าคือการชนะกิเลสทั้งสิ้น ณ คงไม่โพธิ์

คาถา ๔-๖ เป็นพระพุทธพจน์ที่นำมาจากคัมภีร์อังคุตตรนิกาย ปุพฺพพัฒฺตสูตร ที่กล่าวถึงเวลาที่ทำความดีเป็นฤกษ์ที่ดี

พระปริตรนี้ มีอานิสงส์ให้เกิดชัยชนะและสิริมงคล อย่างไรก็ตาม การเอาชนะกิเลสตนได้ก็คือชัยชนะอันเป็นสิริมงคล

บทชัชชยปริตร

ชะยัง เทวมะนุสสานัง	ชะโย โหตุ ปะราชิโต
มาระเสนา อะภิกกันตา	สะมันตา ทัววะสะโยชะนา.
ขันตีเมตตาอะธิฏฐานา	วิทังเสต์วานะ จักขุมา
กะวากะเว สังสะรันโต	ทิพพะจักขุง วิโสธะยิ.

ขอชัยชนะจงมีแก่เทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย ขอให้ผู้ที่พ่ายแพ้จงกลับมีชัยชนะ พระพุทธเจ้าผู้มีจักขุ เมื่อยังท่องเที่ยวอยู่ในภavn้อยใหญ่ ทรงกำจัดมารและกองทัพให้ห่างออกไป ๑๒ โยชน์ โดยรอบ ด้วยขันติบารมี เมตตาบารมี และอธิษฐานบารมี ทรงทำทิพยจักขุให้บริสุทธิ์ผ่องใสแล้ว

ปะริยาปันนาทิสถณานัง	หิตายะ จะ สุขายะ จะ
พุทเธกัจจัง วิโสเธตวา	ปะริตตันตัมภะณามะ เห.

ทรงบำเพ็ญพุทเธกัจจังสำเร็จบริบูรณ์ เพื่อประโยชน์เกื้อกูลและความสุขแก่สัตว์ทั้งหลายผู้มุ่งหมายความสวัสดิเป็นต้น ขอเราทั้งหลายจงสวดพระปริตรนั้น เทอญ.

บทชยปริตร

มะหาการุณิกโก นาโถ หิตายะ สัพพะปาณินัง
 ปุเรตฺวา ปาระมี สัพพา ปัตโต สัมโพธิมุตตะมัง
 เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ โหตุ เต ชะยะมังคะลัง.

พระพุทธเจ้าผู้ทรงพระมหากรุณาธิคุณ ทรงเป็นที่พึ่งของโลก ทรงบำเพ็ญบารมีครบทุกประการ เพื่อประโยชน์แก่อกุลแก่สัตว์ทั้งปวง ทรงบรรลุพระสัมโพธิญาณอันยอดเยี่ยม ด้วยสัจวาจานี้ ขอชัยมงคลจงมีแก่ท่าน

ชะยันโต โพธิยา มูเล สักยานัง นันทิวัทธมโน
 เอวัง ต்வัง วิชะโย โหหิ ชะยัสสุ ชะยะมังคะเล.

ขอท่านจงมีชัยชนะ เหมือนพระพุทธเจ้าผู้ทรงเพิ่มพูนความยินดีแก่เจ้าศากยะทั้งหลาย ทรงชนะ ณ คงไม้โพธิพฤกษ์ ขอท่านจงชนะในชัยมงคลเถิด

อะปะราชิตะปัลลังเก สีเส ปะฐะวีโปกชะเร
 อะภิสเอก สัพพะพุทธานัง อัคคัปปัตโต ปะโมหะติ.

(ขอท่านจงบรรลุถึงความเป็นเลิศ เบิกบานใจ) เหมือนพระพุทธเจ้าผู้ทรงบรรลุธรรมอันเลิศ ทรงเบิกบานพระทัยเหนือบัลลังก์แห่งชัยชนะ ณ พื้นปฐพีอันประเสริฐเลิศแผ่นดิน อันเป็นที่ตรัสรู้ของพระพุทธเจ้าทุกพระองค์

สฺนั กขัตตัง สุมังคะลัง
สฺขะ โณ สุมหุตโต จะ

สฺปะภาตัง สฺหุณฺฐิตัง
สฺยิณฺฐัง พริหัมะจาริสฺสุ.

(วันที่บำเพ็ญสุจริตธรรมสามประการ) ก็เป็นฤกษ์ดี มงคลดี ยามรุ่งดี ยามตื่นดี ขณะดี ชั่วครู่ดี ทานที่ถวายแก่ผู้ประพฤติพรหมจรรย์ (ในวันที่บำเพ็ญสุจริตธรรมสามประการ) เป็นทานที่ถวายดีแล้ว

ปะทักขิณัง กายะกัมมัง
ปะทักขิณัง มะโนกัมมัง
ปะทักขิณานิ กัตถวานะ

วาจา กัมมัง ปะทักขิณัง
ปะณิธิ เต ปะทักขิณา
ละภันตเต ปะทักขิणे.

กายกรรม (ที่ทำในวันนั้น) เป็นกรรมที่ดี วจีกรรมก็เป็นกรรมที่ดี มโนกรรมก็เป็นกรรมที่ดี ความตั้งใจของท่านก็เป็นสิ่งที่ดี บุคคลทั้งหลายเมื่อทำกายกรรมเป็นต้นที่ดี ย่อมได้รับผลที่ดี

เต อัตถะลัทธา สฺขิตา
อะโรคา สฺขิตา โหชะ

วิรุฬฺหา พุทธะสาสะเน
สะหะ สัพเพหิ ญฺาติภิ.

ขอให้ท่านทั้งหลาย (ทั้งชายและหญิง) พร้อมทั้งญาติมิตรทั้งปวง จงได้รับประโยชน์ มีความสุข รุ่งเรืองในพระศาสนาของพระพุทธเจ้า เป็นผู้ปราศจากโรค มีความสุข เทอญ.

บทสัพพมังคลคาถา

ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง
สัพพะพุทธานุภาเวนะ

รักขันตุ สัพพะเทวะตา
สะทา โสตถิ ภะวันตุ เต.

ขอสรรพมงคลจงมีแก่ท่าน ขอเหล่าเทวดาทั้งปวงจงรักษา
ท่าน ด้วยอานุภาพแห่งพระพุทธเจ้าทั้งปวง ขอความสวัสดิ์ทั้งหลาย
จงมีแก่ท่านทุกเมื่อ เทอญ.

ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง
สัพพะธัมมานุภาเวนะ

รักขันตุ สัพพะเทวะตา
สะทา โสตถิ ภะวันตุ เต.

ขอสรรพมงคลจงมีแก่ท่าน ขอเหล่าเทวดาทั้งปวงจงรักษา
ท่าน ด้วยอานุภาพแห่งพระธรรมทั้งปวง ขอความสวัสดิ์ทั้งหลายจง
มีแก่ท่านทุกเมื่อ เทอญ.

ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง
สัพพะสังฆานุภาเวนะ

รักขันตุ สัพพะเทวะตา
สะทา โสตถิ ภะวันตุ เต.

ขอสรรพมงคลจงมีแก่ท่าน ขอเหล่าเทวดาทั้งปวงจงรักษา
ท่าน ด้วยอานุภาพแห่งพระสงฆ์ทั้งปวง ขอความสวัสดิ์ทั้งหลายจงมี
แก่ท่านทุกเมื่อ เทอญ.

แผ่เมตตา

เมตตา เป็นหนึ่งใน พรหมวิหารสี่ ธรรมเป็นเครื่องอยู่ของพรหม คือ เมตตา ความปรารถนาดีอย่างจริงใจต่อเพื่อนมนุษย์ กรุณา ความสงสาร เมื่อพบเห็นผู้อื่นประสบทุกข์และปรารถนาให้พ้นจากทุกข์ มุทิตา ความพลอยยินดี เมื่อพบเห็นผู้อื่นดีกว่าตน และ อุเบกขา การวางเฉย เมื่อตนไม่อาจช่วยเหลือผู้อื่นด้วยเมตตาหรือกรุณา ก็คำนึงว่าเขาได้รับผลเช่นนี้เพราะกรรมของตน

ในขณะที่แผ่เมตตา ควรแผ่เมตตาให้ตัวเองก่อน เพื่อสร้างความรู้สึกเป็นมิตรในจิตเราว่า เราปรารถนาสุข เกลียตทุกข์ คนอื่น ๆ ก็เช่นกัน แล้วจึงแผ่แก่ผู้อื่นภายหลัง โดยจิตเรามุ่งไปสู่ความปรารถนาดีเป็นหลัก สรรพสัตว์เป็นเพียงฉากหลัง ถ้าจิตของเรามุ่งไปที่สรรพสัตว์เป็นหลักเมตตาจะมีกำลังน้อย บริกรรมคำแผ่เมตตาอย่างต่อเนื่อง จะบริกรรมในใจหรือเปล่งเสียงเบา ๆ เป็นคำบาลีหรือไทยก็ได้

บทแผ่เมตตาให้แก้ตนเอง

อะหัง สุขิโต โหมิ.

ขอให้ข้าพเจ้าจงมีความสุขเถิด

อะหัง นิททุกโข โหมิ.

ขอให้ข้าพเจ้าอย่าได้มีความทุกข์เลย

อะหัง อะเวโร โหมิ.

ขอให้ข้าพเจ้า จงเป็นสุขเป็นสุขเถิด อย่าได้มีเวรแก่กันและกันเลย

อัปฺยาปฺโข โหมิ.

จงเป็นสุขเป็นสุขเถิด อย่าได้เบียดเบียนซึ่งกันและกันเลย

อะนฺโฆ โหมิ.

จงเป็นสุขเป็นสุขเถิด อย่าได้มีความทุกข์กายทุกข์ใจเลย

สุชี. อตฺตานัง ปะริหะรามิ.

จงมีความสุขกายสุขใจ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด.

ถ้าผู้แผ่เมตตาเป็นสตรีให้บริกรรมว่า อะหัง สุขิตา โหมิ. นิททุกขา โหมิ. อะหัง อะเวรา โหมิ. อัปฺยาปฺชา โหมิ. อะนฺฆา โหมิ. สุชีนี. อตฺตานัง ปะริหะรามิ.

บทแผ่อัปมัญญา

บทแผ่เมตตา

สัพเพ สัตตา

สัตว์ทั้งหลายทั้งปวง

อะเวรา โหนตุ.

จงเป็นสุขเป็นสุขเถิด อย่าได้มีเวรแก่กันและกันเลย

อัปยาปัชชา โหนตุ.

จงเป็นสุขเป็นสุขเถิด อย่าได้เบียดเบียนซึ่งกันและกันเลย

อะนีฆา โหนตุ.

จงเป็นสุขเป็นสุขเถิด อย่าได้มีความทุกข์กายทุกข์ใจเลย

สุขี. อัตตานัง ปะริหะรันตุ.

จงมีความสุขกายสุขใจ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้น
เถิด.

บทแผ่กรุณา

สัพเพ สัตตา ทุกขา มุจจันตุ.

สัตว์ทั้งหลายทั้งปวง จงพ้นจากทุกข์เถิด.

บทแผ่มุทิตา

สัพเพ สัตตา ยะถาลัทธะสัมปัตติโต มา วิคัจฉันตุ.

สัตว์ทั้งหลายทั้งปวง อย่าพลัดพรากจากสมบัติที่ตนได้
รับเลย.

บทแผ่อุเบกขา

สัพเพ สัตตา กัมมัสสะกา โหนติ.

สัตว์ทั้งหลายทั้งปวง เป็นผู้ที่มีกรรมเป็นสมบัติของตน.

ตามหลักอภิธรรม พรหมวิหารเหล่านี้ เรียกว่า อัปมัญญา คือ ธรรมที่ไม่มีประมาณ หมายความว่า ผู้บำเพ็ญพรหมวิหารเหล่านี้ พึงแผ่ไปในเหล่าสัตว์ผู้อยู่ในสถานที่ทั้งปวงไม่จำกัดบุคคล ทั้งปราศจากจิตผูกพันในบุคคลเหล่านั้น

บทปัดตีทานคาถา

ยา เทวะตา สันติ วิหาระวาสินี
อุเป ฆะเร โพธิฆะเร ตะหิง ตะหิง

เทวดาเหล่าใดมีปกติอยู่ในวิหาร, สถิตอยู่ที่เรือนพระสฤป
ที่เรือนโพธิ์ในที่นั้น ๆ

ตา ธัมมะทาเนนะ ภาวันตุ ปุชิตา
โสตถิง กะโรนเตระ วิหาระมณฺฑะเล

เทวดาเหล่านั้น เป็นผู้อันเราทั้งหลายบูชาแล้ว ด้วยธรรม
ทาน ขอจงกระทำความสวัสดีในวิหารมณฑลนี้

เถรา จะ มัชฌมา นวะกะกา จะ ภิกขะโว
สารามิกา ทานะปะตี อุปาสะกา

พระภิกษุทั้งหลาย ที่เป็นเถระก็ดี ที่เป็นมัชฌิมะก็ดี ที่เป็น
นวกะก็ดี, อุบาสกอุบาสิกาทั้งหลาย ผู้เป็นทานบดีก็ดี พร้อมด้วย
อารามิกชนก็ดี

คามา จะ เทสา นิคมา จะ อิสสระรา
สัปปาณะภูตา สุขิตา ภาวันตุ เต

ชนทั้งหลายที่เป็นชาวบ้านก็ดี ที่เป็นชาวเมืองก็ดี ที่เป็นชาว
นิคมก็ดี ที่เป็นอิสสรชนก็ดี, ขอสัตว์ที่มีชีวิตเหล่านั้น จงเป็นผู้ถึงซึ่ง
ความสุขเถิด

ชะลาพูชา เยปิ จะ อันทะสัมภะวา

สังเสทชะตา อะละโวปะปาติกา

แม้สัตว์เหล่าใด ที่เป็นชะลาพูชะกำเนิดก็ดี ที่เป็นอันทะชะ
กำเนิดก็ดี, ที่เป็นสังเสทชะกำเนิดก็ดี ที่เป็นโอปปาติกะกำเนิดก็ดี

นิยานิกัง รัมมะวะรัง ปะฏิจะ เต

สัพเพปิ ทุกขัสสะ กะโรนตุ สังขะยัง.

สัตว์เหล่านั้นแม้ทั้งปวง อาศัยพระธรรมอันประเสริฐอันเป็น
นิยานิกรรมนำออกจากสังสารแล้ว, จงกระทำความสิ้นไปแห่ง
ทุกข์เกิด

ฐาตุ จิรัง สะตัง รัมโม

รัมมัทธะรา จะ ปุคคะลา

ขอธรรมของสัตว์บุรุษทั้งหลาย และบุคคลทั้งหลายผู้ทรง
ธรรม จงดำรงอยู่สิ้นกาลนาน

สังโฆ โหตุ สะมัคโควะ

อัทธายะ จะ หิตายะ จะ

ขอพระสงฆ์จงเป็นผู้พร้อมเพรียงกันทีเดียว เพื่อประโยชน์
และเกื้อกูลเกิด

อัมเห รักขะตุ สัทธัมโม

สัพเพปิ รัมมะจาริโน

ขอพระสัทธรรมจงรักษาเราทั้งหลาย และผู้ประพฤติธรรม
แม้ทั้งปวง

วุทฌิง สัมปาปุณเณยามะ

รัมเม อะริยัปปะเวทิตะ.

ขอเราทั้งหลายพึงถึงพร้อมความเจริญ ในธรรมที่พระอริย
เจ้าประกาศไว้แล้วเกิด.

ปะสันนา โหนตุ สัพเพปิ ปาณินो พุทธสาสะเน
ขอสัตว์มีชีวิตแม่ทั้งปวง จงเป็นผู้เลื่อมใสในพระพุทธศาสนา
สัมมา ธารัง ปะเวจฉันโต กาเล เทโว ปะวัสสะตุ
ขอฝนจงตกต้องตามฤดูกาล เพิ่มสายธารให้โดยชอบ
วุฑฒิภาวายะ สัตต่านัง สะมิทัง เนตุ เมทะนิง
จงนำความสำเร็จมาสู่พื้นปฐพี เพื่อความเจริญแก่สัตว์ทั้ง

หลาย

มาตา ปิตา จะ อัถระชัง นิจจัง รักขันติ ปุตตะกัง
มารดาและบิดาย่อมรักษาบุตรน้อย ผู้เกิดในตนเป็นนิത്യ
ฉันโต,

เอวัง อัมเมนะ ราชาโน ปะชัง รักขันตุ สัพพะทา.
ขอพระราชาจงปกครองประชาชนโดยชอบธรรม ในกาล
ทุกเมื่อ ฉะนั้น เกิด.

คำถวายผ้ากฐิน

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ.

(สวด ๓ จบ)

มะยัง ภันเต กัมมัญจะ กัมมะผลัญจะ สัตถะหิต์วา
 สมะสังฆา สมะฉันทา สมะจิตตา สังสารวัฏฏะทุกขะโต
 โมจะนัตถายะ นิพพานัสสะ สัจฉิกระณัตถายะ อิมัง กะถินะ-
 จีวะรัง สะปะริวารัง สังฆัสสะ เทมะ, อมินา จีวะเรนะ กะถินัง
 อัตถะระถะ.

อิทัง โน ปุญญัง นิพพานัสสะ ปัจจะโย โหตุ.

อิมัง ปุญญะปัตติง มาตาปิตุ อาจะริยะ อัยยะกะ อัยยิกา
 ญาติมิตรานัง เสสะสัตตานัญจะ เทมะ. สัพเพปิ เต อิมัง ปุญญะ-
 ปัตติง สัทธานะ สุขิตา โหนตุ.

ข้าแต่พระสงฆ์ผู้เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลายเชื่อกรรมและผลของ
 กรรม มีจิตศรัทธา พร้อมเพรียงกันเป็นเอกฉันท์ ขอน้อมถวายกฐิน
 จีวรนี้ พร้อมทั้งของบริวาร แต่พระสงฆ์ เพื่อความพ้นจากทุกข์ใน
 วัฏสงสาร เพื่อการกระทำให้แจ้ง ซึ่งพระนิพพาน, ขอท่านทั้งหลาย
 จงกรานกฐินด้วยจีวรนี้.

ขอบุญนี้ของข้าพเจ้าทั้งหลายจงเป็นปัจจัยแห่งพระนิพพาน.

ข้าพเจ้าทั้งหลายขออุทิศส่วนบุญนี้ ให้แก่มารดาบิดา ครูบา-
 อาจารย์ ปู่ ย่า ตา ยาย และญาติมิตรสหาย ที่มีชีวิตอยู่ก็ดี ที่ล่วงลับ
 ไปแล้วก็ดี พร้อมด้วยสรรพสัตว์ทั้งหลาย. ขอให้ท่านเหล่านั้น เมื่อได้
 รับส่วนบุญนี้แล้ว จงมีความสุขโดยทั่วกัน เทอญ.

หนังสือประกอบการเรียบเรียง

พระไตรปิฎกและอรรถกถาแปล ฉบับมหาภูมิบาลราช-
วิทยาลัย

คัมภีร์วิสุทธิมรรค พระพุทธโฆสเถระ รจนา สมเด็จพระ-
พุทธาจารย์ (อาจ อาสภมหาเถร) แปลและเรียบเรียง

คัมภีร์อริยานวรรณนา พระมหาสมปอง มุกฺขิโต แปลและ
เรียบเรียง

พระปริตรธรรม แปลโดย พระคันธสाराภังค์

คุณธรรมของคนดีและพรหมวิหาร ๔ เรียบเรียงโดย
พระคันธสाराภังค์

พจนานุกรมพุทธศาสตร์ฉบับประมวลธรรม เรียบเรียงโดย
พระพรหมคุณาภรณ์

ปรมัตถธรรม ๔ เรียบเรียงโดย พระเทพกิตติปัญญาคุณ
มิลินทปัญหา มูลนิธิปราณี สำเร็จราชย์ แปลโดย ไชยวัฒน์
กปิลกาญจน์

อานิสงส์ไตรสรณคมน์ เรียบเรียงโดย ธนิต อยู่โพธิ์
อานุภาพพระปริตต์ แปลและเรียบเรียงโดย ธนิต อยู่โพธิ์
พุทธมนต์สาระที่ปณี แปลและเรียบเรียงโดย สมภาพ
สงวนพานิช

คู่มือคลังปริยัติธรรม เรียบเรียงโดย นายแพทย์เกิด ธนชาติ
จากเทศนาโดย พระมหาประนอม ธมฺมาลงกาโร
พระมหาวิสุทธิ จานากโร a7buapa@gmail.com
เรียบเรียงร้อยความ

อานุภาพพระปริตร

“กตปริตตณฺหิ มหาราช ปุริสํ ทสฺสิดูกาโม อหิ นํ ทสฺสติ, วิวญฺญํ มุขํ ปิพฺพติ, โจรานํ อุกฺกิตฺตลคฺคหฺมปิ น สฺมภวติ, เต ลคฺคหํ มุณฺจิตฺวา เปมํ กโรนฺติ, กุปีโตปิ หตฺถินาโค สฺมาคฺคฺนฺตฺวา อฺปรมฺติ, ปชฺชลิทฺมหาอคฺคิกขฺนโรปิ อฺปคฺคฺนฺตฺวา นิพฺพายติ, วิสํ หลาหลมฺปิ ขายิตํ อคฺทํ สฺมปชฺชติ, อาหารตฺถํ วา ผรฺติ, วรฺกา หนฺตฺกามา อฺปคฺคฺนฺตฺวา ทาสฺสฺจฺตา สฺมปชฺชนฺติ, อกฺกนฺโตปิ ปาโส น สํวรฺติ.”

(มิลินทปัลลยพยากรณ์, เมณฑกปัลลยทกณฺฑ, อเนกชาดก, มจฺจุปาสมุตฺติปัลลย)

พระนาคเสนเถระกล่าวถึงอานุภาพพระปริตรแก่พระเจ้ามิลินทว่า

“ขอถวายพระพร ญัตถังการจะกัต ก็ไม่อาจจะกัตบุรุษผู้เจริญพระปริตรได้ ย่อมอ้าปากไม่ขึ้น, พวกโจรก็ไม่อาจจะโจ้ไม่ค้อนขึ้น (ทำร้าย) ได้ พวกโจรเหล่านั้นจะพากันทิ้งไม้ค้อนเสียแล้วทำความรักให้เกิดขึ้นแทน, แม้ช้างดุ พอมาถึงตัวเข้าเท่านั้น ก็เชื่องไป, แม้กองไฟใหญ่กำลังลุกโพล่งอยู่ ลามมาถึงตัวเท่านั้นก็พลันดับไป, แม้ยาพิษแรงกล้าที่กลืนกินเข้าไป ก็หายไปเหมือนเจอยาแก้พิษหรือกลับเป็นอาหารแผ่ชานไป, นักฆ่าคนผู้ต้องการจะกำจัดพอถึงตัวเข้าเท่านั้นก็ยอมตนเป็นทาสไป, แม้เดินเหยียบบ่วง มันก็หาค้างตัวเอาไม่.”

เรื่องน่ารู้เกี่ยวกับการสวดมนต์ไหว้พระ

คำว่า สวดมนต์ไหว้พระ หมายถึง มีจิตใจน้อมต่อ พระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์ แล้วแสดงออกซึ่งจิตใจ ที่ตั้งงามผ่านบทสวด หรือกล่าวอีกนัยหนึ่ง เมื่อน้อมใจ สวดตามบท ย่อมนำใจให้เข้าถึงคุณของพระพุทธเจ้า คุณของพระสัทธรรมคำสอนที่ดับทุกข์ได้จริง และคุณ ของพระอริยสาวกผู้ปฏิบัติดีตามธรรม ซึ่งนับเป็นก้าว แรกที่จะนำไปสู่ความงอกงามในพระพุทธศาสนา

